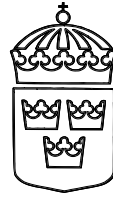

Regeringens proposition

2013/14:212

Sveriges tillträde till överenskommelser inom
FN om bekämpande av terrorism

Prop.
2013/14:212

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den 27 mars 2014

Fredrik Reinfeldt

Beatrice Ask
(Justitiedepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

Regeringen föreslår att Sverige ska tillträda tre överenskommelser inom FN om bekämpande av terrorism: dels en konvention för bekämpande av nukleär terrorism, dels två protokoll som ändrar befintliga instrument om bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet respektive säkerheten för fasta plattformar på kontinentalsockeln. Överenskommelserna syftar till att förhindra användning av radioaktivt material för att begå allvarliga brott och att motverka brott där fartyg eller t.ex. oljeplattformar är måltavlor eller viktiga hjälpmedel för terroristaktioner. Överenskommelserna har trätt i kraft och undertecknats av Sverige.

Regeringen föreslår även de lagändringar som krävs för att Sverige ska uppfylla åtagandena enligt överenskommelserna. Bland annat föreslås en utvidgad möjlighet för regeringen att lämna ett annat land tillstånd att borda ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 juli 2014.

Innehållsförteckning

1	Förslag till riksdagsbeslut	4
2	Lagtext	5
2.1	Förslag till lag om ändring i lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg	5
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet	7
3	Ärendet och dess beredning	8
4	Allmänna utgångspunkter	9
4.1	Genomförande av internationella överenskommelser i svensk rätt	9
4.2	Utgångspunkter för regeringens ställningstaganden	10
5	Den internationella konventionen för bekämpande av nukleär terrorism	11
5.1	Konventionens huvudsakliga innehåll	11
5.2	Svensk rätt uppfyller åtagandena i konventionen	11
5.3	Sveriges tillträde till konventionen	14
5.4	Tillägg i lagen om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet	15
6	Protokollet till SUA-konventionen och protokollet till plattformsprotokollet	17
6.1	Protokollens huvudsakliga innehåll	17
6.2	Svensk rätt uppfyller i huvudsak åtagandena i protokollen	18
6.3	Sveriges tillträde till protokollen	19
6.4	Genomförande av protokollet till SUA-konventionen i svensk rätt	20
6.4.1	Möjligheten att lämna tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg utvidgas	20
6.4.2	Statens skyldighet att ersätta skada vid ingripande mot fartyg	28
7	Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser	31
8	Ekonomiska konsekvenser	32
9	Författningskommentar	32
9.1	Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg	32
9.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet	33
Bilaga 1	International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism	35

Bilaga 2	Internationell konvention för bekämpande av nukleär terrorism.....	51	Prop. 2013/14:212
Bilaga 3	Konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (på engelska och i svensk översättning).....	65	
Bilaga 4	Protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (på engelska och i svensk översättning).....	78	
Bilaga 5	Protocol of 2005 to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation.....	84	
Bilaga 6	2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet.....	104	
Bilaga 7	Protocol of 2005 to the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf.....	127	
Bilaga 8	2005 års protokoll till protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln.....	133	
Bilaga 9	Sammanfattning av departementspromemorian Sveriges tillträde till överenskommelser inom FN om bekämpande av terrorism (Ds 2011:43).....	139	
Bilaga 10	Promemorians lagförslag.....	140	
Bilaga 11	Förteckning över remissinstanserna.....	142	
Bilaga 12	Lagrådsremissens lagförslag.....	143	
Bilaga 13	Lagrådets yttrande.....	145	
	Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 27 mars 2014.....	148	

Förslag till riksdagsbeslut

Regeringen föreslår att riksdagen

dels antar regeringens förslag till

1. lag om ändring i lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg,

2. lag om ändring i lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet,

dels godkänner

3. Förenta nationernas konvention den 13 april 2005 för bekämpande av nukleär terrorism (avsnitt 5.3),

4. Förenta nationernas protokoll den 14 oktober 2005 till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (avsnitt 6.3),

5. Förenta nationernas protokoll den 14 oktober 2005 till protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (avsnitt 6.3),

6. en förklaring enligt artikel 21.3 i protokollet till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet av innebörden att Sverige kommer att tillämpa artikel 3ter i konventionen i enlighet med principerna i svensk strafflagstiftning om ansvarsfrihet i familjerelationer (avsnitt 6.3).

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag om ändring i lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg

Härigenom föreskrivs att lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg¹ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Efter framställning av annan stat får regeringen medge den staten att ingripa mot ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium i enlighet med

1. Förenta nationernas konvention den 19 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen, *eller*

2. tilläggsprotokollet mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen till Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet.

1. Förenta nationernas konvention den 19 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen,

2. tilläggsprotokollet mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen till Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet, *eller*

3. Förenta nationernas konvention den 10 mars 1988 för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet med dess protokoll den 14 oktober 2005.

Ett sådant medgivande får dock lämnas endast om det finns skäligen anledning att anta att fartyget används för brottslighet som begås på den främmande statens territorium eller som är avsedd att fullbordas där eller som annars riktar sig mot den statens intressen samt att brottsligheten motsvarar brott för vilket enligt svensk lag är föreskrivet fängelse i ett år eller mer.

Regeringen får förena ett medgivande med de villkor som anses behövliga.

För skada med anledning av ett medgivande enligt denna lag är staten ansvarig i enlighet med 3 kap. 2 § skadeståndslagen (1972:207) utan den begränsning som föreskrivs i 3 kap. 7 § samma lag.

¹ Senaste lydelse av lagen 2005:585.

Prop. 2013/14:212 _____

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2014.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet

Prop. 2013/14:212

Härigenom föreskrivs att 2 § lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §

Med särskilt allvarlig brottslighet avses i denna lag

1. mord, dråp, grov misshandel, människorov, olaga frihetsberövande, grovt olaga tvång, mordbrand, grov mordbrand, allmänfarlig ödeläggelse, sabotage och spridande av gift eller smitta, om syftet med gärningen är att injaga skräck i en befolkning eller en befolkningsgrupp eller att förmå en regering eller en internationell organisation att vidta eller att avstå från att vidta en åtgärd,

2. terroristbrott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott, grovt sabotage, kapning, sjö- eller luftfartssabotage och flygplatssabotage,

3. sådan brottslighet som avses i artikel 1 i den internationella konventionen den 17 december 1979 mot tagande av gisslan, artikel 7 i konventionen den 3 mars 1980 om fysiskt skydd av kärnämne *samt* artikel 2 i den internationella konventionen den 15 december 1997 om bekämpande av bombattentat av terrorister,

3. sådan brottslighet som avses i a) artikel 1 i den internationella konventionen den 17 december 1979 mot tagande av gisslan,

b) artikel 7 i konventionen den 3 mars 1980 om fysiskt skydd av kärnämne,

c) artikel 2 i den internationella konventionen den 15 december 1997 om bekämpande av bombattentat av terrorister, *och*

d) artikel 2 i den internationella konventionen den 13 april 2005 för bekämpande av nukleär terrorism,

4. mord, dråp, misshandel, grov misshandel, människorov, olaga frihetsberövande, grov skadegörelse, mordbrand, grov mordbrand samt hot om sådana brott, om gärningen utförs mot sådana internationellt skyddade personer som avses i konventionen den 14 december 1973 om förebyggande och bestraffning av brott mot diplomater och andra internationellt skyddade personer, samt

5. brott enligt 3 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2014.

3 Ärendet och dess beredning

År 1996 inrättades genom Förenta nationernas (FN) resolution 51/210 en ad hoc-kommitté med uppdrag att, som ett komplement till befintliga internationella överenskommelser, utarbeta bl.a. en internationell konvention för bekämpande av nukleär terrorism. I resolutionen uttalades bl.a. att det fanns behov av att förbättra det internationella samarbetet för att förhindra användning av nukleärt material i terroristis syfte och att utveckla ett ändamålsenligt rättsligt instrument. Den 13 april 2005 antogs *den internationella konventionen för bekämpande av nukleär terrorism*, som trädde i kraft den 7 juli 2007. Sverige undertecknade konventionen den 14 september 2005. Konventionen i den officiella engelska lydelsen tillsammans med en översättning till svenska finns i *bilagorna 1 och 2*.

Med anledning av att ett italienskt kryssningsfartyg kapats 1985 inbjöd FN:s generalförsamling samma år Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) att undersöka problemet med terroristaktioner ombord på eller riktade mot fartyg och att föreslå lämpliga åtgärder. Som ett resultat av det arbetet antogs vid en internationell konferens i Rom den 1–10 mars 1988 en konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (SUA-konventionen) med ett tilläggsprotokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (plattformprotokollet). SUA är en initialförkortning av konventionens engelska namn, Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation. Konventionen och protokollet trädde i kraft den 1 mars 1992 och har ratificerats av Sverige (prop. 1989/90:130, bet. 1989/90:JuU33, rskr. 1989/90:286, SFS 1990:416, SÖ 1990:38 respektive 1990:39). Ändringar gjordes då i bl.a. vissa bestämmelser i 13 kap. brottsbalken. Konventionen och protokollet i dess officiella engelska lydelse tillsammans med översättningar till svenska finns i *bilagorna 3 och 4*.

Efter händelserna i New York den 11 september 2001 uttryckte IMO:s församling i resolution A.924(22) att det var nödvändigt att se över bl.a. befintliga internationella rättsliga åtgärder och överväga lämpliga nya åtgärder för att förhindra och bekämpa terrorism som riktas mot fartyg. Vidare uttalades ett behov av att förbättra säkerheten ombord och i land för att minska risken för bl.a. passagerare, besättningar och hamnpersonal. Församlingen gav därför bl.a. organisationens juridiska kommitté i uppdrag att med hög prioritet se över SUA-konventionen och plattformprotokollet för att bedöma om det fanns behov av att ändra instrumenten och med utgångspunkt i resultatet av en sådan översyn skyndsamt vidta lämpliga åtgärder. Vid en diplomatkonferens i London den 10–14 oktober 2005 antogs *2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet* (protokollet till SUA-konventionen) och *2005 års protokoll till protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln* (protokollet till plattformprotokollet). Dessa trädde i kraft den 28 juli 2010. Sverige undertecknade de båda protokollen den 14 februari 2006. Protokollen i dess officiella engelska lydelse tillsammans med översättningar till svenska finns i *bilagorna 5–8*.

Den 27 mars 2008 beslutade chefen för Justitiedepartementet att en utredare skulle biträda departementet med att utarbeta en promemoria som behandlar frågan om Sveriges tillträde till och genomförandet i svensk rätt av de tre överenskommelserna från 2005 samt ett avtal som förhandlats fram inom Europarådet för att genomföra artikel 17 i FN:s konvention mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen. Med utgångspunkt i utredarens analys utarbetades inom Justitiedepartementet promemorian Sveriges tillträde till överenskommelser inom FN om bekämpande av terrorism (Ds 2011:43) som behandlar de tre förstnämnda överenskommelserna. En sammanfattning av promemorian finns i *bilaga 9*. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 10*.

Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 11*. En sammanställning av remissyttrandena finns tillgänglig i Justitiedepartementet (Ju2011/9105/L5).

Lagrådet

Regeringen beslutade den 6 mars 2014 att inhämta Lagrådets yttrande över de lagförslag som finns i *bilaga 12*. Lagrådets yttrande finns i *bilaga 13*.

Lagrådet har inte haft några invändningar mot lagförslagen. Däremot har Lagrådet angett att skälen för respektive innebörden av förslagen i vissa avseenden bör utvecklas ytterligare. Synpunkter har även lämnats på själva utformningen av lagrådsremissen. Lagrådets yttrande behandlas i avsnitt 4.2, 5.4 och 6.4.2.

I förhållande till lagrådsremissens lagförslag har en språklig ändring gjorts.

4 Allmänna utgångspunkter

4.1 Genomförande av internationella överenskommelser i svensk rätt

Enligt 10 kap. 1 § regeringsformen (RF) är behörigheten att ingå internationella överenskommelser förbehållen regeringen. I vissa fall krävs emellertid att riksdagen godkänner överenskommelsen. Det gäller bl.a. om den förutsätter att en lag ändras eller upphävs eller att en ny lag stiftas eller om överenskommelsen är av större vikt (10 kap. 3 § RF).

När regeringen ingår en internationell överenskommelse av offentlig-rättslig natur är det Sverige som stat som bär det folkrättsliga ansvaret för att förpliktelserna uppfylls i lagstiftning och rättstillämpning. Internationella överenskommelser med normativt innehåll blir i Sverige inte automatiskt en del av den nationella rätten, utan måste på något sätt införlivas med svensk rätt för att bli gällande inför svenska domstolar och myndigheter. En överenskommelse kan t.ex. införlivas genom transformering eller konstaterande av normharmoni. Transformering innebär att, i den utsträckning det anses behövt, införa eller ändra svenska bestämmelser så att de överensstämmer med överenskommelsens krav. Konstateras i

Prop. 2013/14:212 stället normharmoni, dvs. att svensk rätt redan överensstämmer med överenskommelsen, behövs inte några lagändringar.

4.2 Utgångspunkter för regeringens ställningstaganden

Som framgår av avsnitt 3 har en utredare biträdd Justitiedepartementet med att analysera frågan om Sveriges tillträde till och genomförandet i svensk rätt av bl.a. den internationella konventionen för bekämpande av nukleär terrorism, protokollet till SUA-konventionen och protokollet till plattformsprotokollet. Med utgångspunkt i utredarens analys utarbetades inom Justitiedepartementet en promemoria som har remissbehandlats.

I promemorian görs bedömningen att svensk rätt redan uppfyller konventionens krav och att några lagändringar därför inte är nödvändiga för ett tillträde. Däremot föreslås en ändring i lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet som motiveras av att Sverige blir part i konventionen. Inte heller ett tillträde till protokollet till plattformsprotokollet bedöms enligt promemorian kräva några lagstiftningsåtgärder. När det däremot gäller protokollet till SUA-konventionen är promemorians slutsats att lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg behöver ändras för att Sverige ska leva upp till åtagandena.

I de två följande avsnitten tar regeringen ställning till Sveriges tillträde till och genomförande av överenskommelserna. Vid dessa överväganden utgår regeringen från bedömningarna och förslagen i promemorian. Frågan om huruvida det finns anledning att avvika från slutsatserna i promemorian bedöms framför allt utifrån de synpunkter som remissinstanserna har lämnat. *Lagrådet* noterar att detta innebär att den som vill göra en självständig värdering av bl.a. i vilken utsträckning överenskommelserna kräver lagstiftning måste ta direkt del av det bakomliggande beredningsunderlaget men konstaterar samtidigt att såvitt gäller *Lagrådet* detta inte innebär några omedelbara problem. Däremot ifrågasätter *Lagrådet* om en på detta sätt utformad proposition till riksdagen med förslag om godkännande av internationella överenskommelser uppfyller de krav som bör ställas på ett sådant förslag.

Utformningen av propositioner där internationella överenskommelser behandlas varierar utifrån omständigheterna i det enskilda fallet. Som framgår ovan krävs riksdagens godkännande om en överenskommelse förutsätter lagstiftningsåtgärder eller är av större vikt. Regeringens bedömningar och slutsatser i detta avseende framgår klart i det följande (se avsnitt 5.2, 5.3, 6.2 och 6.3). Skälen för regeringens ställningstaganden är tydliga även i de delar där lagförslag lämnas (se avsnitt 5.4, 6.4.1 och 6.4.2). Regeringens uppfattning är alltså att det underlag som genom denna proposition överlämnas till riksdagen väl uppfyller de krav som bör ställas på ett förslag som det nu aktuella. I sammanhanget kan tilläggas att propositionen har utformats med bl.a. prop. 2013/14:121 En effektivare kriminalisering av penningtvätt som förebild (se även prop.

5 Den internationella konventionen för bekämpande av nukleär terrorism

5.1 Konventionens huvudsakliga innehåll

Konventionen består av en ingress och 28 artiklar. Nedan beskrivs kortfattat innehållet i konventionen. En mer utförlig redogörelse finns i avsnitt 4.1 i promemorian.

- Definitioner av centrala begrepp i konventionen (artikel 1).
- Handlingar som ska utgöra brott och bestämmelser som hör samman härmed (artiklarna 2, 3, 5 och 6).
- Förebyggande av brott (artiklarna 7 och 8).
- Domsrätt (artikel 9).
- Åtgärder för att utreda en persons närvaro i ett land och för att säkerställa närvaro för åtal eller utlämning (artiklarna 10, del av, och 11).
- Garanti för en rättvis behandling (artikel 12).
- Utlämning och internationell rättslig hjälp i brottmål (artiklarna 13–16).
- Överförande för utredning (artikel 17).
- Hantering av radioaktivt material m.m. (artikel 18).
- Underrättelser mellan staterna (artiklarna 10, del av, och 19).
- Bestämmelser om hur förpliktelseerna enligt konventionen ska fullgöras (artiklarna 4 och 20–22).
- Tvistlösning (artikel 23).
- Slutbestämmelser (artiklarna 24–28).

Konventionen liknar till struktur och, vid sidan av kriminaliseringsbestämmelserna, innehåll bl.a. den internationella konventionen om bekämpande av bombattentat av terrorister (terroristbombningskonventionen, prop. 2000/01:86) och den internationella konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism (prop. 2001/02:149). Liksom dessa två överenskommelser saknar konventionen för bekämpande av nukleär terrorism en uttrycklig definition av begreppet terrorism eller terroristdåd. Konventionens sakliga tillämpningsområde bestäms i stället genom att det anges vilka handlingar som ska utgöra brott.

5.2 Svensk rätt uppfyller åtagandena i konventionen

Regeringens bedömning: Svensk rätt uppfyller genom befintlig reglering åtagandena i konventionen.

Sverige bör utse Rikspolisstyrelsen att vara ansvarig för att skicka och ta emot sådan information som avses i artikel 7 i konventionen.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Majoriteten av remissinstanserna, bl.a. *Hovrätten för Västra Sverige, Stockholms tingsrätt, Åklagarmyndigheten, Rikspolisstyrelsen, Inspektionen för strategiska produkter, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap, Affärsverket svenska kraftnät, Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet och Juridiska fakultetsstyrelsen vid Lunds universitet*, delar promemorians bedömning eller lämnar den utan invändning.

Sveriges advokatsamfund anser dock att det finns flera gärningar där svensk rätt inte korresponderar med konventionens krav på kriminalisering, t.ex. i fråga om försök till brott. Enligt advokatsamfundet är det också i flera andra avseenden oklart om det kriminaliserade området enligt konventionen täcks av svensk rätt, bl.a. när det gäller hot att begå brott och medverkan till brott. *Malmö tingsrätt* ifrågasätter om svenska domsrättsregler uppfyller konventionens krav i artikel 9.1 c och 9.4 i förhållande till länder som inte har tillträtt konventionen. *Datainspektionen* yttrar sig över regleringen om informationsutbyte i artikel 7 och påpekar att det utöver polisen finns andra brottsbekämpande myndigheter vars registerlagstiftning också bör bedömas i syfte att skapa förutsättningar för en heltäckande genomgång av eventuella behov av författningsändringar. Vidare ifrågasätter *Datainspektionen* om artikelns krav på att den information som utbyts ska vara korrekt och verifierad alltid är uppfyllt i fråga om underrättelseuppgifter. Slutligen bör det enligt *Datainspektionen* säkerställas att den omständigheten att begreppet ”bekämpa”, som används i artikeln, inte förekommer i t.ex. polisdatalagen (2010:361) inte innebär tolkningssvårigheter när det gäller att bedöma om och när uppgifter kan komma att lämnas ut till andra konventionsstater. *Rikspolisstyrelsen* godtar att vara kontaktpunkt för informationsutbytet. *Säkerhetspolisen* har inte någon annan uppfattning men påpekar att frågan om behörig myndighet kan behöva utredas närmare med beaktande av polisorganisationskommitténs utredningsuppdrag och en eventuell ombildning av *Säkerhetspolisen* till en fristående myndighet. *Strålsäkerhetsmyndigheten* gör gällande att artikel 8 om förebyggande av brott, läst tillsammans med definitionerna i artikel 1, innebär att även transportmedel som används för att transportera kärnämne ska kunna klassas som skyddsobjekt enligt skyddslagen (2010:305).

Skälen för regeringens bedömning: Som anges i avsnitt 4.2 utgår regeringen vid sina ställningstaganden från de bedömningar som görs i promemorian (se avsnitt 4.3 i promemorian). Frågan är om remissbehandlingen ger anledning att avvika från promemorians slutsatser. De synpunkter som inkommit avser bestämmelserna om kriminalisering, domsrätt och förebyggande av brott. Regeringen gör i dessa delar följande överväganden.

Regleringen om vad som ska utgöra brott finns i *artikel 2*. Promemorians bedömning är att svensk lagstiftning genom vissa bestämmelser i brottsbalken och specialstraffrättsliga författningar motsvarar konventionens krav, vilket *Sveriges advokatsamfund* anser att det finns anledning att ifrågasätta. Enligt advokatsamfundet är konventionens bestämmelser om bl.a. hot och vissa osjälvständiga brottsformer inte tillräckligt belysta och analyserade. Advokatsamfundet menar också att de synes sträcka sig längre än kriminaliseringen enligt svensk rätt. Regeringen delar inte den uppfattningen. Vad advokatsamfundet anför föranleder

därför inte någon annan bedömning än den som redovisas i promemorian. Övriga remissinstanser delar också den bedömningen eller lämnar den utan erinran.

I *artikel 9* regleras när konventionsstaterna ska kunna utöva domsrätt. Enligt *Malmö tingsrätt* gör det svenska kravet på dubbel straffbarhet i vissa fall att åtagandet i konventionen möjligen inte är uppfyllt, eftersom det inte kan uteslutas att handlingar som ska utgöra brott är straffria på gärningsorten, som inte behöver vara ett land som tillträtt konventionen. Bestämmelser om svensk domsrätt finns huvudsakligen i 2 kap. brottsbalken. Dessa regler är vidsträckta och generellt finns det goda möjligheter att ingripa även mot brott som har begåtts utomlands. Svensk domstol är behörig att döma bl.a. för brott som har begåtts av en svensk medborgare (2 kap. 2 § första stycket 1) eller en utlänning som finns i landet (2 kap. 2 § första stycket 2 och 3). I dessa fall krävs dock normalt att gärningen är straffbar även där den begicks (2 kap. 2 § andra stycket). Som konstateras i promemorian är utgångspunkten att detta krav, särskilt mot bakgrund av att konventionen förutsätter ett kvalificerande uppsåt hos gärningsmannen, är uppfyllt även i förhållande till länder som inte är parter i konventionen. Därtill finns möjlighet att, som också anges i promemorian, grunda domsrätt med stöd av 2 kap. 3 § som ger svensk domstol behörighet att döma i vissa uppräknade situationer utan hinder av eventuell straffrihet på gärningsorten. För motsvarande ställningstagande inför tillträdet till terroristbombningskonventionen, se prop. 2000/01:86 s. 26, bet. 2000/01:JuU27, rskr. 2000/01:282. Regeringen instämmer alltså i promemorians bedömning att svensk domsrätt föreligger i de fall konventionen kräver det.

Konventionens bestämmelser om förebyggande av brott handlar om att parterna dels ska samarbeta för att bl.a. förebygga, bekämpa och utreda brott (*artikel 7*), dels ska anstränga sig för att vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa skyddet av radioaktivt material (*artikel 8*).

Regleringen i *artikel 7* innebär bl.a. att konventionsstaterna ska kunna utbyta information med varandra. När det gäller *Datainspektionens* synpunkter kan regeringen konstatera att bestämmelser om informationsutbyte återfinns i ett flertal EU-instrument och internationella överenskommelser som Sverige redan är bundet av. Svensk rätt innehåller alltså sedan tidigare ett regelverk avseende inhämtande och vidarebefordran av information, däribland underrättelseuppgifter om så bedöms möjligt, i förhållande till andra länder. Dessa regler är relevanta även såvitt avser konventionen och återfinns i bl.a. personuppgiftslagen (1998:204), lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete och polisdatalagen. Blir det fråga om informationsutbyte med andra brottsbekämpande myndigheter än polisen (som är kontaktpunkt, se nedan) kan även t.ex. lagen (2005:787) om behandling av uppgifter i Tullverkets brottsbekämpande verksamhet och Kustbevakningsdatalagen (2012:145) vara tillämpliga. Mot den bakgrunden och då inte heller vad Datainspektionen i övrigt anför föranleder regeringen att göra en annan bedömning än den som redovisas i promemorian, bedöms svensk rätt stå i överensstämmelse med konventionens krav i denna del.

I enlighet med promemorians bedömning bör kontaktpunkten för informationsutbytet (*artikel 7.4*) finnas inom polisen. De brott som konventionsstaterna ska förebygga och motverka kan ligga inom såväl po-

Prop. 2013/14:212 lismyndigheternas som Säkerhetspolisens ansvarsområde. Information om sådana brott kan leda till att åtgärder i form av avspärningar och utrymning av lokaler eller platser behöver vidtas. Sådana åtgärder ankommer på polismyndigheterna oavsett brottsrubricering. Rikspolisstyrelsen är dessutom kontaktpunkt för merparten av polisens internationella samarbete. Det bör därför vara Rikspolisstyrelsen som ska ansvara för att skicka och ta emot sådan information som avses i artikel 7. Frågan bör regleras i förordning. Den 1 januari 2015 kommer de 21 polismyndigheterna och Rikspolisstyrelsen att ombildas till en myndighet, Polismyndigheten (prop. 2012/13:1, utgiftsområde 4, s. 47 f., bet. 2012/13:JuU1, rskr. 2012/13:124). Uppgiften att vara kontaktpunkt bör då övergå till Polismyndigheten.

I anslutning till bedömningen av *artikel 8* om skydd av radioaktivt material har fråga uppkommit om transportmedel som används för att transportera kärnämne bör kunna klassas som skyddsobjekt, vilket *Strålsäkerhetsmyndigheten* anser. Regleringen om skyddsobjekt finns i skyddslagen som trädde i kraft den 1 juli 2010. Lagen medger att vissa transportmedel kan beslutas vara skyddsobjekt. Detta gäller militära fartyg och luftfartyg samt – vid bl.a. krig eller krigsfara – lok och järnvägsvagnar (5 § 1 och 6 § andra stycket). I förarbetena till lagen gjordes däremot bedömningen att det inte fanns skäl att införa en möjlighet att kunna besluta att civila eller militära fordon ska vara skyddsobjekt. Det samma gällde andra typer av rörliga civila objekt, såsom de kärnavfallstransporter som sker med transportfartyget M/S Sigyn (prop. 2009/10:87 s. 45 f.). Enligt regeringen står sig dessa bedömningar fortfarande. En sådan möjlighet kan inte heller anses vara ett krav för att Sverige ska uppfylla åtagandet i konventionen. Något förslag till ändring i skyddslagen lämnas därför inte.

Sammanfattningsvis görs bedömningen att vad som framkommit vid remissbehandlingen inte föranleder regeringen att frångå de ställningstaganden som görs i promemorian i fråga om hur svensk rätt överensstämmer med konventionens krav. Inte heller i övrigt finner regeringen anledning att göra en annan bedömning än den som redovisas där. Sverige uppfyller alltså genom befintlig reglering åtagandena.

5.3 Sverige tillträde till konventionen

Regeringens förslag: Riksdagen godkänner den internationella konventionen för bekämpande av nukleär terrorism.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna, förutom *Sveriges advokatsamfund*, invänder mot att Sverige tillträder konventionen. Advokatsamfundet är i och för sig positivt till ett tillträde om detta kan ske med bibehållande av den enskildes grundläggande rättigheter och allmänna rättssäkerhetskrav. Enligt advokatsamfundet saknas emellertid tillräckligt underlag för att bedöma frågan om ett tillträde till konventionen, varför förslaget inte kan tillstyrkas. *Säkerhetspolisen* ser positivt på att Sverige tillträder konventionen. Både *Länsstyrelsen i Stockholms*

län och Länsstyrelsen i Skåne län framhåller att det är positivt att Sverige är delaktigt i arbetet med att utveckla regelverket för att bekämpa internationell terrorism. Prop. 2013/14:212

Skälen för regeringens förslag: Terrorism är ett av de allvarligaste hoten mot demokratin, det fria utövandet av mänskliga rättigheter samt den ekonomiska och sociala utvecklingen. Konventionen för bekämpande av nukleär terrorism är en fortsättning på det arbete som under många år har bedrivits inom FN i syfte att skapa ett starkt och heltäckande regelverk för att motverka, uppdaga och bestraffa internationell terrorism. Sverige har undertecknat konventionen och är part i övriga centrala internationella straffrättsliga överenskommelser inom terrorismbekämpningens område, utom Internationella civila luftfartsorganisationens (ICAO) konvention och protokoll om luftfartsterrorism från 2010. Frågan om tillträde till de senare instrumenten bereds inom Regeringskansliet.

Konventionen utgör ett viktigt led i det internationella arbetet för att förhindra personer från att använda bl.a. nukleärt material i syfte att begå allvarliga brott. En okontrollerad detonation av en kärnladdning får förödande konsekvenser. Även ett mindre utsläpp av radioaktivt material kan få konsekvenser av mycket allvarligt slag. Som *Länsstyrelsen i Skåne län* anför är det angeläget att nukleärt material och ämnen som kan vålla allvarlig och omfattande skada inte hamnar i orätta händer. Detsamma gäller i fråga om kontrollen över t.ex. kärnladdningar och andra anordningar som sprider radioaktivt material eller släpper ut strålning.

Sveriges advokatsamfund är i och för sig positivt till att Sverige tillträder konventionen men anser att det föreligger oklarheter i fråga om förhållandet mellan kriminaliseringskraven och svensk rätt samt att de rätts säkerhetsfrågor som sammanhänger därmed inte behandlats tillräckligt. I avsnitt 5.2 görs bedömningen att svensk rätt motsvarar de krav som konventionen ställer på nationell lagstiftning. Mot denna bakgrund och med hänsyn till vad som anförs ovan om vikten av att samarbeta internationellt inom det aktuella området, är det enligt regeringen både naturligt och angeläget att Sverige nu ansluter sig till konventionen.

Riksdagens godkännande krävs eftersom konventionen får anses vara av sådan större vikt som avses i 10 kap. 3 § tredje stycket RF.

5.4 Tillägg i lagen om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet

Regeringens förslag: Sådan brottslighet som avses i artikel 2 i konventionen för bekämpande av nukleär terrorism läggs till i uppräkningsparagrafen i 2 § 3 lagen om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet.

Promemorians förslag överensstämmer i sak med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inte någon erinran mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: År 2010 ratificerade Sverige Europarådets konvention den 16 maj 2005 om förebyggande av terrorism. Genom att tillträda konventionen har Sverige åtagit sig att leva upp till kravet om att offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott ska vara straffbart. Åtagandena har genomförts framför allt genom lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet (prop. 2009/10:78, bet. 2009/10:JuU22, rskr. 2009/10:234). I Europarådskonventionen definieras terroristbrott genom en hänvisning till de brott som omfattas av elva internationella instrument inom terrorismbekämpningens område som anges i en bilaga till konventionen. I bilagan finns konventionen för bekämpande av nukleär terrorism upptagen. Eftersom Sverige inte är part i den konventionen har i ratifikationsinstrumentet intagits en förklaring om att konventionen för bekämpande av nukleär terrorism inte ska anses ingå i bilagan i förhållande till Sverige (prop. 2009/10:78 s. 24 f.). En sådan förklaring ska dock upphöra att gälla så snart instrumentet i fråga träder i kraft för den part som gjort förklaringen, vilket Europarådets generalsekreterare ska underrättas om (artikel 1.2 i Europarådskonventionen).

I avsnitt 5.3 föreslås att Sverige ska tillträda konventionen för bekämpande av nukleär terrorism. Ett tillträde till konventionen medför att Sveriges förpliktelser enligt Europarådskonventionen utökas i enlighet med vad som redogörs för ovan. Frågan är om detta påkallar någon ändring i lagen om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet. I 2 § denna lag anges i fem punkter vad som avses med ”särskilt allvarlig brottslighet”. De brott som motsvarar åtagandena i konventionen för bekämpande av nukleär terrorism, och som redogörs för i avsnitt 4.3.1 i promemorian, täcks inte fullt ut av vad som enligt 2 § redan är att anse som särskilt allvarlig brottslighet. Regeringen föreslår därför att bestämmelsen kompletteras med sådan brottslighet som avses i artikel 2 i konventionen för bekämpande av nukleär terrorism. Detta bör lämpligen ske genom att en uttrycklig hänvisning till artikel 2 läggs till i uppräkningsdelen i 2 § 3, som redan innehåller motsvarande hänvisningar till tre andra instrument i bilagan till Europarådskonventionen. *Lagrådet* har inte någon invändning i sak mot detta men finner anledning att framhålla att det inte framgår i vilken utsträckning brottslighet av det aktuella slaget är att anse som särskilt allvarlig redan enligt gällande lag. Enligt *Lagrådet* bör frågan om i vilken utsträckning den föreslagna lagändringen innebär en utvidgning av det straffbelagda området utvecklas ytterligare.

Regeringen har svårt att se det omedelbara praktiska behovet av att, utöver vad som följer enligt ovan, ytterligare utveckla och redovisa hur tillägget av artikel 2 förhåller sig till de övriga punkterna i 2 §. Inte heller den valda lagstiftningstekniken, dvs. att hänvisa direkt till de olika konventionerna, ger anledning till en sådan mer utvecklad jämförelse. Någon motsvarande jämförelse gjordes inte heller i de ursprungliga förarbetena till lagen (jfr även prop. 2001/02:149). Det avgörande är i stället att de förfaranden som omfattas av åtagandet enligt artikel 2 verkligen täcks av den svenska regleringen om särskilt allvarlig brottslighet, vilket uppnås

genom förslaget. Regeringen återkommer i författningskommentaren till den närmare innebörden av lagändringen. Prop. 2013/14:212

I enlighet med promemorians bedömning, som ingen remissinstans invänder mot, bör något motsvarande tillägg inte göras i lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall.

6 Protokoll till SUA-konventionen och protokollet till plattformsprotokollet

6.1 Protokollens huvudsakliga innehåll

Protokollen består av en ingress och 24 respektive 13 artiklar. Nedan beskrivs kortfattat innehållet i dem. En mer utförlig redogörelse finns i avsnitt 5.1 respektive 5.2 i promemorian.

Protokollet till SUA-konventionen

- Definitioner av centrala begrepp i protokollet och konventionen (artiklarna 1 och 2).
- Bestämmelser om hur förpliktelserna enligt konventionen ska fullgöras (artikel 3).
- Handlingar som ska utgöra brott och bestämmelser som hör samman härmed (artiklarna 4, 5 och 7).
- Domsrätt (artikel 6).
- Överlämnande av misstänkta personer samt ingripande mot fartyg (artikel 8).
- Garanti för en rättvis behandling (artikel 9).
- Utlämning och internationell rättslig hjälp i brottmål (artiklarna 10 och 11).
- Förebyggande av brott (artikel 12).
- Underrättelser mellan staterna och berörda internationella organisationer (artiklarna 13 och 14).
- Tolkning och tillämpning (artiklarna 15 och 16).
- Slutbestämmelser (artiklarna 17–24).

Den underliggande konventionen (1988 års konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, SUA-konventionen) och ändringsprotokollet ska mellan parterna i protokollet läsas och tolkas som ett enda instrument. De materiella bestämmelserna i konventionen (artiklarna 1–16), som de har ändrats genom protokollet, ska tillsammans med protokollets slutbestämmelser (artiklarna 17–24) och bilagan utgöra och kallas 2005 års konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (2005 års SUA-konvention), se artikel 15.

Protokollet till plattformsprotokollet

- Definitioner av centrala begrepp i protokollet (artikel 1).
- Bestämmelser i konventionen som även ska gälla brott enligt plattformsprotokollet (artikel 2).
- Handlingar som ska utgöra brott (artiklarna 3 och 4).

- Domsrätt (artikel 5).
- Tolkning och tillämpning (artiklarna 6 och 7).
- Slutbestämmelser (artiklarna 8–13).

Ändringarna i 1988 års protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (plattformprotokollet) är, med utgångspunkt i ändringsprotokollets omfattning, betydligt mer begränsade än ändringarna i konventionen. Denna skillnad är emellertid delvis skenbar. Flera av de ändringar som görs i konventionen gäller även för brott enligt plattformprotokollet (artikel 2 i protokollet till plattformprotokollet). Denna teknik har också använts i plattformprotokollet i dess ursprungliga lydelse.

Plattformprotokollet och ändringsprotokollet ska mellan parterna i det senare protokollet läsas och tolkas som ett enda instrument. De materiella bestämmelserna i plattformprotokollet (artiklarna 1–4), som de har ändrats genom ändringsprotokollet, ska tillsammans med ändringsprotokollets slutbestämmelser (artiklarna 8–13) utgöra och kallas 2005 års protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (2005 års SUA-protokoll om fasta plattformar), se artikel 6.

6.2 Svensk rätt uppfyller i huvudsak åtagandena i protokollen

Regeringens bedömning: Svensk rätt uppfyller genom befintlig reglering åtagandena i protokollen med undantag för vissa bestämmelser om ingripande mot fartyg i protokollet till SUA-konventionen.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna delar promemorians bedömning eller lämnar den utan invändning.

Skälen för regeringens bedömning: I detta avsnitt behandlas frågan i vilken utsträckning ett svenskt tillträde till protokollen föranleder lagstiftningsåtgärder, jfr avsnitt 4. De båda överenskommelserna har en så tydlig koppling till varandra att de behandlas i ett sammanhang.

Protokollen innehåller bestämmelser som ändrar eller kompletterar befintlig reglering i SUA-konventionen och plattformprotokollet. Framför allt rör det sig om att fler handlingar ska utgöra brott och att bestämmelserna om bl.a. domsrätt, utlämning, internationell rättslig hjälp och förebyggande av brott anpassas till detta. En helt ny bestämmelse är den i protokollet till SUA-konventionen om möjligheten för en konventionsstat att ingripa mot ett fartyg under en annan konventionsstats flagg (*artikel 8.2*). Denna artikel innehåller även en bestämmelse om skadeståndsansvar. Promemorians bedömning är att dessa bestämmelser, trots att viss relevant reglering redan finns, fordrar lagändringar. I övrigt bedöms Sverige leva upp till åtagandena i protokollen (se avsnitt 5.4 i promemorian). Samtliga remissinstanser ställer sig bakom dessa slutsatser. Även regeringen delar promemorians bedömning och anser alltså att svensk rätt, med undantag för vissa bestämmelser i artikel 8.2 i protokollet till

SUA-konventionen som behandlas närmare i avsnitt 6.4, står i överensstämmelse med protokollet. Prop. 2013/14:212

De nya kriminaliseringsbestämmelserna kräver alltså inte några lagändringar. En artikel bör dock beröras närmare. Enligt artikel 3ter i SUA-konventionen, som införs genom *artikel 4.6* i protokollet, ska det utgöra ett brott att rättsstridigt och uppsåtligt transportera en annan person ombord på ett fartyg med vetskap om att personen har begått en gärning som utgör brott enligt artikel 3, 3bis eller 3quater eller enligt någon av de överenskommelser som anges i bilagan, om avsikten är att hjälpa personen att undgå lagföring. Sverige har tillträtt samtliga instrument i bilagan. Som konstateras i promemorian torde bestämmelsen om skyddande av brottsling i 17 kap. 11 § brottsbalken väl motsvara kravet på kriminalisering i denna del. Den svenska bestämmelsen innehåller emellertid i femte stycket en regel som innebär att ansvar inte ska dömas ut om gärningen är att anse som ringa med hänsyn till gärningsmannens förhållande till den brottslige och övriga omständigheter. Något motsvarande undantag finns inte i artikel 3ter. Däremot får en konventionsstat, i samband med tillträdet till protokollet, förklara att den kommer att tillämpa artikeln i enlighet med principerna i dess strafflagstiftning om ansvarsfrihet i familjerelationer (*artikel 21.3*). Mot bakgrund av ansvarsfrihetsregeln i 17 kap. 11 § femte stycket brottsbalken bör Sverige utnyttja denna möjlighet (se avsnitt 6.3).

6.3 Sveriges tillträde till protokollet

Regeringens förslag: Riksdagen godkänner 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet och 2005 års protokoll till protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln.

Riksdagen godkänner en förklaring enligt artikel 21.3 i protokollet till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet av innebörden att Sverige kommer att tillämpa artikel 3ter i konventionen i enlighet med principerna i svensk strafflagstiftning om ansvarsfrihet i familjerelationer.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna invänder mot att Sverige tillträder protokollet. *Säkerhetspolisen* och *Länsstyrelsen i Stockholms län* ser positivt på att Sverige tillträder dem. *Transportstyrelsen* välkomnar att ytterligare åtgärder vidtas för att stärka skyddet för passagerare, besättning och fartyg till sjöss och i land mot terroristattacker. *Länsstyrelsen i Skåne län* ställer sig positiv till att Sverige är delaktigt i arbetet med att utveckla regelverket för att bekämpa internationell terrorism och framhåller vikten av att hindra att nukleära föremål och ämnen transporteras eller härbärgeras ombord på fartyg eller används mot eller från fartyg eller fasta plattformar.

Skälen för regeringens förslag: Som anges i avsnitt 5.3 är Sverige, med undantag för ICAO:s konvention och protokoll om luftfartsterrorism, part i samtliga centrala internationella straffrättsliga överens-

Prop. 2013/14:212 kommelser inom terrorismbekämpningens område, däribland SUA-konventionen och dess plattformsprotokoll.

Sverige har undertecknat de nu aktuella protokollen från 2005. Dessa innebär att de handlingar som ska utgöra brott är väsentligt fler än enligt SUA-konventionen och plattformsprotokollet. Genom ändringsprotokollet står inte bara fartygs och fasta plattformars säkerhet i fokus. De nya bestämmelserna vidgar tillämpningsområdet och omfattar även gärningar där t.ex. fartyg används som brottsverktyg och som transportmedel i brottsliga syften. I likhet med vad som anförs i samband med förslaget om ett tillträde till konventionen för bekämpande av nukleär terrorism (avsnitt 5.3), är det viktigt att motverka att vapen och ämnen som kan vålla allvarlig och omfattande skada hamnar i orätta händer. Det är, som *Länsstyrelsen i Skåne län* ger uttryck för, lika angeläget att hindra att sådana vapen och ämnen transporteras på fartyg eller används mot eller från fartyg eller fasta plattformar. Det får därför anses vara en styrka att regelverket har vidareutvecklats och skapat möjlighet att ingripa även mot gärningar där fartyg eller fasta plattformar är måltavlor eller viktiga hjälpmedel för terroristaktioner.

Ingen remissinstans invänder mot ett tillträde utan tvärtom välkomnar flera instanser att ytterligare åtgärder vidtas på området och att Sverige nu tillträder protokollen. De lagstiftningsåtgärder som krävs för att leva upp till åtagandena är förhållandevis begränsade (avsnitt 6.4).

Mot denna bakgrund anser regeringen att Sverige ska tillträda protokollen. Riksdagens godkännande krävs eftersom de får anses vara av större vikt och, såvitt avser protokollet till SUA-konventionen, förutsätter lagändringar (10 kap. 3 § första stycket 1 och tredje stycket RF). Liksom i fråga om lagförslaget i avsnitt 6.4.1 aktualiseras en tillämpning av de särskilda majoritetskraven i 10 kap. 8 § andra stycket RF vid riksdagens godkännande av protokollet till SUA-konventionen (10 kap. 3 § andra stycket RF).

En naturlig utgångspunkt vid tillträdet till överenskommelserna är att vara restriktiv när det gäller att utnyttja möjligheterna till reservationer. Av de skäl som anges i avsnitt 6.2 bör Sverige dock avge en förklaring av innebörden att artikel 3ter i konventionen kommer att tillämpas i enlighet med principerna i svensk strafflagstiftning om ansvarsfrihet i familjerelationer (*artikel 21.3*).

6.4 Genomförande av protokollet till SUA-konventionen i svensk rätt

6.4.1 Möjligheten att lämna tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg utvidgas

Regeringens förslag: Efter framställning av en annan stat får regeringen medge den staten att ingripa mot ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium i enlighet med konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet med dess protokoll från 2005. En bestämmelse om detta införs i lagen om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg.

Regeringens bedömning: Sverige bör utse följande behöriga myndigheter:

- Rikspolisstyrelsen, att ta emot och besvara framställningar om hjälp enligt artikel 8bis 4 i konventionen.
- Kustbevakningen, att ta emot och besvara framställningar om bekräftelse på ett fartygs nationalitet enligt artikel 8bis 5 i konventionen.
- Regeringskansliet (Justitiedepartementet), att ta emot och besvara framställningar om tillstånd till ingripande mot ett svenskt fartyg enligt artikel 8bis 5 i konventionen.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Samtliga remissinstanser som yttrar sig i denna del instämmer i promemorians förslag och bedömning eller lämnar dem utan invändning. *Sveriges advokatsamfund* anser att den föreslagna utvidgningen av möjligheten till ingripande mot fartyg kan vara av stor betydelse i vissa allvarliga situationer. Enligt *Försvarsmakten* är det av vikt att myndigheten orienteras om ett beslut att tillåta en annan stat att ingripa mot och borda ett svenskt fartyg. *Rikspolisstyrelsen* och *Säkerhetspolisen* har inte något att erinra mot att Rikspolisstyrelsen ska vara behörig myndighet att ta emot och besvara framställningar om hjälp. *Kustbevakningen* har ingen invändning mot att utses till behörig myndighet i fråga om att ta emot och besvara framställningar om bekräftelse på ett fartygs nationalitet.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Konventionens reglering om ingripande mot fartyg

Den nya artikel 8bis i konventionen, som införs genom artikel 8.2 i protokollet, handlar om möjligheten att framför allt utanför en stats territorialhav ingripa mot en annan konventionsstats fartyg. En grundläggande förutsättning är att det finns skälig anledning att misstänka att ett brott enligt konventionen har begåtts, begås eller är på väg att begås. De situationer som regleras är dels en flaggstats begäran om hjälp från en annan konventionsstat för att förhindra eller bekämpa brott som involverar det egna landets fartyg (*artikel 8bis 4*), dels en konventionsstats framställning till flaggstaten om tillstånd att ingripa mot det landets fartyg, i första hand genom att borda det (*artikel 8bis 5*). I det senare fallet får den ingripande staten, förutom att borda, vidta lämpliga åtgärder med avseende på fartyget. Sådana åtgärder kan avse att stoppa och genomsöka fartyget, dess last och personer ombord samt att förhöra personer ombord för att avgöra om ett brott som anges i konventionen har begåtts, begås eller är på väg att begås (*artikel 8bis 5 b*). Till regleringen om ingripande är flera andra bestämmelser kopplade. Av *artikel 8bis 6* framgår att flaggstaten, om bevis på brott enligt konventionen påträffas, får ge den ingripande staten tillstånd att vidta ytterligare åtgärder, nämligen att kvarhålla fartyget, last och personer ombord i avvaktan på vidare instruktioner från flaggstaten. Enligt *artikel 8bis 7* får flaggstaten, i den utsträckning det är förenligt med de övriga bestämmelserna i konventionen, förena sitt tillstånd att ingripa med villkor. Av samma bestämmelse följer att inga

Prop. 2013/14:212 ytterligare åtgärder från ingripandestatens sida får vidtas utan flaggstatens uttryckliga tillstånd, utom när det är nödvändigt för att avvärja en överhängande fara för människors liv eller om åtgärderna har stöd i relevanta bilaterala eller multilaterala överenskommelser.

Havsrättskonventionen och ingripandelagen

Den rätt som enskilda stater har att med straffprocessuella tvångsmedel ingripa mot fartyg styrs av folkrättsliga principer och framgår av bl.a. FN:s havsrättskonvention som Sverige har tillträtt (prop. 1995/96:140, bet. 1995/96:UU17, rskr. 1995/96:271, SÖ 2000:1). Regleringen omfattar t.ex. i vilken utsträckning en kuststat med stöd av sin nationella rättsordning kan vidta olika åtgärder i fråga om fartyg som för en annan stats flagg. Denna rätt påverkas av fartygets nationalitet, var det befinner sig vid tidpunkten för det tänkta ingripandet och vilka omständigheter som har föranlett ingripandet.

Enligt folkrätten har en stat suveränitet över sitt land-, sjö- och luftterritorium. Sjöterritoriet, som omfattas av inre vatten innanför de s.k. baslinjerna och territorialhav utanför dessa, sträcker sig ut till territorialhavets yttre gräns (artikel 2.1 i havsrättskonventionen). Enligt havsrättskonventionen har en kuststat en nära nog oinskränkt jurisdiktion över utländska fartyg i dess hamnar och inre vatten. Befinner sig fartyget i kuststatens territorialhav är däremot utgångspunkten närmast den motsatta. Enligt artikel 17 i havsrättskonventionen bryts suveräniteten över territorialhavet av rätten för alla kategorier av fartyg till oskadlig genomfart av en stats territorialhav. Om det utländska fartyget däremot deltar i verksamhet som innefattar exempelvis hot om eller användning av våld mot kuststatens suveränitet eller övning eller bruk av vapen av alla slag, anses detta störa kuststatens lugn, ordning och säkerhet (artikel 19.2 i havsrättskonventionen). Kuststaten kan då i vissa fall ingripa mot fartyget och eventuellt gripa personer ombord på fartyget eller genomföra en undersökning i anledning av brottet. Den staten kan ingripa också på begäran av fartygets befälhavare eller flaggstatens myndigheter (artikel 27 i havsrättskonventionen).

Området utanför en stats territorialhav kallas den exklusiva ekonomiska zonen. Av artikel 58 i havsrättskonventionen följer att inom detta område åtnjuter alla stater de friheter till bl.a. sjöfart som gäller för det fria havet. På det fria havet, dvs. den del av havet som ligger utanför territorialhavet eller den exklusiva ekonomiska zonen, har flaggstaten i princip exklusiv jurisdiktion när det gäller användning av straffprocessuella tvångsmedel (artikel 92 i havsrättskonventionen). En stat får dock borda och vidta ytterligare åtgärder beträffande ett fartyg på det fria havet i de fall det finns skälig anledning att misstänka att det används för sjöröveri, slavhandel eller s.k. otillåten utsändning. Samma sak gäller bl.a. om fartyget saknar eller förmodas sakna nationalitet (artikel 110 i havsrättskonventionen).

Härutöver finns för svenskt vidkommande särskilda bestämmelser i lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg (ingripandelagen). Denna lag tillkom i samband med att Sverige tillträdde FN:s konvention mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen (narkotikabrottskonventionen) för att genomföra delar av artikel 17 i

konventionen. Lagen har därefter ändrats för att möjliggöra också tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg vid misstanke om sådan brottslighet som omfattas av tilläggsprotokollet mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen till FN:s konvention mot gränsöverskridande organiserad brottslighet (tilläggsprotokollet mot människosmuggling).

Vid Sveriges tillträde till narkotikabrottskonventionen konstaterades att konventionen inte innebar någon skyldighet för en flaggstat att lämna tillstånd till annan stat att borda och genomsöka ett av dess fartyg vid misstanke om att det används vid olaglig narkotikahandling till havs. Vidare anfördes att det vid Sveriges kuster inte gjort sig gällande problem med fartyg som uppehåller sig på det fria havet och låter föra narkotika i land till kuststaten med mindre och snabbgående båtar. Svenskflaggade fartyg hade inte heller utnyttjats på ett sådant sätt. Det konstaterades dock att för många andra länder var problemen betydande. För dessa länder ansågs möjligheten att begära att få ingripa mot fartyg som för främmande flagg vara ett väsentligt framsteg för narkotikabrottsbekämpningen. Vidare framhöll departementschefen att, för att regleringen också i praktiken skulle få genomslag, det var nödvändigt att de länder som får en sådan begäran inte regelmässigt vägrar att lämna tillstånd. Det kunde antas att Sverige endast rent undantagsvis skulle få någon begäran. Detta uteslöt dock inte att det för konventionens allmänna genomslagskraft kunde vara av betydelse att Sverige genom en lagändring markerade den vikt som fästes vid konventionen även i det aktuella hänseendet. Departementschefen ansåg därför att det borde införas en lag som gav Sverige möjlighet att i särskilda fall bifalla en framställning om att få ingripa mot ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium (prop. 1990/91:127 s. 34 f. och 43 f.)

I samband med Sveriges tillträde till tilläggsprotokollet mot människosmuggling konstaterades att protokollet (artiklarna 7–9) i likhet med narkotikabrottskonventionen inte innebar någon skyldighet för en flaggstat att ge en annan stat tillstånd att ingripa mot ett av dess fartyg. Det anfördes vidare att Sverige inte i någon större utsträckning torde behöva begära tillstånd från annan stat att ingripa mot dess fartyg på grund av misstanke om att det utnyttjades för människosmuggling riktad mot Sverige. Det fanns inte heller någon information om att svenskflaggade fartyg utnyttjades för människosmuggling. Det kunde dock inte uteslutas att detta förhållande snabbt kunde förändras på grund av ändringar i brottsmönstren och att protokollets möjligheter till ingripande kunde komma att aktualiseras också för Sveriges del. Det ansågs därför angeläget att Sverige skulle kunna delta i det internationella samarbetet mot människosmuggling. Ingripandelagen kompletterades därför så att det blev möjligt för en annan stat att begära tillstånd att ingripa mot ett svenskt fartyg även i enlighet med tilläggsprotokollet mot människosmuggling. Samtidigt ändrades den begränsning med avseende på brottets svårhetsgrad som fanns i lagen – fängelse i mer än ett år – till fängelse i ett år eller mer (prop. 2004/05:138 s. 29 f.).

Bestämmelserna i artikel 8bis i konventionen har till stor del samma innehåll som motsvarande bestämmelser i narkotikabrottskonventionen och i tilläggsprotokollet mot människosmuggling. Regleringen är emellertid mer detaljerad och innehåller ytterligare förfaranderegler och bestämmelser om säkerhetsåtgärder.

I likhet med narkotikabrottskonventionen och tilläggsprotokollet mot människosmuggling är utgångspunkten att parterna i största möjliga utsträckning ska samarbeta med varandra för att förebygga och bekämpa den brottslighet som omfattas av konventionen (*artikel 8bis 1*). Artikel 8bis innebär emellertid inte någon skyldighet för en part vare sig att begära en annan stats hjälp att vidta åtgärder med avseende på det egna landets fartyg eller att lämna annan stat sådan hjälp annat än inom ramen för de medel som står till buds. Artikel 8bis föreskriver inte heller någon skyldighet för en part att ge en annan stat tillstånd att ingripa mot dess fartyg. Reglerna är alltså inte tvingande i dessa avseenden. Däremot innebär protokollet en skyldighet för en part att dels begära tillstånd för det fall staten vill genomföra ett ingripande mot ett annat lands fartyg, dels ha en ordning för att ta emot och besvara framställningar av det slag som omfattas av artikeln, dvs. om hjälp, bekräftelse av nationalitet och tillstånd att vidta lämpliga åtgärder.

Med detta som utgångspunkt kan artikeln, för svenskt vidkommande, sägas ta sikte på följande fall.

1. Sverige begär annat lands hjälp att vidta åtgärder med avseende på svenskt fartyg (*artikel 8bis 4*).

2. Annat land begär svensk hjälp att vidta åtgärder med avseende på det landets fartyg (*artikel 8bis 4*).

3. Sverige begär annat lands tillstånd att ingripa mot (i första hand genom att borda) det landets fartyg (*artikel 8bis 5*).

4. Annat land begär svenskt tillstånd att ingripa mot (i första hand genom att borda) svenskt fartyg (*artikel 8bis 5*).

Frågan är vilka möjligheter till hjälp eller ingripande mot fartyg som bör införas med anledning av protokollet. Vad först gäller *artikel 8bis 4* (fall 1 och 2) föreskriver protokollet som framgår ovan inte någon skyldighet för parterna i den delen. När det gäller fall 2, dvs. att annat land begär svensk hjälp att vidta åtgärder med avseende på det landets fartyg, bör i enlighet med promemorians bedömning sådan hjälp i första hand kunna lämnas av polisen inom ramen för internationellt polisiärt samarbete. Inget hindrar att polisen samverkar med andra myndigheter, t.ex. Kustbevakningen eller Tullverket, när hjälpen lämnas. Avser begäran en åtgärd på svenskt territorialhav har Sverige även möjlighet att hjälpa till inom ramen för befintligt regelverk om internationell rättslig hjälp. Promemorians slutsats är att det inte bör införas någon ytterligare reglering med anledning av *artikel 8bis 4*. Ingen remissinstans invänder mot eller har något att erinra mot den slutsatsen. Något förslag i den delen bör därför inte lämnas.

Vad därefter avser *artikel 8bis 5*, som reglerar en stats framställning till flaggstaten att få ingripa mot det landets fartyg, görs följande överväganden. Enligt bestämmelsen får den påkallande staten inte borda fartyget

eller vidta sådana åtgärder som anges i punkt 5 b utan flaggstatens uttryckliga tillstånd. Vid genomförandet av narkotikabrottskonventionen och tilläggsprotokollet mot människosmuggling skapades inte någon ordning för att Sverige skulle kunna begära tillstånd att få borda och vidta andra åtgärder med avseende på ett annat lands fartyg i de situationer som överenskommelserna avsåg. I promemorian görs motsvarande bedömning med anledning av den nu aktuella konventionen och något förslag i den delen lämnas därför inte (fall 3). Ingen remissinstans invänder mot eller har något att erinra mot den bedömningen. Enligt regeringen saknas därför skäl att nu införa en sådan möjlighet.

Beträffande det omvända fallet, dvs. möjligheten för Sverige att lämna ett annat land tillstånd att ingripa mot svenskt fartyg (fall 4), gör regeringen följande bedömning. Konventionen avser mycket allvarlig brottslighet. Enligt regeringen är det angeläget att Sverige i så stor utsträckning som möjligt kan delta i det internationella samarbetet mot terrorism. Även om det i dag inte finns någon information om att svenska fartyg används i samband med sådana brott som omfattas av konventionen anser regeringen, på motsvarande sätt som vid tillträdet till tilläggsprotokollet mot människosmuggling, att det inte kan uteslutas att ändringar i brottsmönstren kan innebära att det kan bli aktuellt att ingripa även mot svenska fartyg (jfr prop. 2004/05:138 s. 29 f.). Sverige bör därför, om det finns förutsättningar för det, kunna bifalla en begäran från en annan konventionsstat om att få ingripa mot ett svenskt fartyg. Ett medgivande att ingripa innebär ett undantag från Sveriges exklusiva jurisdiktion och kräver därför en uttrycklig lagbestämmelse. Gällande rätt ger inte någon sådan möjlighet, eftersom ingripandelagen endast är tillämplig vid misstanke om brott enligt narkotikabrottskonventionen och tilläggsprotokollet mot människosmuggling. I denna del förutsätts därför lagstiftningsåtgärder, se nedan. Som nämns ovan innebär åtagandet endast att det ska finnas en ordning för att kunna ta emot och hantera en framställning, inte att en sådan måste bifallas. Det föreskrivs inte heller någon skyldighet för staten att själv genomföra en bordning, för det fall tillstånd nekas. Bedömningen görs i det sammanhanget att *artikel 8bis 5 c ii* och *iii*, som innehåller bestämmelser om möjligheten för flaggstaten att själv eller tillsammans med den påkallande staten genomföra bordningen, inte kan tolkas som en skyldighet för flaggstaten att borda. Detta torde följa av att flaggstaten även kan neka tillstånd att borda och genomsöka fartyget (*artikel 8bis 5 c iv*). Flaggstaten kan alltså välja att bevilja tillstånd att borda eller på annat sätt ingripa mot fartyget, att verkställa åtgärden själv, att genomföra den tillsammans med den påkallande staten eller att avslå begäran.

Artikel 8bis 5 d och *e* ger staterna möjlighet att efter särskilt meddelande härom till generalsekreteraren låta en annan konventionsstat ingripa mot ett fartyg under det meddelande landets flagg, antingen fyra timmar efter framställning härom, om svar med anledning av bordningsförfrågan inte lämnats, eller utan sådan föregående framställning. Dessa möjligheter bör inte utnyttjas. Sverige ska alltså i varje enskilt fall, efter framställning i enlighet med vad som framgår nedan, pröva om tillstånd ska lämnas.

Som utgångspunkt bör lagstiftningen om ingripande mot svenska fartyg så långt möjligt vara likalydande oberoende av vilket brott som ligger till grund för åtgärden. Förutsättningarna för ett sådant ingripande bör alltså vara desamma oavsett om grunden utgörs av misstanke om narkotikabrott, människosmuggling eller brott enligt SUA-konventionen. Skälet är bl.a. att ett fartyg kan nyttjas för handlingar som utgör brott enligt flera av de nu aktuella överenskommelserna. En enhetlig reglering bör därför vara ägnad att motverka tolknings- och tillämpningsproblem. Också förutsebarhet och andra rättssäkerhetsskäl kan anföras för en så långt möjligt enhetlig lagstiftning om ingripande mot svenska fartyg.

Enligt ingripandelagen får ett medgivande lämnas endast om det finns skälig anledning att anta att fartyget används för brottslighet som begås på den främmande statens territorium eller som är avsedd att fullbordas där eller som annars riktar sig mot den statens intressen. Vidare förutsätts att brottsligheten motsvarar brott för vilket enligt svensk lag är föreskrivet fängelse i ett år eller mer. Medgivandet får förenas med de villkor som anses behövliga.

Som anfördes vid tillträdet till narkotikabrottskonventionen kan, om Sverige medger att en annan stat ingriper mot ett svenskt fartyg, knappast något annat komma i fråga än att ingripandet sker med stöd av de regler och i den ordning som föreskrivs i den främmande statens lagstiftning (prop. 1990/91:127 s. 44, även återgett i prop. 2004/05:138 s. 28). Ett tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg enligt artikel 8bis i SUA-konventionen skulle alltså innebära, som anges ovan, att Sverige medger ett undantag från sitt anspråk på exklusiv jurisdiktion som flaggstat. Detta bör kräva vissa preciserade förutsättningar och att brottsligheten är av allvarligt slag. De förutsättningar som anges i ingripandelagen framstår som lämpliga att uppställa också i fråga om den brottslighet som omfattas av SUA-konventionen.

Enligt ingripandelagen prövas framställningar om ingripande av regeringen. De argument som anförts i tidigare lagstiftningsärenden till stöd för denna ordning får anses ha fortsatt giltighet (prop. 1990/91:127 s. 45 och prop. 2004/05:138 s. 32 f.). Regeringen bör alltså vara behörig myndighet i fråga om beslutanderätten även i det nu aktuella fallet.

Då samma förutsättningar och beslutsordning bör gälla som vid ingripanden grundade på narkotikabrottskonventionen och tilläggsprotokollet mot människosmuggling föreslår regeringen att uppräknningen i första stycket ingripandelagen kompletteras så att lagen omfattar även SUA-konventionen med dess ändringsprotokoll. Att en annan stat kan ges rätt att ingripa mot ett svenskt fartyg innebär, enligt regeringens bedömning, en överlåtelse av svensk förvaltningsuppgift. Eftersom den förvaltningsuppgift som överläts innefattar myndighetsutövning, aktualiseras en tillämpning av de särskilda majoritetskraven i 10 kap. 8 § andra stycket RF vid riksdagens beslut.

Enligt ingripandelagen avser medgivandet ett ingripande ”i enlighet med” den tillämpliga överenskommelsen. De förutsättningar och tillämpningsföreskrifter i övrigt, inklusive säkerhetsåtgärder, som där föreskrivs gäller alltså vid varje medgivande till ingripande mot ett svenskt fartyg.

Som redogjorts för tidigare får den ingripande staten förutom att borda även vidta andra åtgärder med avseende på fartyget, såsom att genom- söka det och hålla förhör ombord. Vidare får, sedan bevis på brottslighet påträffats, fartyget, last och personer ombord kvarhållas. För de olika åtgärderna krävs emellertid tillstånd från flaggstaten. Bestämmelsen kan i och för sig uppfattas så att tillstånd ska lämnas i två steg. Bedömningen görs emellertid att det även finns utrymme för att ha ett samlat tillstånds- givande. En sådan ordning gäller redan i dag avseende de andra överens- kommelserna. Mot denna bakgrund anser regeringen att, när beslut om bordning fattas, ställning även bör tas till vad den ingripande staten får lov att göra för det fall bevis påträffas vid bordningen, dvs. i fråga om att hålla kvar fartyget, last och personer ombord. Som huvudregel får inga ytterligare åtgärder från bordningsstatens sida vidtas utan flaggstatens uttryckliga tillstånd.

Med tanke på den fortsatta hanteringen av ärendet (se nedan) bör Re- geringskansliet (Justitiedepartementet) underrätta Åklagarmyndigheten om regeringens beslut. Som *Försvarsmakten* framför bör även den in- formeras härom.

Det efterföljande förfarandet

Leder en bordning till att bevis och misstänkta personer påträffas består den sista fasen i förfarandet av att avgöra vilket land som ska ta hand om utredningen och lagföringen. Enligt *artikel 8bis 8* har flaggstaten rätt att i fråga om all bordning som sker enligt protokollet utöva domsrätt över ett kvarhållet fartyg, last eller andra föremål och personer ombord, inbegripet beslag, förverkande, frihetsberövande och åtal. Flaggstaten får dock, i enlighet med vad som följer av dess lagstiftning, medge att domsrätten utövas av en annan stat som har domsrätt enligt artikel 6 i konventionen.

Sverige har alltså rätt att ta hand om utredning och lagföring efter ut- ländsk bordning om detta inte avstås. Det innebär endast ett upprätthåll- lande av flaggstatsprincipen. I praktiken är det fråga om att åklagare, utifrån omständigheterna i det enskilda fallet, ska bedöma om en svensk förundersökning ska inledas, alternativt fortsätta, eller avslutas. Situa- tionen kan vara sådan att det redan pågår en svensk förundersökning mot samma personer där resultatet av bordningen, t.ex. beslagtagna egendom, också bör föras in. Behöver misstänkta personer, bevis etc. överföras till Sverige får sedvanligt förfarande för internationellt straffrättsligt samar- bete användas. Om däremot den andra staten tar hand om ärendet kan det bli aktuellt med överförande av lagföring. Enligt gällande regelverk han- teras åtgärder av detta slag av åklagare. De vidare instruktioner från flaggstaten om det efterföljande förfarandet som avses i *artikel 8bis 6* bör alltså lämnas av åklagare.

Behöriga myndigheter

Enligt *artikel 8bis 15* ska varje konventionsstat utse den myndighet eller, om så behövs, de myndigheter som ska ta emot och besvara framställ- ningar om hjälp, bekräftelse av nationalitet och tillstånd att vidta lämp- liga åtgärder.

Enligt promemorian bör uppgiften att ta emot och besvara en inkom- mande begäran om hjälp (fall 2) ankomma på Rikspolisstyrelsen, vilket

Prop. 2013/14:212 *Rikspolisstyrelsen och Säkerhetspolisen* inte invänder mot. Regeringen delar denna uppfattning. Rikspolisstyrelsen bör därför utses att vara behörig myndighet att ta emot och besvara framställningar om hjälp enligt artikel 8bis 4 i konventionen. Frågan bör regleras i förordning. Uppgiften att vara kontaktpunkt bör den 1 januari 2015 övergå till Polismyndigheten (se avsnitt 5.2).

När det gäller uppgiften att ta emot och besvara framställningar om bekräftelse på ett fartygs nationalitet bör denna liksom i dag beträffande tilläggsprotokollet mot människosmuggling utföras av Kustbevakningen. Frågan bör regleras i förordning. Enligt de rutiner som redan gäller bör en sådan förfrågan, och i förekommande fall svaret, översändas till Regeringskansliet (Justitiedepartementet) som därigenom i ett tidigt skede informeras om ärendet och därmed kan förbereda sig på en eventuell senare framställning om bordning och genomsökning av fartyget (prop. 2004/05:138 s. 33). I det arbetet bör ingå att inhämta relevant information från berörda myndigheter.

Som redan redogjorts för ska framställningar enligt ingripandelagen (fall 4) prövas av regeringen. Det bör, precis som beträffande de andra två överenskommelserna i lagen, ankomma på Regeringskansliet (Justitiedepartementet) att hantera en sådan framställning. Det kan noteras att en begäran om ingripande även kan framföras muntligen men ska då följas av en skriftlig bekräftelse från den begärande staten så snart det är möjligt (*artikel 8bis 2*).

6.4.2 Statens skyldighet att ersätta skada vid ingripande mot fartyg

Regeringens förslag: I lagen om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg införs en bestämmelse som innebär att staten ska svara för skada med anledning av ett medgivande av regeringen enligt 3 kap. 2 § skadeståndslagen utan den begränsning som föreskrivs i 3 kap. 7 § samma lag.

Promemorians förslag överensstämmer i sak med regeringens.

Remissinstanserna: De flesta remissinstanser tillstyrker eller har inte någon erinran mot promemorians förslag. *Sveriges advokatsamfund* framhåller betydelsen av den föreslagna skadestandsregleringen vid felaktiga ingrepp men anser att flaggstaten måste bära ett skadeståndsansvar i fall där en felaktig myndighetsutövning består i att tillstånd till ingripande gjorts utan att det funnits stöd i utredningen.

Skälen för regeringens förslag

Konventionens reglering om skadeståndsansvar vid ingripande mot fartyg

Genom artikel 8.2 i protokollet införs i konventionen även en bestämmelse om skadeståndsansvar (artikel 8bis 10 b). Utgångspunkten i bestämmelsen är att tillstånd att borda ett fartyg inte i sig utgör grund för skadeståndsskyldighet. Konventionsstaterna är emellertid ansvariga för varje skada, men eller förlust som de orsakat och som härrör från åtgär-

der som vidtagits enligt artikel 8bis. Skadeståndsansvaret omfattar två huvudgrupper av skadefall nämligen när motiven för de vidtagna åtgärderna visade sig vara ogrundade, förutsatt dock att fartyget inte har begått någon handling som rättfärdigar åtgärderna (*artikel 8bis 10 b i*), och när de vidtagna åtgärderna är olagliga eller går utöver vad som rimligen krävdes i ljuset av tillgänglig information för att genomföra bestämmelserna i artikeln (*artikel 8bis 10 b ii*). Staterna ska tillhandahålla effektiva rättsmedel med avseende på skadan, menet eller förlusten.

Skadeståndsansvaret enligt bestämmelsen åvilar alltså parterna. Den pekar inte ut vare sig flaggstaten eller den ingripande staten som ansvarig för vissa skador eller för ingripandet som helhet, utan varje involverad stat svarar för de skador som de orsakat och som är hänförliga till den staten. Det innebär att bestämmelsen omfattar både felaktiga myndighetsbeslut och fel eller försummelser vid verkställandet av ett ingripande. Till den första kategorin kan hänföras beslut att ingripa som inte haft stöd i utredningen, exempelvis att det inte funnits skälig anledning att misstänka att fartyget var involverat i något relevant brott. Utgångspunkten här måste vara att flaggstaten bär ansvaret, dock under förutsättning att informationen från den begärande staten inte var felaktig eller bristfällig. Den andra kategorin av skadeståndsgrundande handlingar kan utgöras bl.a. av att en tjänsteman från den ingripande staten har använt våld mot en person utan att detta varit befogat eller har företagit husrannsakan utan grund. Det står således klart att både flaggstaten, dvs. Sverige, och den ingripande staten kan ådra sig skadeståndsansvar.

Åtagandets betydelse för svenska förhållanden

Den skyldighet att ersätta skada som nu är aktuell avser staters skadeståndsansvar. I svensk rätt finns bestämmelser om skadeståndsansvar för det allmänna i 3 kap. 2 § skadeståndslagen (1972:207). Enligt denna bestämmelse ansvarar staten för personskada, sakskada eller ren förmögenhetsskada som vållas genom fel eller försummelse vid myndighetsutövning i verksamhet för vars fullgörande staten svarar, och för skada på grund av att någon annan kränks på sätt som anges i 2 kap. 3 § genom fel eller försummelse vid sådan myndighetsutövning. Den senare bestämmelsen anger att den som allvarligt kränker någon annan genom brott som innefattar ett angrepp mot dennes person, frihet, frid eller ära ska ersätta den skada som kränkningen innebär.

Som framgår av avsnitt 6.4.1 införs inte någon möjlighet för Sverige att kunna begära tillstånd att ingripa mot ett annat lands fartyg (fall 3). Något skadeståndsansvar i den delen är således inte aktuellt. Vad därefter gäller situationerna att Sverige begär hjälp från annat land att vidta åtgärder mot ett svenskt fartyg (fall 1) respektive att Sverige på annat lands begäran vidtar åtgärder mot det landets fartyg (fall 2) anser regeringen att skadeståndslagens bestämmelse i 3 kap. 2 § täcker det skadeståndsansvar som protokollet omfattar i den delen. Beträffande det återstående fallet, att Sverige lämnar tillstånd till ett annat land att ingripa mot svenskt fartyg (fall 4), se förslaget till ändring i första stycket ingripandelagen, gör regeringen följande överväganden.

Ett beslut om tillstånd att ingripa mot ett svenskt fartyg utgör myndighetsutövning. Fattas ett sådant beslut utan att tillräcklig grund förelegat

Prop. 2013/14:212 kan sådant fel eller sådan försummelse som förutsätts för skadeståndsansvar enligt 3 kap. 2 § skadeståndslagen vara för handen. Enligt 3 kap. 7 § samma lag får talan om ersättning enligt 2 § emellertid inte föras med anledning av beslut av bl.a. regeringen, om inte beslutet upphävts eller ändrats. I avsnitt 6.4.1 föreslås att tillståndsbeslut enligt artikel 8bis 5 ska fattas av regeringen. Utrymmet att upphäva eller ändra regeringens beslut i dessa fall bedöms vara mycket begränsat. Vid tvist om skadeståndsskyldighet på grund av ett felaktigt regeringsbeslut om ingripande mot svenskt fartyg medför således 3 kap. 7 § skadeståndslagen att den skadelidande inte kan väcka talan. Om så ändå sker ska sakprövningshindret beaktas ex officio av domstolen och talan således avvisas. Det innebär att något effektivt rättsmedel inte finns för skadeståndsanspråk mot staten på grund av felaktiga tillståndsbeslut och att Sverige därmed inte uppfyller konventionen i denna del. För att Sverige ska leva upp till åtagandet föreslås därför att det i ingripandelagen införs en bestämmelse som innebär att staten ska svara för skada med anledning av ett medgivande av regeringen enligt 3 kap. 2 § skadeståndslagen utan den begränsning som 3 kap. 7 § samma lag föreskriver. *Lagrådet* har inte någon invändning mot den bedömningen men anser att frågan om huruvida bestämmelsen ska omfatta också de andra i lagen reglerade fallen bör utvecklas närmare. Vad gäller den frågan kan det konstateras att tilläggsprotokollet mot människosmuggling (artikel 9.2) innehåller en liknande skadeståndsbestämmelse som den i SUA-konventionen, medan narkotikabrottskonventionen saknar sådan reglering. Som anges ovan bör lagstiftningen om ingripande mot svenska fartyg, bl.a. för att skapa förutsebarhet och motverka tillämpningsproblem, så långt möjligt vara likalydande oberoende av vilket brott som ligger till grund för åtgärden. Regeringens bedömning är därför att lagen även i denna del bör ha en enhetlig utformning och bestämmelsen i fråga alltså vara tillämplig i förhållande till samtliga tre överenskommelser som omfattas av lagen. En sådan ordning framstår som både rimlig och lämplig.

När det sedan gäller skadeorsakande handlingar som vidtas av den ingripande statens tjänstemän görs följande bedömning. För att den svenska staten ska bli ansvarig krävs enligt 3 kap. 2 § skadeståndslagen att det rör sig om myndighetsutövning i verksamhet för vars fullgörande staten svarar. Ingripandet mot ett svenskt fartyg kommer att verkställas av en utländsk myndighet och en utländsk tjänsteman. Som framgår av avsnitt 6.4.1 är själva verkställandet underkastat den ingripande statens lagstiftning. Från den utgångspunkten kan det hävdas att ingripandet inte är en åtgärd vid myndighetsutövning i verksamhet för vilken den svenska staten svarar. När utländska tjänstemän ingriper i Sverige gäller enligt särskild lagstiftning – 13 § lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete och 8 § lagen (2003:1174) om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar – bl.a. att den svenska staten, i vart fall primärt mot den skadelidande, bär skadeståndsansvaret för skador som orsakas av fel eller försummelse från dessa tjänstemäns sida. En sådan ordning har uppenbarligen inte ansetts kunna grundas direkt på 3 kap. 2 § skadeståndslagen utan krävt särskild reglering. Dock har bestämmelsen i skadeståndslagen ansetts vara tillämplig i fråga om skador vid myndighetsutövning genom svensk tjänstemans försorg utomlands. Med detta synsätt överfört på den nu aktuella situationen, dvs. att en utländsk tjäns-

teman med svenskt tillstånd ingriper mot ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium, kan hävdas att den svenska staten inte svarar för fel eller försummelse direkt på grund av 3 kap. 2 § skadeståndslagen.

Frågan är då om den svenska staten bör ha ett sådant ansvar. För en sådan ståndpunkt talar att ingripandet är helt avhängigt flaggstatens tillstånd och kan även ses som en åtgärd som utförs på flaggstatens vägnar; om den haft resurser skulle den ha ingripit själv. Sverige har emellertid endast begränsad möjlighet att utöva något praktiskt inflytande över de åtgärder som vidtas efter ett tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg. De utländska tjänstemännen lyder under den egna statens ordergivning och ingripandet är, som anges ovan, underkastat den ingripande statens lag. Det rimmar därför bäst med konventionsbestämmelsens ordalydelse, nämligen att var och en av staterna ska ansvara för skador som kan tillskrivas dem, att i en situation som den beskrivna anse att skadeståndsansvaret ska bäras av den ingripande staten. Då ansvaret innefattar också ett krav på adekvat kausalitet kan det med fog hävdas, från ett svenskt perspektiv, att sambandet mellan det svenska tillståndet och den ingripande, verkställande, statens felaktiga handlande är för uttunnat för att grunda ansvar. Enligt regeringen bör svenska staten alltså inte ha ett skadeståndsansvar i dessa situationer.

7 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Regeringens förslag och bedömning: Lagändringarna ska träda i kraft den 1 juli 2014. Några särskilda övergångsbestämmelser behövs inte.

Promemorians förslag: Promemorian föreslår att lagändringarna ska träda i kraft den 1 januari 2013.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna yttrar sig i denna del.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Lagändringarna bör träda i kraft så snart som möjligt. Regeringen föreslår att detta sker den 1 juli 2014.

Av grunderna för 5 § brottbalkens promulgationslag följer att den ändrade bestämmelsen i lagen om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet inte får tillämpas så att den ges retroaktiv verkan till den tilltalades nackdel. När det gäller den nya skadeståndsbestämmelsen i ingripandelagen bör den tillämpas endast på skadefall som inträffar efter ikraftträdandet, vilket gäller enligt allmänna rättsgrundsatser (prop. 1972:5 s. 593). Några särskilda övergångsbestämmelser behövs alltså inte.

Den föreslagna utvidgningen av regeringens möjlighet att lämna tillstånd till annan stat att ingripa mot svenskt fartyg utanför svenskt territorium bedöms inte medföra några ökade kostnader för staten. Detsamma gäller den nya bestämmelsen om skadeståndsansvar.

Ändringen i lagen om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet innebär att det kriminaliserade området utökas något. De brottsbekämpande myndigheternas utredningar och mål med anledning av den föreslagna ändringen kan dock antas bli få. Förslaget bedöms därför inte medföra annat än möjligen marginella kostnadsökningar för rättsväsendet. Eventuella merkostnader ska finansieras inom myndigheternas befintliga anslag.

9 Författningskommentar

9.1 Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg

Efter framställning av annan stat får regeringen medge den staten att ingripa mot ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium i enlighet med

1. Förenta nationernas konvention den 19 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen,

2. tilläggsprotokollet mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen till Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet, *eller*

3. *Förenta nationernas konvention den 10 mars 1988 för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet med dess protokoll den 14 oktober 2005.*

Ett sådant medgivande får dock lämnas endast om det finns skäligen anledning att anta att fartyget används för brottslighet som begås på den främmande statens territorium eller som är avsedd att fullbordas där eller som annars riktar sig mot den statens intressen samt att brottsligheten motsvarar brott för vilket enligt svensk lag är föreskrivet fängelse i ett år eller mer.

Regeringen får förena ett medgivande med de villkor som anses behövliga.

För skada med anledning av ett medgivande enligt denna lag är staten ansvarig i enlighet med 3 kap. 2 § skadeståndslagen (1972:207) utan den begränsning som föreskrivs i 3 kap. 7 § samma lag.

Lagen innehåller bestämmelser om att regeringen under vissa förutsättningar får tillåta en främmande stat att ingripa mot ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium.

I *första stycket* läggs konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet med dess protokoll från 2005 till i den tidigare uppräknningen av överenskommelser som omfattas av lagen. Tillägget innebär att ett annat land kan beviljas tillstånd att ingripa mot ett svenskt fartyg, t.ex. genom att borda och genomsöka det, om det finns skäligen anledning att anta att fartyget används för sådan brottslighet mot sjöfartens säkerhet som omfattas av konventionen. Övervägandena finns i avsnitt 6.4.1.

Av det nya *fjärde stycket* framgår att skada med anledning av ett medgivande enligt lagen ska ersättas av staten i enlighet med 3 kap. 2 § skadeståndslagen utan den begränsning som föreskrivs i 3 kap. 7 § samma lag. Det innebär att regeringens beslut inte behöver ha upphävts eller ändrats för att talan om ersättning ska få föras. Övervägandena finns i avsnitt 6.4.2 där också *Lagrådets* synpunkt behandlas.

9.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet

2 § Med särskilt allvarlig brottslighet avses i denna lag

1. mord, dråp, grov misshandel, människorov, olaga frihetsberövande, grovt olaga tvång, mordbrand, grov mordbrand, allmänfarlig ödeläggelse, sabotage och spridande av gift eller smitta, om syftet med gärningen är att injaga skräck i en befolkning eller en befolkningsgrupp eller att förmå en regering eller en internationell organisation att vidta eller att avstå från att vidta en åtgärd,

2. terroristbrott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott, grovt sabotage, kapning, sjö- eller luftfartssabotage och flygplatsabotage,

3. sådan brottslighet som avses i

a) artikel 1 i den internationella konventionen den 17 december 1979 mot tagande av gisslan,

b) artikel 7 i konventionen den 3 mars 1980 om fysiskt skydd av kärnämne,

c) artikel 2 i den internationella konventionen den 15 december 1997 om bekämpande av bombattentat av terrorister, och

d) artikel 2 i den internationella konventionen den 13 april 2005 för bekämpande av nukleär terrorism,

4. mord, dråp, misshandel, grov misshandel, människorov, olaga frihetsberövande, grov skadegörelse, mordbrand, grov mordbrand samt hot om sådana brott, om gärningen utförs mot sådana internationellt skyddade personer som avses i konventionen den 14 december 1973 om förebyggande och bestraffning av brott mot diplomater och andra internationellt skyddade personer, samt

5. brott enligt 3 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall.

Paragrafen anger vad som i lagen avses med särskilt allvarlig brottslighet. Det är i förhållande till sådan brottslighet det föreskrivs ett särskilt straffansvar för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning.

I *tredje punkten* läggs artikel 2 i konventionen för bekämpande av nukleär terrorism till. Det innebär att straffansvaret enligt lagen ska vara tillämpligt även i förhållande till sådan brottslighet som avses i den artikeln. Enligt artikel 2 begår en person ett brott i konventionens mening om personen rättsstridigt och uppsåtligen samt med uppsåt att orsaka dödsfall eller allvarlig kroppsskada eller omfattande sak- eller miljöskada innehar radioaktivt material eller tillverkar eller innehar en anordning (artikel 2.1 a), eller på något sätt använder radioaktivt material eller en anordning, eller använder eller skadar en kärnteknisk anläggning på ett sätt som förorsakar utsläpp eller riskerar att förorsaka utsläpp av radioaktivt material (artikel 2.1 b). I sistnämnda fall föreligger även ett brott om uppsåtet varit att förmå en fysisk eller juridisk person, en internationell

Prop. 2013/14:212 organisation eller en stat att utföra eller underlåta att utföra en handling. Enligt konventionen ska det också utgöra ett brott om personen hotar, under omständigheter som visar på allvaret i hotet, att begå ett sådant brott som anges i punkt 1 b (artikel 2.2 a), eller rättsstridigt och uppsåtligt tilltvingar sig radioaktivt material, en anordning eller kärnteknisk anläggning genom hot, under omständigheter som visar på allvaret i hotet, eller genom att använda våld (artikel 2.2 b). Dessa brott torde enligt svensk rätt motsvaras av bl.a. bestämmelser i lagen (1984:3) om kärnteknisk verksamhet och strålskyddslagen (1988:220) samt terroristbrott, olaga hot, rån, grovt rån och utpressning. Redaktionellt förtydligas punkten genom att artiklarna i bestämmelsen anges i fyra underpunkter. Övervägandena finns i avsnitt 5.4 där också *Lagrådets* synpunkt behandlas.

**INTERNATIONAL CONVENTION FOR
THE SUPPRESSION OF ACTS OF
NUCLEAR TERRORISM**

**UNITED NATIONS
2005**

International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations of 24 October 1995,

Recognizing the right of all States to develop and apply nuclear energy for peaceful purposes and their legitimate interests in the potential benefits to be derived from the peaceful application of nuclear energy,

Bearing in mind the Convention on the Physical Protection of Nuclear Material of 1980,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed to General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994, in which, inter alia, the States Members of the United Nations solemnly reaffirm their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States,

Noting that the Declaration also encouraged States to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter,

Recalling General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 and the Declaration to Supplement the 1994 Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed thereto,

Recalling also that, pursuant to General Assembly resolution 51/210, an ad hoc committee was established to elaborate, inter alia, an international convention for the suppression of acts of nuclear terrorism to supplement related existing international instruments,

Noting that acts of nuclear terrorism may result in the gravest consequences and may pose a threat to international peace and security,

Noting also that existing multilateral legal provisions do not adequately address those attacks,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of such acts of terrorism and for the prosecution and punishment of their perpetrators,

Noting that the activities of military forces of States are governed by rules of international law outside of the framework of this Convention and that the exclusion of certain actions from the coverage of this Convention does not condone or make lawful otherwise unlawful acts, or preclude prosecution under other laws,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. “Radioactive material” means nuclear material and other radioactive substances which contain nuclides which undergo spontaneous disintegration (a process accompanied by emission of one or more types of ionizing radiation, such as alpha-, beta-, neutron particles and gamma rays) and which may, owing to their radiological or fissile properties, cause death, serious bodily injury or substantial damage to property or to the environment.

2. “Nuclear material” means plutonium, except that with isotopic concentration exceeding 80 per cent in plutonium-238; uranium-233; uranium enriched in the isotope 235 or 233; uranium containing the mixture of isotopes as occurring in nature other than in the form of ore or ore residue; or any material containing one or more of the foregoing;

Whereby “uranium enriched in the isotope 235 or 233” means uranium containing the isotope 235 or 233 or both in an amount such that the abundance ratio of the sum of these isotopes to the isotope 238 is greater than the ratio of the isotope 235 to the isotope 238 occurring in nature.

3. “Nuclear facility” means:

(a) Any nuclear reactor, including reactors installed on vessels, vehicles, aircraft or space objects for use as an energy source in order to propel such vessels, vehicles, aircraft or space objects or for any other purpose;

(b) Any plant or conveyance being used for the production, storage, processing or transport of radioactive material.

4. “Device” means:

(a) Any nuclear explosive device; or

(b) Any radioactive material dispersal or radiation-emitting device which may, owing to its radiological properties, cause death, serious bodily injury or substantial damage to property or to the environment.

5. “State or government facility” includes any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of a Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.

6. “Military forces of a State” means the armed forces of a State which are organized, trained and equipped under its internal law for the primary purpose of national defence or security and persons acting in support of those armed forces who are under their formal command, control and responsibility.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally:

(a) Possesses radioactive material or makes or possesses a device:

(i) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(ii) With the intent to cause substantial damage to property or to the environment;

(b) Uses in any way radioactive material or a device, or uses or damages a nuclear facility in a manner which releases or risks the release of radioactive material:

(i) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(ii) With the intent to cause substantial damage to property or to the environment; or

(iii) With the intent to compel a natural or legal person, an international organization or a State to do or refrain from doing an act.

2. Any person also commits an offence if that person:

(a) Threatens, under circumstances which indicate the credibility of the threat, to commit an offence as set forth in paragraph 1 (b) of the present article; or

(b) Demands unlawfully and intentionally radioactive material, a device or a nuclear facility by threat, under circumstances which indicate the credibility of the threat, or by use of force.

3. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1 of the present article.

4. Any person also commits an offence if that person:

(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article; or

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article; or

(c) In any other way contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article by a group of persons acting with a common purpose; such contribution shall be intentional and either be made with the aim of furthering the general criminal activity or purpose of the group or be made in the knowledge of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender and the victims are nationals of that State, the alleged offender is found in the territory of that State and no other State has a basis under article 9, paragraph 1 or 2, to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 7, 12, 14, 15, 16 and 17 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

1. Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international humanitarian law.

2. The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

3. The provisions of paragraph 2 of the present article shall not be interpreted as condoning or making lawful otherwise unlawful acts, or precluding prosecution under other laws.

4. This Convention does not address, nor can it be interpreted as addressing, in any way, the issue of the legality of the use or threat of use of nuclear weapons by States.

Article 5

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

- (a) To establish as criminal offences under its national law the offences set forth in article 2;
- (b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of these offences.

Article 6

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention, in particular where they are intended or calculated to provoke a state of terror in the general public or in a group of persons or particular persons, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature and are punished by penalties consistent with their grave nature.

Article 7

1. States Parties shall cooperate by:

(a) Taking all practicable measures, including, if necessary, adapting their national law, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission within or outside their territories of the offences set forth in article 2, including measures to prohibit in their territories illegal activities of persons, groups and organizations that encourage, instigate, organize, knowingly finance or knowingly provide technical assistance or information or engage in the perpetration of those offences;

(b) Exchanging accurate and verified information in accordance with their national law and in the manner and subject to the conditions specified herein, and coordinating administrative and other measures taken as appropriate to detect, prevent, suppress and investigate the offences set forth in article 2 and also in order to institute criminal proceedings against persons alleged to have committed those crimes. In particular, a State Party shall take appropriate measures in order to inform without delay the other States referred to in article 9 in respect of the commission of the offences set forth in article 2 as well as preparations to commit such offences about which it has learned, and also to inform, where appropriate, international organizations.

2. States Parties shall take appropriate measures consistent with their national law to protect the confidentiality of any information which they receive in confidence by virtue of the provisions of this Convention from

another State Party or through participation in an activity carried out for the implementation of this Convention. If States Parties provide information to international organizations in confidence, steps shall be taken to ensure that the confidentiality of such information is protected.

3. States Parties shall not be required by this Convention to provide any information which they are not permitted to communicate pursuant to national law or which would jeopardize the security of the State concerned or the physical protection of nuclear material.

4. States Parties shall inform the Secretary-General of the United Nations of their competent authorities and liaison points responsible for sending and receiving the information referred to in the present article. The Secretary-General of the United Nations shall communicate such information regarding competent authorities and liaison points to all States Parties and the International Atomic Energy Agency. Such authorities and liaison points must be accessible on a continuous basis.

Article 8

For purposes of preventing offences under this Convention, States Parties shall make every effort to adopt appropriate measures to ensure the protection of radioactive material, taking into account relevant recommendations and functions of the International Atomic Energy Agency.

Article 9

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:

(a) The offence is committed in the territory of that State; or

(b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft which is registered under the laws of that State at the time the offence is committed; or

(c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) The offence is committed against a national of that State; or

(b) The offence is committed against a State or government facility of that State abroad, including an embassy or other diplomatic or consular premises of that State; or

(c) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State; or

(d) The offence is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act; or

(e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established under its national law in accordance with paragraph 2 of the present article. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraph 1 or 2 of the present article.

5. This Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its national law.

Article 10

1. Upon receiving information that an offence set forth in article 2 has been committed or is being committed in the territory of a State Party or that a person who has committed or who is alleged to have committed such an offence may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its national law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its national law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 of the present article are being taken shall be entitled:

(a) To communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) To be visited by a representative of that State;

(c) To be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 of the present article shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the

provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 of the present article shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 9, paragraph 1 (c) or 2 (c), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to the present article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 9, paragraphs 1 and 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that that person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 of the present article shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 11

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 9 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its national law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1 of the present article.

Article 12

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that

person is present and applicable provisions of international law, including international law of human rights.

Article 13

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.
2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.
3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.
4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 9, paragraphs 1 and 2.
5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 14

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with investigations or criminal or extradition proceedings brought in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.
2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 of the present article in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their national law.

Article 15

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 16

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 17

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of testimony, identification or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences under this Convention may be transferred if the following conditions are met:

(a) The person freely gives his or her informed consent; and

(b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of the present article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State to which he or she was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with the present article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 18

1. Upon seizing or otherwise taking control of radioactive material, devices or nuclear facilities, following the commission of an offence set forth in article 2, the State Party in possession of such items shall:

(a) Take steps to render harmless the radioactive material, device or nuclear facility;

(b) Ensure that any nuclear material is held in accordance with applicable International Atomic Energy Agency safeguards; and

(c) Have regard to physical protection recommendations and health and safety standards published by the International Atomic Energy Agency.

2. Upon the completion of any proceedings connected with an offence set forth in article 2, or sooner if required by international law, any radioactive material, device or nuclear facility shall be returned, after consultations (in particular, regarding modalities of return and storage) with the States Parties concerned to the State Party to which it belongs, to the State Party of which the natural or legal person owning such radioactive material, device or facility is a national or resident, or to the State Party from whose territory it was stolen or otherwise unlawfully obtained.

3. (a) Where a State Party is prohibited by national or international law from returning or accepting such radioactive material, device or nuclear facility or where the States Parties concerned so agree, subject to paragraph 3 (b) of the present article, the State Party in possession of the radioactive material, devices or nuclear facilities shall continue to take the steps described in paragraph 1 of the present article; such radioactive material, devices or nuclear facilities shall be used only for peaceful purposes;

(b) Where it is not lawful for the State Party in possession of the radioactive material, devices or nuclear facilities to possess them, that State

shall ensure that they are placed as soon as possible in the possession of a State for which such possession is lawful and which, where appropriate, has provided assurances consistent with the requirements of paragraph 1 of the present article in consultation with that State, for the purpose of rendering it harmless; such radioactive material, devices or nuclear facilities shall be used only for peaceful purposes.

4. If the radioactive material, devices or nuclear facilities referred to in paragraphs 1 and 2 of the present article do not belong to any of the States Parties or to a national or resident of a State Party or was not stolen or otherwise unlawfully obtained from the territory of a State Party, or if no State is willing to receive such items pursuant to paragraph 3 of the present article, a separate decision concerning its disposition shall, subject to paragraph 3 (b) of the present article, be taken after consultations between the States concerned and any relevant international organizations.

5. For the purposes of paragraphs 1, 2, 3 and 4 of the present article, the State Party in possession of the radioactive material, device or nuclear facility may request the assistance and cooperation of other States Parties, in particular the States Parties concerned, and any relevant international organizations, in particular the International Atomic Energy Agency. States Parties and the relevant international organizations are encouraged to provide assistance pursuant to this paragraph to the maximum extent possible.

6. The States Parties involved in the disposition or retention of the radioactive material, device or nuclear facility pursuant to the present article shall inform the Director General of the International Atomic Energy Agency of the manner in which such an item was disposed of or retained. The Director General of the International Atomic Energy Agency shall transmit the information to the other States Parties.

7. In the event of any dissemination in connection with an offence set forth in article 2, nothing in the present article shall affect in any way the rules of international law governing liability for nuclear damage, or other rules of international law.

Article 19

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its national law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 20

States Parties shall conduct consultations with one another directly or through the Secretary-General of the United Nations, with the assistance of

international organizations as necessary, to ensure effective implementation of this Convention.

Article 21

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 22

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction and performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its national law.

Article 23

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months of the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may, at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of the present article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of the present article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 24

1. This Convention shall be open for signature by all States from 14 September 2005 until 31 December 2006 at United Nations Headquarters in New York.

2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 25

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 26

1. A State Party may propose an amendment to this Convention. The proposed amendment shall be submitted to the depositary, who circulates it immediately to all States Parties.

2. If the majority of the States Parties request the depositary to convene a conference to consider the proposed amendments, the depositary shall invite all States Parties to attend such a conference to begin no sooner than three months after the invitations are issued.

3. The conference shall make every effort to ensure amendments are adopted by consensus. Should this not be possible, amendments shall be adopted by a two-thirds majority of all States Parties. Any amendment adopted at the conference shall be promptly circulated by the depositary to all States Parties.

4. The amendment adopted pursuant to paragraph 3 of the present article shall enter into force for each State Party that deposits its instrument of ratification, acceptance, accession or approval of the amendment on the thirtieth day after the date on which two thirds of the States Parties have deposited their relevant instrument. Thereafter, the amendment shall enter into force for any State Party on the thirtieth day after the date on which that State deposits its relevant instrument.

Article 27

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.
2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 28

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at United Nations Headquarters in New York on 14 September 2005.

Internationell konvention för bekämpande av nukleär terrorism

Prop. 2013/14:212
Bilaga 2

De stater som är parter i denna konvention,

som beaktar ändamålen och grundsatserna i Förenta nationernas stadga om upprätthållande av internationell fred och säkerhet och främjande av grannsämja, vänskapliga förbindelser och samarbete mellan staterna,

som erinrar om förklaringen i anledning av Förenta nationernas femtioårsdag den 24 oktober 1995,

som erkänner alla staters rätt att utveckla och använda kärnenergi för fredliga syften och deras rättmätiga intressen i de möjliga fördelar som kan skapas av fredlig användning av kärnenergi,

som beaktar konventionen om fysiskt skydd av kärnämne från 1980,

som är djupt oroade över de tilltagande terrordåden i alla dess former och yttringar i hela världen,

som erinrar om förklaringen om åtgärder för att undanröja internationell terrorism, bifogad generalförsamlingens resolution 49/60 av den 9 december 1994, i vilken, bland annat, Förenta nationernas medlemsstater högtidligen bekräftar sitt kategoriska fördömande av alla terrordåd, terrorismetoder och terrorismanvändningar såsom brottsliga och oförsvarliga, var de än begås och vem som än begår dem, inbegripet handlingar som äventyrar de vänskapliga relationerna mellan stater och folk samt hotar staternas territoriella integritet och säkerhet,

som konstaterar att staterna i förklaringen även uppmanas att omedelbart se över räckvidden av de befintliga internationella rättsreglerna om förebyggande, bekämpande och undanröjande av terrorism i alla dess former och yttringar i syfte att säkerställa att det finns ett omfattande rättsligt ramverk som täcker frågans alla aspekter,

som erinrar om generalförsamlingens resolution 51/210 av den 17 december 1996 och den förklaring till komplettering av 1994 års förklaring om åtgärder för att undanröja internationell terrorism, som bifogades resolutionen,

som också erinrar om att, enligt generalförsamlingens resolution 51/210, en tillfällig kommitté inrättades för att utarbeta bland annat en internationell konvention för bekämpande av nukleär terrorism som komplement till anknytande befintliga internationella instrument,

som konstaterar att nukleär terrorism kan resultera i ytterst allvarliga följder och kan utgöra ett hot mot internationell fred och säkerhet,

Prop. 2013/14:212 *som också konstaterar* att befintliga multilaterala rättsregler inte på ett adekvat sätt riktar sig mot sådana attacker,

Bilaga 2

som är övertygade om att det föreligger ett trängande behov av att öka det internationella samarbetet mellan stater när det gäller att utforma och vidta effektiva och praktiska åtgärder för att förebygga sådana terrordåd och för att lagföra och bestraffa förövarna,

som konstaterar att staternas försvarsmakters verksamhet styrs av folkrättsliga regler som ligger utanför ramen för denna konvention och att det förhållandet att vissa gärningar inte omfattas av denna konvention inte innebär att på annat sätt olagliga handlingar godtas eller legitimeras eller att lagföring enligt annan lagstiftning är utesluten,

har kommit överens om följande.

Artikel 1

I denna konvention avses med

1. ”radioaktivt material”: kärnämne eller andra radioaktiva substanser som innehåller nuklider vilka genomgår spontan klyvning (en process som följs av utsläpp av en eller flera typer av joniserande strålning, såsom alfa-, beta- och neutronpartiklar samt gammastrålning) och som kan, på grund av deras radiologiska eller klyvbara egenskaper, orsaka dödsfall, allvarlig kroppsskada eller omfattande sak- eller miljöskada,

2. ”kärnämne”: plutonium, förutom sådant som har en isotopkoncentration som överstiger 80 procent med avseende på plutonium 238, uran 233, uran som anrikats med avseende på isotop 235 eller 233, uran som innehåller en blandning av isotoper som de förekommer i naturen i annan form än som malm eller malmrester, eller varje ämne som innehåller ett eller flera av nämnda ämnen; ”uran som anrikats med avseende på isotop 235 eller 233” avser uran som innehåller isotop 235 eller 233, eller båda, i en sådan kvantitet att mängdförhållandet mellan summan av dessa isotoper och isotop 238 är större än förhållandet mellan isotopen 235 och isotop 238, som finns i naturen,

3. ”kärnteknisk anläggning”:

a) kärnreaktorer, inbegripet reaktorer som installerats ombord på fartyg, fordon, luftfartyg eller rymdfarkoster för användning som energikälla för att driva fartyget, fordonet, luftfartyget eller rymdfarkosten eller för annat syfte, eller

b) fabriker eller fortskaffningsmedel som används för att tillverka, förvara, bearbeta eller transportera radioaktivt material,

4. ”anordning”:

a) kärnladdningar, eller

b) anordningar som sprider radioaktivt material eller släpper ut strålning som kan, på grund av sina radiologiska egenskaper, orsaka dödsfall, allvarlig kroppsskada eller omfattande sak- eller miljöskada,

5. ”statlig eller annan offentlig anläggning”: permanent eller tillfällig anläggning eller transportmedel som används eller har tagits i besittning av företrädare för en stat, regeringsledamöter, den lagstiftande församlingen eller rättsväsendet eller av tjänstemän eller andra anställda hos en stat eller en annan offentlig myndighet eller ett offentligt organ eller av tjänstemän eller andra anställda hos en mellanstatlig organisation i samband med deras tjänsteutövning, och

6. ”en stats försvarsmakt”: en stats väpnade styrkor som är organiserade, utbildade och utrustade enligt statens nationella lagstiftning, huvudsakligen för nationellt försvar eller säkerhet samt personer som är verksamma till stöd för dessa väpnade styrkor och står under deras formella befäl, kontroll och ansvar.

Artikel 2

1. En person begår ett brott i den mening som avses i denna konvention, om den personen rättsstridigt och uppsåtligen

a) innehar radioaktivt material eller tillverkar eller innehar en anordning

i) med uppsåt att orsaka dödsfall eller allvarlig kroppsskada, eller

ii) med uppsåt att orsaka omfattande sak- eller miljöskada;

b) på något sätt använder radioaktivt material eller en anordning, eller använder eller skadar en kärnteknisk anläggning på ett sätt som förorsakar utsläpp eller riskerar att förorsaka utsläpp av radioaktivt material

i) med uppsåt att orsaka dödsfall eller allvarlig kroppsskada,

ii) med uppsåt att orsaka omfattande sak- eller miljöskada, eller

iii) med uppsåt att förmå en fysisk eller juridisk person, en internationell organisation eller en stat att utföra eller underlåta att utföra en handling.

2. En person begår även ett brott, om den personen

a) hotar, under omständigheter som visar på allvaret i hotet, att begå ett sådant brott som anges i punkt 1 (b) i denna artikel, eller

b) rättsstridigt och uppsåtligen tilltvingar sig radioaktivt material, en anordning eller kärnteknisk anläggning genom hot, under omständigheter som visar på allvaret i hotet, eller genom att använda våld.

3. En person begår även ett brott, om den personen försöker begå ett sådant brott som anges i punkt 1 i denna artikel.

4. En person begår även ett brott, om den personen

a) medverkar till ett sådant brott som anges i punkt 1, 2 eller 3 i denna artikel,

b) värvar eller instruerar andra att begå ett sådant brott som anges i punkt 1, 2 eller 3 i denna artikel, eller

c) på annat sätt bidrar till att en grupp personer, som handlar med ett gemensamt syfte, begår ett eller flera sådana brott som anges i punkt 1, 2 eller 3 i denna artikel; ett sådant bidrag måste vara uppsåtligt och ske antingen i syfte att främja gruppens allmänna brottsliga verksamhet eller syfte eller i vetskap om gruppens avsikt att begå det eller de berörda brotten.

Artikel 3

Denna konvention är inte tillämplig om brottet begås inom en enda stat, om den misstänkte och offren är medborgare i den staten, om den misstänkte påträffas inom den stats territorium och om ingen annan stat har en grund enligt artikel 9.1 eller 9.2 för att utöva domsrätt, bortsett från att bestämmelserna i artiklarna 7, 12 och 14–17 vid behov ska tillämpas i sådana fall.

Artikel 4

1. Ingen bestämmelse i denna konvention ska inverka på andra rättigheter, skyldigheter och ansvar för stater och enskilda enligt folkrätten, särskilt ändamålen och grundsatserna i Förenta nationernas stadga och internationell humanitär rätt.

2. På sådan verksamhet av väpnade styrkor under en väpnad konflikt – med den innebörd som dessa termer har i internationell humanitär rätt – som regleras av sådan rätt är inte denna konvention tillämplig; den verksamhet som utövas av en stats försvarsmakt då denna fullgör sina officiella uppgifter är inte underkastad denna konvention i den utsträckning som verksamheten regleras av andra folkrättsliga regler.

3. Bestämmelserna i punkt 2 i denna artikel ska inte tolkas som att annars olagliga handlingar tolereras eller betraktas som rättsenliga eller utesluter lagföring enligt annan lagstiftning.

4. Denna konvention behandlar inte, och kan inte i något avseende tolkas som att den behandlar, frågan om lagligheten av en stats användning eller hot om användning av kärnvapen.

Artikel 5

Varje konventionsstat ska vidta de åtgärder som fordras

a) för att i sin nationella lagstiftning fastställa att de brott som anges i artikel 2 är brottsliga handlingar, och

b) för att belägga dessa brott med lämpliga straff, varvid hänsyn ska tas till brottens allvarliga beskaffenhet.

Prop. 2013/14:212
Bilaga 2

Artikel 6

Varje konventionsstat ska vidta de åtgärder, inbegripet i förekommande fall nationell lagstiftning, som fordras för att säkerställa att brottsliga handlingar inom denna konventions tillämpningsområde – särskilt om handlingarna är avsedda eller ägnade att framkalla skräck hos allmänheten, en grupp personer eller särskilda personer – inte under några omständigheter rättfärdigas av överväganden av politisk, filosofisk, ideologisk, rasmässig, etnisk, religiös eller annan liknande karaktär, utan bestraffas med straff som står i överensstämmelse med handlingarnas allvarliga beskaffenhet.

Artikel 7

1. Konventionsstaterna ska samarbeta genom att

a) vidta alla åtgärder som är möjliga, inbegripet anpassning av sin nationella lagstiftning om det behövs, för att förebygga och motverka förberedelser inom sina respektive territorier till förövande av sådana brott som anges i artikel 2 inom eller utom sina territorier, däribland åtgärder för att inom dessa territorier förhindra sådan illegal verksamhet av personer, grupper och organisationer varigenom dessa främjar, anstiftar, organiserar, uppsåtligen finansierar eller uppsåtligen tillhandahåller teknisk hjälp eller information eller deltar i förövandets av sådana brott, och

b) utbyta korrekt och verifierad information i enlighet med sin nationella lagstiftning och på det sätt och enligt de villkor som denna uppställer och genom att samordna administrativa och andra åtgärder som vidtas där så är lämpligt för att upptäcka, förebygga, bekämpa och utreda sådana brottsliga handlingar som anges i artikel 2 och för att inleda straffrättsliga förfaranden mot personer som är misstänkta för att ha begått dessa brott; en konventionsstat ska särskilt vidta lämpliga åtgärder för att utan dröjsmål informera de andra stater som avses i artikel 9 såväl om förövandets av sådana brott som anges i artikel 2 som om förberedelser att begå sådana brott som kommit till dess kännedom och även informera, i förekommande fall, internationella organisationer.

2. Konventionsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder som är förenliga med sin nationella lagstiftning för att bevara den förtroliga karaktären hos den information som de mottar från en annan konventionsstat i förtroende med stöd av bestämmelserna i denna konvention eller genom att delta i verksamhet för att genomföra denna konvention. Om konventionsstaterna lämnar information i förtroende till internationella organisationer, ska åtgärder vidtas för att tillförsäkra att informationens konfidentialitet skyddas.

3. Konventionsstaterna är inte skyldiga enligt denna konvention att tillhandahålla information som de inte får lämna ut enligt nationell lagstiftning.

Prop. 2013/14:212 Bilaga 2 ning eller som skulle äventyra den berörda statens säkerhet eller det fysiska skyddet av kärnämnen.

4. Konventionsstaterna ska informera Förenta nationernas generalsekreterare om de behöriga myndigheter och kontaktpunkter som är ansvariga för att skicka och ta emot sådan information som avses i denna artikel. Förenta nationernas generalsekreterare ska vidarebefordra information om behöriga myndigheter och kontaktpunkter till alla konventionsstater och Internationella atomenergiorganet. Dessa myndigheter och kontaktpunkter måste vara ständigt nåbara.

Artikel 8

För att förhindra brott enligt denna konvention ska konventionsstaterna anstränga sig särskilt för att – med beaktande av relevanta rekommendationer och ålägganden från Internationella atomenergiorganet – vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa skyddet av radioaktivt material.

Artikel 9

1. Varje konventionsstat ska vidta de åtgärder som fordras för att den ska kunna utöva domsrätt beträffande de brott som anges i artikel 2 om

a) brottet har begåtts inom den statens territorium,

b) brottet har begåtts ombord på ett fartyg som förde den statens flagg eller ombord på ett luftfartyg som var registrerat enligt dess lagstiftning när brottet begicks, eller

c) brottet har begåtts av en av den statens medborgare.

2. En konventionsstat får även fastställa att den har domsrätt beträffande varje sådant brott om

a) brottet har begåtts mot en av den statens medborgare,

b) brottet har begåtts mot en statlig eller annan offentlig anläggning som tillhör den staten utomlands, inbegripet en ambassad eller annan diplomatisk eller konsulär lokal som tillhör den staten,

c) brottet har begåtts av en statslös person med hemvist inom den statens territorium,

d) brottet har begåtts vid ett försök att tvinga den staten att vidta eller avstå från att vidta en handling, eller

e) brottet har begåtts ombord på ett luftfartyg som den statens regering har under sin förvaltning.

3. Varje konventionsstat ska vid ratifikation, godtagande eller godkännande av eller anslutning till denna konvention, underrätta Förenta nat-

ionernas generalsekreterare om den domsrätt som staten har fastställt i sin nationella lagstiftning i enlighet med punkt 2 i denna artikel. Så snart en förändring görs ska den berörda konventionsstaten omedelbart underätta generalsekreteraren.

Prop. 2013/14:212
Bilaga 2

4. Varje konventionsstat ska även vidta de åtgärder som fordras för att den ska kunna utöva domsrätt beträffande de brott som anges i artikel 2 i de fall då den misstänkte befinner sig inom statens territorium och staten inte utlämnar vederbörande till någon av de konventionsstater som har fastställt att de har domsrätt i enlighet med punkt 1 eller 2 i denna artikel.

5. Denna konvention utesluter inte att en konventionsstat utövar domsrätt i brottmål i enlighet med sin nationella lagstiftning.

Artikel 10

1. När en konventionsstat har tagit emot information om att ett sådant brott som anges i artikel 2 har begåtts eller håller på att begås på den statens territorium eller att en person som har begått eller misstänks för att ha begått ett sådant brott kan befinna sig inom dess territorium, ska den berörda konventionsstaten vidta sådana åtgärder som kan fordras enligt dess nationella lagstiftning för att utreda de omständigheter som informationen avser.

2. Efter att ha övertygat sig om att omständigheterna motiverar det ska den konventionsstat inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för detta befinner sig, vidta de enligt den nationella lagstiftningen lämpliga åtgärderna för att säkerställa den personens närvaro för åtal eller utlämning.

3. Den som är föremål för sådana åtgärder som avses i punkt 2 i denna artikel ska ha rätt att

a) ofördröjligen sätta sig i förbindelse med närmaste behöriga företrädare för den stat i vilken personen är medborgare eller för den stat som annars är behörig att tillvarata den personens rättigheter eller, om personen är statslös, för den stat inom vars territorium personen har sitt hemvist,

b) ta emot besök av en företrädare för den staten, och

c) bli informerad om sina rättigheter enligt punkterna a och b.

4. De rättigheter som anges i punkt 3 i denna artikel ska utövas i enlighet med lagar och andra författningar i den stat inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för det befinner sig, under förutsättning att dessa lagar och andra författningar gör det möjligt att fullt ut uppnå de syften som avses med de enligt punkt 3 tillerkända rättigheterna.

5. Bestämmelserna i punkterna 3 och 4 i denna artikel ska inte inverka på rätten för en konventionsstat med anspråk på domsrätt enligt artikel 9.1 c

eller 9.2 c att anmoda Internationella Rödakorskommittén att sätta sig i förbindelse med och besöka den misstänkte.

6. Om en konventionsstat har tagit någon i förvar i enlighet med denna artikel ska den omedelbart, direkt eller via Förenta nationernas generalsekreterare, underrätta de konventionsstater som har fastställt att de har domsrätt enligt artikel 9.1 och 9.2 och, om den finner det lämpligt, alla andra berörda konventionsstater, om att personen har tagits i förvar och om de omständigheter som motiverar frihetsberövandet. Den stat som verkställer en utredning som avses i punkt 1 i denna artikel ska genast underrätta nämnda konventionsstater om utredningsresultatet och ange huruvida den avser att utöva domsrätt.

Artikel 11

1. I de fall där artikel 9 är tillämplig ska den konventionsstat inom vars territorium den misstänkte befinner sig, om den inte utlämnar vederbörande, undantagslöst och oberoende av om brottet har begåtts inom dess territorium vara skyldig att utan onödigt dröjsmål genom förfaranden i enlighet med den statens lagstiftning överlämna ärendet till sina behöriga myndigheter för beslut i åtalsfrågan. Dessa myndigheter ska fatta beslut enligt samma regler som gäller i fråga om varje annat brott av allvarlig karaktär enligt lagstiftningen i den staten.

2. Om en konventionsstat enligt sin nationella lag har rätt att utlämna eller på annat sätt överföra en av sina medborgare endast på villkor att vederbörande återlämnas till den staten för att avtjäna det straff som ådömts till följd av den rättegång eller det förfarande för vilket utlämningen eller överförandet begärdes, och denna stat och den stat som begär utlämning är överens om detta alternativ och de andra villkor som de anser lämpliga, ska en sådan villkorad utlämning eller ett sådant överförande vara tillräckligt för att upphäva den skyldighet som anges i punkt 1 i denna artikel.

Artikel 12

Den som tas i fängsligt förvar eller gentemot vilken andra åtgärder vidtas eller förfaranden genomförs med stöd av denna konvention ska garanteras en rättvis behandling som innefattar åtnjutande av alla rättigheter och garantier i enlighet med lagstiftningen i den stat inom vars territorium personen befinner sig och i enlighet med tillämpliga folkrättsliga bestämmelser, däribland principerna om de mänskliga rättigheterna.

Artikel 13

1. De brott som anges i artikel 2 ska anses tillhöra de utlämningsbara brotten i varje utlämningsavtal som redan föreligger mellan några av konventionsstaterna före denna konventions ikraftträdande. Konventionsstaterna åtar sig att ta med sådana brott som utlämningsbara brott i varje utlämningsavtal som därefter kommer att ingås mellan dem.

2. Om en konventionsstat, som för utlämning ställer som villkor att ett utlämningsavtal ska föreligga, mottar en framställning om utlämning från en annan konventionsstat med vilken den inte har ingått sådant avtal, får den anmodade konventionsstaten, efter fritt val, betrakta denna konvention som laglig grund för utlämning för de brott som anges i artikel 2. För utlämning ska gälla de övriga villkor som föreskrivs i den anmodade statens lagstiftning.

3. Konventionsstater som för utlämning inte ställer som villkor att ett utlämningsavtal ska föreligga, ska sinsemellan betrakta de brott som anges i artikel 2 som utlämningsbara brott i enlighet med de villkor som uppställs i den anmodade statens lagstiftning.

4. Om så är nödvändigt ska för utlämning mellan konventionsstater de brott som anges i artikel 2 behandlas som om de begåtts inte endast på gärningsorten utan även inom territoriet för de stater som har fastställt att de har domsrätt enligt artikel 9.1 och 9.2.

5. Bestämmelserna i alla fördrag och avtal om utlämning mellan konventionsstater med avseende på brott som anges i artikel 2 ska anses vara ändrade mellan konventionsstaterna i den utsträckning som de är oförenliga med denna konvention.

Artikel 14

1. Konventionsstaterna ska lämna varandra största möjliga bistånd i samband med utredningar, straffrättsliga förfaranden eller utlämningsförfaranden som inletts med anledning av brott som anges i artikel 2, inberäknat bistånd med tillhandahållande av bevismaterial som de förfogar över och som är nödvändigt för förfarandet.

2. Konventionsstaterna ska fullgöra sina skyldigheter enligt punkt 1 i denna artikel i överensstämmelse med de fördrag eller andra avtal om ömsesidig rättslig hjälp som kan finnas mellan dem. Saknas sådana fördrag eller avtal, ska konventionsstaterna bistå varandra i enlighet med sin nationella lagstiftning.

Artikel 15

Inget av de brott som anges i artikel 2 ska med avseende på utlämning eller ömsesidig rättslig hjälp betraktas som ett politiskt brott, ett brott förknippat med ett politiskt brott eller ett brott inspirerat av politiska motiv. Följaktligen får en framställning om utlämning eller ömsesidig rättslig hjälp som grundar sig på ett sådant brott inte avslås endast av det skälet att framställningen avser ett politiskt brott, ett brott förknippat med ett politiskt brott eller som ett brott inspirerat av politiska motiv.

Artikel 16

Ingen bestämmelse i denna konvention ska tolkas så att utlämningsskyldighet eller skyldighet att lämna ömsesidig rättslig hjälp uppkommer om den anmodade staten har grundad anledning att anta att en framställning

om utlämning för brott som anges i artikel 2 eller om ömsesidig rättslig hjälp avseende sådant brott har gjorts i syfte att åtala eller straffa en person i anledning av dennas ras, trosbekännelse, nationalitet, etniska ursprung eller politiska uppfattning, eller att bifall till framställningen skulle vara till men för den personens ställning av något av dessa skäl.

Artikel 17

1. En person som är i fängsligt förvar eller undergår verkställighet av en påföljd inom en konventionsstats territorium och vars närvaro i en annan konventionsstat begärs för vittnesmål, identifiering eller annan medverkan för att få fram bevis för utredning av eller åtal för brott enligt denna konvention, får överföras under förutsättning att

a) personen frivilligt och välinformerad ger sitt samtycke, och

b) båda staternas behöriga myndigheter ger sitt tillstånd, med förbehåll för sådana villkor som dessa stater kan anse vara lämpliga.

2. Vid tillämpningen av denna artikel gäller följande.

a) Den stat till vilken personen överförs ska ha behörighet och skyldighet att hålla den överförda personen i fängsligt förvar, såvida inte den stat från vilken personen överfördes begär eller tillåter något annat.

b) Den stat till vilken personen överförs ska ofördröjligen fullgöra sin skyldighet att återlämna personen till fängsligt förvar i den stat från vilken personen överfördes i enlighet med vad de båda staternas behöriga myndigheter i förväg eller på annat sätt kommit överens om.

c) Den stat till vilken personen överförs får inte kräva att den stat varifrån personen överfördes inleder ett utlämningsförfarande för att personen ska återlämnas.

d) Den överförda personen ska i fråga om verkställigheten av den påföljd som verkställs i den stat varifrån överförandet skedde tillgoda räknas den tid som tillbringas i fängsligt förvar i den stat till vilken personen överfördes.

3. Utan samtycke av den konventionsstat från vilken personen ska överföras i enlighet med denna artikel får inte den personen, oavsett hans eller hennes nationalitet, inom territoriet för den stat till vilken överförandet sker åtalas eller häktas eller bli föremål för någon annan frihetsberövande åtgärd med avseende på gärningar som begåtts eller domar som meddelats före personens avresa från territoriet för den stat från vilken han eller hon överfördes.

Artikel 18

1. När radioaktivt material, anordningar eller kärntekniska anläggningar tas i beslag eller på annat sätt tas om hand efter att ett sådant brott som

anges i artikel 2 har begåtts, ska den konventionsstat som har föremålen i sin besittning

Prop. 2013/14:212
Bilaga 2

a) vidta åtgärder för att oskadliggöra det radioaktiva materialet, anordningen eller den kärntekniska anläggningen,

b) tillförsäkra att alla kärnämnen förvaras i enlighet med Internationella atomenergiorganets säkerhetsföreskrifter, och

c) ta hänsyn till rekommendationer som gäller fysiskt skydd samt hälso- och säkerhetsstandarder som publicerats av Internationella atomenergiorganet.

2. När rättsliga förfaranden med anledning av ett sådant brott som anges i artikel 2 har avslutats, eller dessförinnan om det krävs enligt folkrätten, ska, efter överläggningar (särskilt beträffande formerna för återlämnande och förvaring) med de berörda konventionsstaterna, allt radioaktivt material eller varje anordning eller kärnteknisk anläggning lämnas tillbaka till den konventionsstat till vilken det tillhör, till den konventionsstat i vilken den fysiska eller juridiska person som äger det radioaktiva materialet, anordningen eller den kärntekniska anläggningen är medborgare eller har sitt hemvist eller till den konventionsstat från vars territorium föremålen stals eller åtkoms på annat rättsstridigt sätt.

3. a) Om en konventionsstat på grund av nationell lag eller folkrätten är förbjuden att återlämna eller ta emot radioaktivt material, anordning eller kärnteknisk anläggning eller om de berörda konventionsstaterna, med beaktande av punkt 3 b i denna artikel, kommer överens om det, ska den konventionsstat som har det radioaktiva materialet, anordningarna eller de kärntekniska anläggningarna i sin besittning fortsätta att vidta de åtgärder som anges i punkt 1 i denna artikel; sådant radioaktivt material eller sådana anordningar eller kärntekniska anläggningar får bara användas för fredliga ändamål.

b) Om den konventionsstat som har det radioaktiva materialet, anordningarna eller de kärntekniska anläggningarna i sin besittning inte lagligen kan ha det, ska denna stat tillse att föremålen så snart som möjligt överförs till en konventionsstat för vilken innehavet är lagligt och som, där så är lämpligt, i samråd med den första staten, har ställt garantier som svarar mot kraven enligt punkt 1 i denna artikel, i syfte att oskadliggöra föremålen; sådant radioaktivt material eller sådana anordningar eller kärntekniska anläggningar får bara användas för fredliga ändamål.

4. Om det radioaktiva material eller de anordningar eller kärntekniska anläggningar som avses i punkterna 1 och 2 i denna artikel inte tillhör någon av konventionsstaterna eller en medborgare eller någon som har hemvist i en konventionsstat eller inte stulits eller på annat sätt åtkommit olagligt från en konventionsstats territorium, eller om ingen stat är beredd att ta emot sådana föremål enligt punkt 3 i denna artikel, ska, med beaktande av punkt 3 b i denna artikel, ett särskilt beslut om hanteringen

Prop. 2013/14:212 fattas efter överläggningar mellan de stater som är berörda och alla relevanta internationella organisationer.

5. För att iaktta vad som anges i punkterna 1–4 i denna artikel, får den konventionsstat som har det radioaktiva materialet, anordningen eller den kärntekniska anläggningen i sin besittning begära hjälp från och samarbete med andra konventionsstater, särskilt de berörda konventionsstaterna, och alla relevanta internationella organisationer, särskilt Internationella atomenergiorganet. Konventionsstaterna och de relevanta internationella organisationerna uppmanas att lämna största möjliga hjälp enligt denna punkt.

6. De konventionsstater som är inbegripna i bortskaflande eller kvarhållande av radioaktivt material, anordning eller kärnteknisk anläggning enligt denna artikel ska informera Internationella atomenergiorganets generaldirektör på vilket sätt sådana föremål bortskaflas eller hålls kvar. Internationella atomenergiorganets generaldirektör ska vidarebefordra informationen till de andra konventionsstaterna.

7. Inget i denna artikel påverkar de internationella bestämmelser som reglerar ansvar för radiologiska skador, eller andra folkrättsliga bestämmelser, i händelse av utsläpp i samband med ett sådant brott som avses i artikel 2.

Artikel 19

Den konventionsstat där en misstänkt åtalas ska i enlighet med sin nationella lagstiftning eller sina tillämpliga förfaranden meddela slutresultatet av förfarandet till Förenta nationernas generalsekreterare, som ska vidarebefordra informationen till de övriga konventionsstaterna.

Artikel 20

Konventionsstaterna ska samråda med varandra direkt eller genom Förenta nationernas generalsekreterare, med hjälp av internationella organisationer efter behov, för att tillförsäkra ett effektivt genomförande av denna konvention.

Artikel 21

Konventionsstaterna ska fullgöra sina förpliktelser enligt denna konvention på ett sätt som är förenligt med principerna om staters suveräna likställighet och territoriella integritet samt med principen om nonintervention.

Artikel 22

Ingen bestämmelse i denna konvention tillåter en konventionsstat att inom en annan konventionsstats territorium utöva domsrätt och fullgöra uppgifter som är uteslutande förbehållna myndigheterna i den andra konventionsstaten enligt dess nationella lagstiftning.

Artikel 23

1. Varje tvist mellan två eller flera konventionsstater angående tolkningen eller tillämpningen av denna konvention som inte kan lösas genom förhandlingar inom skälig tid, ska på begäran av någon av dem hänskjutas till skiljeförfarande. Om parterna inom sex månader efter det att begäran om skiljeförfarande framställts inte kan enas om utformningen av detta, kan endera parten hänskjuta tvisten till Internationella domstolen genom ansökan i enlighet med domstolens stadga.

2. Varje stat får vid undertecknande, ratifikation, godtagande eller godkännande av denna konvention eller vid anslutning till den förklara att den inte anser sig vara bunden av punkt 1 i denna artikel. De övriga konventionsstaterna blir inte bundna av punkt 1 gentemot en konventionsstat som har gjort ett sådant förbehåll.

3. En stat som har gjort ett förbehåll enligt punkt 2 i denna artikel får när som helst återta förbehållet genom en underrättelse till Förenta nationernas generalsekreterare.

Artikel 24

1. Denna konvention ska stå öppen för undertecknande av alla stater från och med den 14 september 2005 till och med den 31 december 2006 i Förenta nationernas högkvarter i New York.

2. Denna konvention ska ratificeras, godtas eller godkännas. Ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrumenten ska deponeras hos Förenta nationernas generalsekreterare.

3. Denna konvention ska stå öppen för anslutning av alla stater. Anslutningsinstrumentet ska deponeras hos Förenta nationernas generalsekreterare.

Artikel 25

1. Denna konvention träder i kraft den trettionde dagen efter den dag då det tjuugoandra ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrumentet deponerades hos Förenta nationernas generalsekreterare.

2. För varje stat som ratificerar, godtar, godkänner eller ansluter sig till konventionen efter det att det tjuugoandra ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrumentet har deponerats träder konventionen i kraft den trettionde dagen efter den dag då staten i fråga deponerade sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument.

1. En stat får föreslå ändringar av denna konvention. Ändringsförslaget ska ges in till depositarien, som omedelbart ska sända det till alla konventionsstater.

2. Om en majoritet av konventionsstaterna begär att depositarien sammankallar en konferens för att behandla ändringsförslagen, ska depositarien inbjuda alla konventionsstater att delta i en sådan konferens; denna får inte påbörjas tidigare än tre månader efter det att inbjudningarna har sänts ut.

3. Konferensen ska göra sitt yttersta för att ändringar ska antas enhälligt. Om inte detta är möjligt, ska ändringar antas med två tredjedels majoritet av alla konventionsstater. Alla ändringar som antas vid konferensen ska depositarien genast sända till alla konventionsstater.

4. De ändringar som har antagits enligt punkt 3 i denna artikel träder i kraft för varje konventionsstat som deponerar sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument den trettionde dagen efter den dag då två tredjedelar av konventionsstaterna deponerat relevant instrument. Därefter ska ändringen träda i kraft för en konventionsstat den trettionde dagen efter den dag då den staten deponerat sitt relevanta instrument.

Artikel 27

1. En konventionsstat får säga upp denna konvention genom skriftlig underrättelse till Förenta nationernas generalsekreterare.

2. Uppsägningen träder i kraft ett år efter den dag då Förenta nationernas generalsekreterare tog emot underrättelsen.

Artikel 28

Originalen till denna konvention, vars arabiska, kinesiska, engelska, franska, ryska och spanska texter är lika giltiga, ska deponeras hos Förenta nationernas generalsekreterare, som ska överlämna bestyrkta kopior till alla stater.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade, därtill vederbörligen bemyndigade av sina regeringar, undertecknat denna konvention, som öppnades för undertecknande i New York den 14 september 2005.

Konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (på engelska och i svensk översättning)

Prop. 2013/14:212
Bilaga 3

(Översättning)¹

CONVENTION FOR THE SUPPRESSION OF UNLAWFUL ACTS AGAINST THE SAFETY OF MARITIME NAVIGATION

The States Parties to this Convention,
HAVING IN MIND the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of friendly relations and co-operation among States,

RECOGNIZING in particular that everyone has the right to life, liberty and security of person, as set out in the Universal Declaration of Human Rights and the International Covenant on Civil and Political Rights,

DEEPLY CONCERNED about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms, which endanger or take innocent human lives, jeopardize fundamental freedoms and seriously impair the dignity of human beings,

CONSIDERING that unlawful acts against the safety of maritime navigation jeopardize the safety of persons and property, seriously affect the operation of maritime services, and undermine the confidence of the peoples of the world in the safety of maritime navigation,

CONSIDERING that the occurrence of such acts is a matter of grave concern to the international community as a whole,

BEING CONVINCED of the urgent need to develop international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of all unlawful acts against the safety of maritime navigation, and the prosecution and punishment of their perpetrators,

RECALLING resolution 40/61 of the General Assembly of the United Nations of 9 December 1985, which, *inter alia*, "urges all States, unilaterally and in co-operation with other States, as well as relevant United Nations

KONVENTION FÖR BEKÄMPANDE AV BROTT MOT SJÖFARTENS SÄKERHET

De stater som är parter i denna konvention,
SOM TAR HÄNSYN TILL syftena och principerna i Förenta nationernas stadga om upprätthållandet av internationell fred och säkerhet samt främjandet av vänskapliga förbindelser och samarbete mellan staterna,

SOM SÄRSKILT ERKÄNNER att alla har rätt till liv, frihet och personlig säkerhet, såsom angetts i den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna och den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter,

SOM ÄR DJUPT OROADE över att det i hela världen förekommer ett ökande antal terroråd av alla slag, vilka äventyrar eller kräver oskyldiga människoliv, sätter grundläggande friheter på spel och allvarligt kränker människors värdighet,

SOM BEAKTAR att rättsstridiga handlingar mot sjöfartens säkerhet äventyrar säkerheten för personer och egendom, allvarligt drabbar sjöfarten samt undergräver det förtroende som världens folk hyser för sjöfartens säkerhet,

SOM BEAKTAR att förekomsten av sådana handlingar väcker stor oro inom hela det internationella samfundet,

SOM ÄR ÖVERTYGADE om att det föreligger ett starkt behov av att utveckla internationellt samarbete mellan staterna när det gäller att utforma och vidta effektiva och praktiska åtgärder för att förhindra alla rättsstridiga handlingar mot sjöfartens säkerhet samt för att lagföra och bestraffa personer som begått sådana handlingar,

SOM ÅBEROPAR Förenta nationernas generalförsamlings resolution 40/61 den 9 december 1985, vilken bl.a. "uppmanar alla stater att unilateralt och i samarbete med såväl andra stater som berörda FN-organ bidra till

¹ Översättning i enlighet med den i prop. 1989/90:130 intagna texten.

organs, to contribute to the progressive elimination of causes underlying international terrorism and to pay special attention to all situations, including colonialism, racism and situations involving mass and flagrant violations of human rights and fundamental freedoms and those involving alien occupation, that may give rise to international terrorism and may endanger international peace and security”;

RECALLING FURTHER that resolution 40/61 "unequivocally condemns, as criminal, all acts, methods and practices of terrorism wherever and by whomever committed, including those which jeopardize friendly relations among States and their security”;

RECALLING ALSO that by resolution 40/61, the International Maritime Organization was invited to "study the problem of terrorism aboard or against ships with a view to making recommendations on appropriate measures”;

HAVING IN MIND resolution A.584(14) of 20 November 1985, of the Assembly of the International Maritime Organization, which called for development of Measures to Prevent Unlawful Acts which Threaten the Safety of Ships and the Security of their Passengers and Crews,

NOTING that acts of the crew which are subject to normal shipboard discipline are outside the purview of this Convention,

AFFIRMING the desirability of monitoring rules and standards relating to the prevention and control of unlawful acts against ships and persons on board ships, with a view to updating them as necessary, and, to this effect, taking note with satisfaction, of the Measures to Prevent Unlawful Acts against Passengers and Crews on Board Ships, recommended by the Maritime Safety Committee of the International Maritime Organization,

AFFIRMING FURTHER that matters not regulated by this Convention continue to be governed by the rules and principles of general international law,

att successivt undanröja de orsaker som ligger bakom internationell terrorism och att ägna särskild uppmärksamhet åt alla förhållanden, innefattande kolonialism, rasism och förhållanden som innebär talrika och uppenbara kränkningar av mänskliga rättigheter och grundläggande friheter samt utländsk ockupation, som kan ge upphov till internationell terrorism och äventyra internationell fred och säkerhet”;

SOM VIDARE ERINRAR OM att resolution 40/61 "otvetydigt fördömer såsom kriminella alla gärningar, metoder och former av terrorism, var de än utförs och av vem de än utförs, innefattande sådana som äventyrar vänskapliga förbindelser mellan staterna och deras säkerhet”;

SOM ÄVEN ERINRAR OM att Internationella sjöfartsorganisationen genom resolution 40/61 anmodades att "undersöka problemet med terrorism ombord på eller mot fartyg i syfte att avge rekommendationer om lämpliga åtgärder”;

SOM TAR HÄNSYN TILL resolution A.584(14), antagen den 20 november 1985 av Internationella sjöfartsorganisationens församling, vilken uppmanade till utveckling av åtgärder för att förhindra rättsstridiga handlingar som hotar säkerheten för fartyg och deras passagerare och besättning,

SOM ANMARKER att handlingar som begås av besättningen och som hänför sig till normal skeppsdisciplin ligger utom ramen för denna konvention,

SOM BEKRÄFTAR önskvärldheten av att göra en översyn av regler och normer som gäller förebyggande och bekämpning av rättsstridiga handlingar mot fartyg och personer ombord på fartyg, i syfte att vid behov uppdatera dem, och som därför med tillfredsställelse noterar de av Internationella sjöfartsorganisationens utskott för sjöfartens säkerhet rekommenderade åtgärderna för att förhindra rättsstridiga handlingar mot passagerare och besättning ombord på fartyg,

SOM VIDARE BEKRÄFTAR att frågor, som inte regleras i denna konvention, även i fortsättningen skall regleras genom folkrättens regler och principer,

RECOGNIZING the need for all States, in combating unlawful acts against the safety of maritime navigation, strictly to comply with rules and principles of general international law,

HAVE AGREED as follows:

Article 1

For the purpose of this Convention, "ship" means a vessel of any type whatsoever not permanently attached to the seabed, including dynamically supported craft, submersibles, or any other floating craft.

Article 2

1 This Convention does not apply to:

- (a) a warship; or
- (b) a ship owned or operated by a State when being used as a naval auxiliary or for customs or police purposes; or
- (c) a ship which has been withdrawn from navigation or laid up.

2 Nothing in this Convention affects the immunities of warships and other Government ships operated for non-commercial purposes.

Article 3

1 Any person commits an offence if that person unlawfully and intentionally:

(a) seizes or exercises control over a ship by force or threat thereof or any other form of intimidation; or

(b) performs an act of violence against a person on board a ship if that act is likely to endanger the safe navigation of that ship; or

(c) destroys a ship or causes damage to a ship or to its cargo which is likely to endanger the safe navigation of that ship; or

(d) places or causes to be placed on a ship, by any means whatsoever, a device or substance which is likely to destroy that ship, or cause damage to that ship or its cargo which endangers or is likely to endanger the safe navigation of that ship; or

(e) destroys or seriously damages maritime navigational facilities or seriously interferes with their operation, if any such act is likely to endanger the safe navigation of a ship; or

SOM ERKÄNNER behovet av att alla stater, vid bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, noga iakttar folkrättens regler och principer,

HAR KOMMIT ÖVERENS OM följande.

Artikel 1

Vid tillämpning av denna konvention avses med "fartyg" alla slags farkoster som inte är permanent förankrade vid havsbotten, innefattande bärplansbåtar och svävare, ubåtar och andra flytande farkoster.

Artikel 2

1 Denna konvention är inte tillämplig på

- (a) örlogsfartyg; eller
- (b) fartyg som ägs eller nyttjas av en stat då det används som hjälpfartyg inom marinen eller för tull- eller polisändamål; eller
- (c) fartyg som inte längre används för sjöfart eller som har lagts upp.

2 Ingenting i denna konvention påverkar immuniteten för örlogsfartyg och andra statsfartyg som nyttjas för icke-kommersiella ändamål.

Artikel 3

1 En brottslig handling begår den som rättsstridigt och uppsåtligen

(a) genom våld eller hot om våld eller genom hot av annat slag tar ett fartyg i besittning eller utövar kontroll över det; eller

(b) utför en våldshandling mot någon ombord på ett fartyg, om gärningen är ägnad att äventyra fartygets säkerhet; eller

(c) förstör ett fartyg eller tillfogar ett fartyg eller dess last skada som är ägnad att äventyra fartygets säkerhet; eller

(d) på ett fartyg placerar eller låter placera, oavsett på vilket sätt, en anordning eller ett ämne som kan förstöra fartyget eller tillfoga fartyget eller dess last skada som äventyrar eller är ägnad att äventyra fartygets säkerhet; eller

(e) förstör eller allvarligt skadar anläggning för sjöfartsnavigering eller allvarligt stör användningen av en sådan anläggning, om gärningen är ägnad att äventyra ett fartygs säkerhet; eller

(f) communicates information which he knows to be false, thereby endangering the safe navigation of a ship; or

(g) injures or kills any person, in connection with the commission or the attempted commission of any of the offences set forth in subparagraphs (a) to (f).

2 Any person also commits an offence if that person:

(a) attempts to commit any of the offences set forth in paragraph 1; or

(b) abets the commission of any of the offences set forth in paragraph 1 perpetrated by any person or is otherwise an accomplice of a person who commits such an offence; or

(c) threatens, with or without a condition, as is provided for under national law, aimed at compelling a physical or juridical person to do or refrain from doing any act, to commit any of the offences set forth in paragraph 1, subparagraphs (b), (c) and (e), if that threat is likely to endanger the safe navigation of the ship in question.

Article 4

1 This Convention applies if the ship is navigating or is scheduled to navigate into, through or from waters beyond the outer limit of the territorial sea of a single State, or the lateral limits of its territorial sea with adjacent States.

2 In cases where the Convention does not apply pursuant to paragraph 1, it nevertheless applies when the offender or the alleged offender is found in the territory of a State Party other than the State referred to in paragraph 1.

Article 5

Each State Party shall make the offences set forth in article 3 punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of those offences:

Article 6

1 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 3 when the offence is committed:

(f) meddelar uppgift som han vet är falsk och därigenom äventyrar ett fartygs säkerhet; eller

(g) skadar eller dödar någon i samband med brott eller försök till brott som anges i (a)–(f).

2 En brottslig handling begår även den som

(a) försöker att begå något av de brott som anges i punkt 1; eller

(b) anstiftar någon till att begå något av de brott som anges i punkt 1 eller på något annat sätt medverkar till ett sådant brott; eller

(c) hotar att begå något av de brott som anges i punkt 1 (b), (c) och (e), om hotet är ägnat att äventyra ifrågavarande fartygs säkerhet och, om så krävs enligt bestämmelserna i nationell lag, syftar till att förmå en fysisk eller juridisk person att utföra eller avstå från en handling.

Artikel 4

1 Denna konvention äger tillämpning om fartyget framförs eller enligt sin planerade resväg är avsett att framföras i, genom eller från vatten utanför den yttre gränsen för en enskild stats territorialhav eller dess territorialhavs sidogränser mot intilliggande stater.

2 I fall då konventionen inte äger tillämpning enligt punkt 1, kan den likväl tillämpas när den som har begått brottet eller misstänks för detta påträffas inom territorium tillhörigt någon annan stat som är part än den stat som avses i punkt 1.

Artikel 5

Varje stat som är part skall belägga de brott som anges i artikel 3 med lämpliga straff och därvid beakta brottens allvarliga karaktär.

Artikel 6

1 Varje stat som är part skall vidta sådana åtgärder som kan vara nödvändiga för att den skall kunna utöva sin domsrätt i fråga om de brott som anges i artikel 3 när brottet har begåtts

(a) against or on board a ship flying the flag of the State at the time the offence is committed; or

(b) in the territory of that State, including its territorial sea; or

(c) by a national of that State.

2 A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) it is committed by a stateless person whose habitual residence is in that State; or

(b) during its commission a national of that State is seized, threatened, injured or killed; or

(c) it is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act.

3 Any State Party which has established jurisdiction mentioned in paragraph 2 shall notify the Secretary-General of the International Maritime Organization (hereinafter referred to as "the Secretary-General"). If such State Party subsequently rescinds that jurisdiction, it shall notify the Secretary-General.

4 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 3 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him to any of the State Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraphs 1 and 2 of this article.

5 This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.

Artikel 7

1 Upon being satisfied that the circumstances so warrant, any State Party in the territory of which the offender or the alleged offender is present shall, in accordance with its law, take him into custody or take other measures to ensure his presence for such time as is necessary to enable any criminal or extradition proceeding to be instituted.

2 Such State shall immediately make a preliminary enquiry into the facts, in accordance with its own legislation.

(a) mot eller ombord på ett fartyg som förde den statens flagga vid tidpunkten för brottet; eller

(b) inom den statens territorium, innefattande dess territorialhav; eller

(c) av en medborgare i den staten.

2 En stat som är part kan införa domsrätt i fråga om vilket som helst av dessa brott också när

(a) brottet har begåtts av en statslös person som har hemvist i den staten; eller

(b) en medborgare i den staten grips, hotas, skadas eller dödas i samband med brottet; eller

(c) brottet har begåtts vid försök att tvinga denna stat att utföra eller avstå från någon handling.

3 En stat som är part och som har infört i punkt 2 nämnd domsrätt skall underrätta Internationella sjöfartsorganisationens generalsekreterare (nedan kallad "generalsekreteraren"). Om en sådan stat senare upphäver denna domsrätt, skall den underrätta generalsekreteraren.

4 Varje stat som är part skall vidta nödvändiga åtgärder för att kunna utöva sin domsrätt beträffande de i artikel 3 angivna brotten i den fall då den misstänkte uppehåller sig inom dess territorium och den inte utlämnar honom till någon av de stater som är parter och som har infört domsrätt i överensstämmelse med punkterna 1 och 2 i denna artikel.

5 Denna konvention utesluter inte att straffrättslig domsrätt utövas enligt nationell lag.

Artikel 7

1 En stat som är part inom vars territorium gärningsmannen eller en misstänkt gärningsman uppehåller sig skall, om den konstaterar att omständigheterna så kräver och i enlighet med sin lagstiftning, ta honom i förvar eller vidta andra åtgärder för att säkerställa hans närvaro under den tid som behövs för att inleda straffrättsligt förfarande eller utlämningsförfarande.

2 En sådan stat skall omedelbart göra en preliminär undersökning av omständigheterna i enlighet med sin egen lagstiftning.

3 Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 1 are being taken shall be entitled to:

(a) communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which he is a national or which is otherwise entitled to establish such communication or, if he is a stateless person, the State in the territory of which he has his habitual residence;

(b) be visited by a representative of that State.

4 The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or the alleged offender is present, subject to the proviso that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5 When a State Party, pursuant to this article, has taken a person into custody, it shall immediately notify the States which have established jurisdiction in accordance with article 6, paragraph 1 and, if it considers it advisable, any other interested States, of the fact that such person is in custody and of the circumstances which warrant his detention. The State which makes the preliminary enquiry contemplated in paragraph 2 of this article shall promptly report its findings to the said States and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 8

1 The master of a ship of a State Party (the "flag State") may deliver to the authorities of any other State Party (the "receiving State") any person who he has reasonable grounds to believe has committed one of the offences set forth in article 3.

2 The flag State shall ensure that the master of its ship is obliged whenever practicable, and if possible before entering the territorial sea of the receiving State carrying on board any person who the master intends to deliver in accordance with paragraph 1, to give notification to the authorities of the receiving State of his intention to deliver such person and the reasons therefor.

3 En person som blir föremål för de i punkt 1 angivna åtgärderna skall ha rätt att

(a) utan dröjsmål sätta sig i förbindelse med närmaste behöriga företrädare för den stat där han är medborgare eller som av annan anledning är behörig att upprätta sådan förbindelse eller, om han är statslös, den stat inom vars territorium han har sitt hemvist;

(b) motta besök av en företrädare för denna stat.

4 De i punkt 3 avsedda rättigheterna skall utövas i enlighet med lagar och bestämmelser i den stat inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för detta vistas, under förutsättning att dessa lagar och bestämmelser fullständigt tillgodoser de syften som de i punkt 3 angivna rättigheterna är avsedda att tillgodose.

5 När en stat som är part har tagit en person i förvar i enlighet med denna artikel, skall den omedelbart underrätta de stater som har infört domsrätt i överensstämmelse med artikel 6, punkt 1, och, om den finner det lämpligt, andra berörda stater om att denna person tagits i förvar och om de omständigheter som ligger till grund för frihetsberövandet. Den stat som utför den preliminära undersökning som avses i punkt 2 i denna artikel skall snarast rapportera undersökningsresultatet till nämnda stater och ange huruvida den avser att utöva domsrätt i fallet.

Artikel 8

1 Befälhavaren på ett fartyg som är registrerat i en stat som är part ("flaggstaten") får till myndigheterna i varje annan stat som är part (den "mottagande staten") överlämna en person som han skäligen misstänker för att ha begått något av de i artikel 3 nämnda brotten.

2 Flaggstaten skall säkerställa att befälhavaren på dess fartyg som medför en person ombord, vilken befälhavaren har för avsikt att överlämna enligt punkt 1, har skyldighet att, när så är görligt och om möjligt innan fartyget kommer in på den mottagande statens territorialhav, underrätta myndigheterna i den mottagande staten om sin avsikt att överlämna en sådan person och skälen för detta.

3 The receiving State shall accept the delivery, except where it has grounds to consider that the Convention is not applicable to the acts giving rise to the delivery, and shall proceed in accordance with the provisions of article 7. Any refusal to accept a delivery shall be accompanied by a statement of the reasons for refusal.

4 The flag State shall ensure that the master of its ship is obliged to furnish the authorities of the receiving State with the evidence in the master's possession which pertains to the alleged offence.

5 A receiving State which has accepted the delivery of a person in accordance with paragraph 3 may in turn request the flag State to accept delivery of that person. The flag State shall consider any such request, and if it accedes to the request it shall proceed in accordance with article 7. If the flag State declines a request, it shall furnish the receiving State with a statement of the reasons therefor.

Article 9

Nothing in this Convention shall affect in any way the rules of international law pertaining to the competence of States to exercise investigative or enforcement jurisdiction on board ships not flying their flag.

Article 10

1 The State Party in the territory of which the offender or the alleged offender is found shall, in cases to which article 6 applies, if it does not extradite him be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2 Any person regarding whom proceedings are being carried out in connection with any of the offences set forth in article 3 shall be guaranteed fair treatment at all stages of the

3 Den mottagande staten skall acceptera överlämnandet utom i de fall då den har skäl att anse att konventionen inte är tillämplig på de handlingar som föranleder överlämnandet och skall förfara i enlighet med bestämmelserna i artikel 7. Varje vägran att acceptera ett överlämnande skall åtföljas av ett tillkännagivande av skälen för denna.

4 Flaggstaten skall säkerställa att befälhavaren på dess fartyg har skyldighet att ge den mottagande statens myndigheter det bevismaterial som han innehar och som hänför sig till det påstådda brottet.

5 En mottagande stat, som har accepterat överlämnandet av en person enligt punkt 3, får i sin tur anmoda flaggstaten att acceptera överlämnande av denna person. Flaggstaten skall pröva varje sådan begäran och skall, om den ger sitt bifall, förfara i enlighet med bestämmelserna i artikel 7. Om flaggstaten avvisar en begäran, skall den för den mottagande staten ange skälen för detta.

Artikel 9

Ingenting i denna konvention skall på något sätt påverka folkrättens regler om staters behörighet att utöva domsrätt såvitt avser undersökning eller verkställighet ombord på fartyg som inte för deras flagga.

Artikel 10

1 Den stat som är part, inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för detta påträffas, skall i fall då artikel 6 äger tillämpning, om den inte utlämnar honom, ha skyldighet att utan undantag och oberoende av om brottet begåtts inom dess territorium eller inte utan dröjsmål överlämna fallet till behöriga myndigheter för åtalsprövning enligt den statens lagar. Myndigheterna skall fatta beslut på samma sätt som i fråga om varje annat brott av allvarlig karaktär enligt lagen i den staten.

2 En person mot vilken ett förfarande inleds i samband med något av de brott som anges i artikel 3 skall tillförsäkras en rättvis behandling under alla skeden i förfarandet,

proceedings, including enjoyment of all the rights and guarantees provided for such proceedings by the law of the State in the territory of which he is present.

Article 11

1 The offences set forth in article 3 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them.

2 If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has not extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 3. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State Party.

3 States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 3 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4 If necessary, the offences set forth in article 3 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in a place within the jurisdiction of the State Party requesting extradition.

5 A State Party which receives more than one request for extradition from States which have established jurisdiction in accordance with article 7 and which decides not to prosecute shall, in selecting the State to which the offender or alleged offender is to be extradited, pay due regard to the interests and responsibilities of the State Party whose flag the ship was flying at the time of the commission of the offence.

6 In considering a request for the extradition of an alleged offender pursuant to this Convention, the requested State shall pay due

däri inbegripet åtnjutandet av alla de rättigheter och garantier som föreskrivs för sådant förfarande i den stat inom vars territorium han uppehåller sig.

Artikel 11

1 De brott som anges i artikel 3 skall anses vara utlämningsbara enligt gällande utlämningsavtal mellan de stater som är parter. Stater som är parter åtar sig att uppta sådana brott bland de utlämningsbara brotten i varje framtida utlämningsavtal mellan dem.

2 Om en stat som är part, vilken gör utlämning beroende av förekomsten av ett avtal, mottar en utlämningsframställning från en annan stat som är part, med vilken den inte har något utlämningsavtal, kan den anmodade staten, om den så önskar, betrakta denna konvention som laglig grund för utlämning för de brott som anges i artikel 3. För utlämning skall gälla de övriga villkor som föreskrivs i den anmodade statens lag.

3 Stater som är parter, vilka inte gör utlämning beroende av förekomsten av ett avtal, skall sinsemellan betrakta de brott som anges i artikel 3 såsom utlämningsbara, varvid dock de villkor som föreskrivs i den anmodade statens lag skall gälla.

4 Om så är nödvändigt, skall de brott som anges i artikel 3 i fråga om utlämning mellan stater som är parter behandlas som om de hade begåtts inte endast på den plats där de ägde rum utan även på en plats inom jurisdiktionsområdet för den stat som är part, vilken gör utlämningsframställningen.

5 En stat som är part, vilken erhåller mer än en begäran om utlämning från stater som har infört domsrätt i överensstämmelse med artikel 7 och som beslutar att inte lagföra skall, då den väljer stat till vilken den som har begått brottet eller misstänks för detta skall utlämnas, ta vederbörlig hänsyn till intressena och förpliktelserna för den stat som är part, vars flagga fartyget förde då brottet begicks.

6 Vid behandling av en framställning om utlämning av en misstänkt gärningsman enligt denna konvention skall den anmodade staten

regard to whether his rights as set forth in article 7, paragraph 3, can be effected in the requesting State.

7 With respect to the offences as defined in this Convention, the provisions of all extradition treaties and arrangements applicable between States Parties are modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this convention.

Article 12

1 States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal proceedings brought in respect of the offences set forth in article 3, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2 States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 in conformity with any treaties on mutual assistance that may exist between them. In the absence of such treaties, States Parties shall afford each other assistance in accordance with their national law.

Article 13

1 States Parties shall co-operate in the prevention of the offences set forth in article 3, particularly by:

(a) taking all practicable measures to prevent preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories;

(b) exchanging information in accordance with their national law, and co-ordinating administrative and other measures taken as appropriate to prevent the commission of offences set forth in article 3.

2 When, due to the commission of an offence set forth in article 3, the passage of a ship has been delayed or interrupted, any State Party in whose territory the ship or passengers or crew are present shall be bound to exercise all possible efforts to avoid a ship, its passengers, crew or cargo being unduly detained or delayed.

ta vederbörlig hänsyn till huruvida den misstänktes rättigheter enligt artikel 7, punkt 3, kan tillgodoses i den ansökande staten.

7 Bestämmelserna i alla konventioner och avtal om utlämning, som gäller mellan stater som är parter, ändras mellan dessa stater i den mån de avser de i denna konvention angivna brotten och är oförenliga med denna konvention.

Artikel 12

1 Stater som är parter skall lämna varandra största möjliga bistånd vid straffrättsliga förfaranden som inletts med anledning av brott som anges i artikel 3, häri inbegripet tillhandahållande av bevismaterial som de förfogar över och som behövs vid förfarandet.

2 Stater som är parter skall fullgöra sina skyldigheter enligt punkt 1 i överensstämmelse med de avtal om ömsesidigt bistånd som kan finnas mellan dem. Saknas sådant avtal, skall staterna lämna varandra bistånd enligt nationell lag.

Artikel 13

1 Stater som är parter skall samarbeta för att förhindra de brott som anges i artikel 3, särskilt genom att

(a) vidta alla praktiskt möjliga åtgärder för att inom sina resp. territorier förhindra förberedelse till sådana brott inom eller utanför deras territorier;

(b) utbyta upplysningar i enlighet med sin nationella lag samt samordna lämpliga administrativa och andra åtgärder i syfte att förhindra brott som anges i artikel 3.

2 När ett fartygs resa har fördröjts eller avbrutits till följd av brott som anges i artikel 3, skall den stat som är part, inom vars territorium fartyget eller dess passagerare eller besättning befinner sig, ha skyldighet att vidta alla tänkbara ansträngningar för att undvika att fartyget, dess passagerare, besättning eller last otillbörligt kvarhålls eller försenäs.

Article 14

Any State Party having reason to believe that an offence set forth in article 3 will be committed shall, in accordance with its national law, furnish as promptly as possible any relevant information in its possession to those States which it believes would be the States having established jurisdiction in accordance with article 6.

Article 15

1 Each State Party shall, in accordance with its national law, provide to the Secretary-General as promptly as possible, any relevant information in its possession concerning:

- (a) the circumstances of the offence;
- (b) the action taken pursuant to article 13, paragraph 2;
- (c) the measures taken in relation to the offender or the alleged offender, and, in particular, the results of any extradition proceedings or other legal proceedings.

2 The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its national law, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General.

3 The information transmitted in accordance with paragraphs 1 and 2 shall be communicated by the Secretary-General to all States Parties, to members of the International Maritime Organization (hereinafter referred to as "the Organization"), to the other States concerned, and to the appropriate international inter-governmental organizations.

Article 16

1 Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If within six months from the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in conformity with the Statute of the Court.

Artikel 14

Varje stat som är part, vilken har anledning befara att ett brott som anges i artikel 3 kommer att begås skall, i enlighet med sin nationella lag, så snabbt som möjligt lämna alla uppgifter av betydelse som den innehar till de stater som den förmodar skulle vara de stater som har infört domsrätt i överensstämmelse med artikel 6.

Artikel 15

1 Varje stat som är part skall i enlighet med sin nationella lag så snabbt som möjligt lämna generalsekreteraren alla tillgängliga uppgifter av betydelse rörande

- (a) omständigheterna vid brottet;
- (b) åtgärd som vidtagits enligt artikel 13, punkt 2;
- (c) de åtgärder som vidtagits mot den som har begått brottet eller misstänks för detta samt, i synnerhet, utgången av ett utlämningsförfarande eller annat rättsligt förfarande.

2 Den stat som är part där den misstänkte lagförs shall i enlighet med sin nationella lag underrätta generalsekreteraren om den slutliga utgången av målet.

3 Uppgifter som har överlämnats enligt punkterna 1 och 2 skall av generalsekreteraren delges alla stater som är parter, medlemmar av Internationella sjöfartsorganisationen (nedan kallad "organisationen"), andra berörda stater samt vederbörande internationella mellanstatliga organisationer.

Artikel 16

1 Varje tvist mellan två eller flera stater som är parter om tolkningen eller tillämpningen av denna konvention, som inte kan biläggas genom förhandlingar inom rimlig tid, skall på begäran av någon av dem hänskjutas till skiljedom. Om parterna inom sex månader från dagen för begäran om skiljedom inte kan enas om skiljedomsförfarandet, kan vilken part som helst hänskjuta tvisten till Internationella domstolen genom en begäran enligt domstolens stadga.

2 Each State may at the time of signature or ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by any or all of the provisions of paragraph 1. The other States Parties shall not be bound by those provisions with respect to any State Party which has made such a reservation.

3 Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General.

Article 17

1 This Convention shall be open for signature at Rome on 10 March 1988 by States participating in the International Conference on the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation and at the Headquarters of the Organization by all States from 14 March 1988 to 9 March 1989. It shall thereafter remain open for accession.

2 States may express their consent to be bound by this Convention by:

(a) signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or

(b) signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval; or

(c) accession.

3 Ratification, acceptance, approval or accession shall be effected by the deposit of an instrument to that effect with the Secretary-General.

Article 18

1 This Convention shall enter into force ninety days following the date on which fifteen States have either signed it without reservation as to ratification, acceptance or approval, or have deposited an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect thereof.

2 For a State which deposits an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect of this Convention after the con-

2 Varje stat kan vid tidpunkten för undertecknande, ratifikation, antagande eller godkännande av eller vid anslutning till denna konvention förklara att den inte anser sig bunden av någon av eller alla bestämmelserna i punkt 1. De övriga stater som är parter skall inte vara bundna av dessa bestämmelser i förhållande till part som har gjort ett sådant förbehåll.

3 Varje stat som har gjort ett förbehåll enligt punkt 2 kan när som helst återta förbehållet genom underrättelse till generalsekretären.

Artikel 17

1 Denna konvention skall vara öppen för undertecknande i Rom den 10 mars 1988 av de stater som deltagit i den internationella konferensen om bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet och i organisationens högkvarter av alla stater från den 14 mars 1988 till den 9 mars 1989. Därefter skall den förbli öppen för anslutning.

2 Stater kan uttrycka sitt samtycke att vara bundna av denna konvention genom

(a) undertecknande utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande; eller

(b) undertecknande som förutsätter ratifikation, godtagande eller godkännande följt av ratifikation, antagande eller godkännande; eller

(c) anslutning.

3 Ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning skall ske genom deponering av tillämpligt instrument hos generalsekretären.

Artikel 18

1 Denna konvention träder i kraft nittio dagar efter den dag då femton stater antingen har undertecknat den utan förbehåll för ratifikation, godtagande, godkännande anslutning eller deponerat ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument.

2 I förhållande till en stat som deponerar ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument avseende denna

ditions for entry into force thereof have been met, the ratification, acceptance, approval or accession shall take effect ninety days after the date of such deposit.

Article 19

1 This Convention may be denounced by any State Party at any time after the expiry of one year from the date on which this Convention enters into force for that State.

2 Denunciation shall be effected by the deposit of an instrument of denunciation with the Secretary-General.

3 A denunciation shall take effect one year, or such longer period as may be specified in the instrument of denunciation, after the receipt of the instrument of denunciation by the Secretary-General.

Article 20

1 A conference for the purpose of revising or amending this Convention may be convened by the Organization.

2 The Secretary-General shall convene a conference of the States Parties to this Convention for revising or amending the Convention, at the request of one third of the States Parties, or ten States Parties, whichever is the higher figure.

3 Any instrument of ratification, acceptance, approval or accession deposited after the date of entry into force of an amendment to this Convention shall be deemed to apply to the Convention as amended.

Article 21

1 This Convention shall be deposited with the Secretary-General.

2 The Secretary-General shall:

(a) inform all States which have signed this Convention or acceded thereto, and all members of the Organization, of:

(i) each new signature or deposit of an instrument of ratification, acceptance, approval or accession together with the date thereof;

(ii) the date of the entry into force of this convention;

konvention efter det att villkoren för konventionens ikraftträdande har uppfyllts träder ratifikationen, godtagandet, godkännandet eller anslutningen i kraft nittio dagar efter dagen för sådan deponering.

Artikel 19

1 Denna konvention kan sägas upp av en stat som är part vid vilken tidpunkt som helst efter ett år från den dag då konventionen träder i kraft för den staten.

2 Uppsägning skall ske genom deponering av uppsägningsinstrument hos generalsekreteraren.

3 En uppsägning träder i kraft ett år, eller den längre period som kan anges i uppsägningsinstrumentet, efter det att generalsekreteraren mottagit uppsägningen.

Artikel 20

1 En konferens kan sammankallas av organisationen i syfte att se över eller ändra denna konvention.

2 Generalsekreteraren skall, i syfte att se över eller ändra denna konvention, sammankalla en konferens med de stater som är parter i konventionen på begäran av en tredjedel eller tio av staterna, beroende på vilket antal som är högst.

3 Ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument som deponeras efter dagen för ikraftträdandet av en ändring i denna konvention skall anses avse den ändrade konventionen.

Artikel 21

1 Denna konvention skall deponeras hos generalsekreteraren.

2 Generalsekreteraren skall

(a) underrätta alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till denna konvention och samtliga medlemmar i organisationen om

(i) varje nytt undertecknande eller ny deponering av ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument samt dagen för detta;

(ii) dagen för ikraftträdandet av denna konvention;

(iii) the deposit of any instrument of denunciation of this Convention together with the date on which it is received and the date on which the denunciation takes effect;

(iv) the receipt of any declaration or notification made under this Convention;

(b) transmit certified true copies of this Convention to all States which have signed this Convention or acceded thereto.

3 As soon as this Convention enters into force, a certified true copy thereof shall be transmitted by the Depositary to the Secretary-General of the United Nations for registration and publication in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations.

Article 22

This Convention is established in a single original in the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish languages, each text being equally authentic.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned being duly authorized by their respective Governments for that purpose have signed this Convention.

DONE AT Rome this tenth day of March one thousand nine hundred and eighty-eight.

(iii) deponering av uppsägningsinstrument avseende denna konvention och dagen då det mottogs samt dagen då uppsägningen träder i kraft;

(iv) mottagande av förklaring eller under rättelse enligt denna konvention;

(b) sända bestyrkta kopior av denna konvention till alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till konventionen.

3 Så snart denna konvention träder i kraft skall depositarien sända en bestyrkt kopia till Förenta nationernas generalsekreterare för registrering och publicering enligt artikel 102 i Förenta nationernas stadga.

Artikel 22

Denna konvention upprättas i ett enda original på arabiska¹, kinesiska¹, engelska, franska¹, ryska¹ och spanska¹, vilka texter är lika giltiga.

TILL BEKRÄFTELSE HÄR PÅ har undertecknade, därtill vederbörligen befullmäktigade av sina resp. regeringar, undertecknat denna konvention.

UPPRÄTTAD I Rom den 10 mars 1988.

¹ De arabiska, kinesiska, franska, ryska och spanska texterna har här utelämnats.

Protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (på engelska och i svensk översättning)

(Översättning)¹

PROTOCOL FOR THE SUPPRESSION OF UNLAWFUL ACTS AGAINST THE SAFETY OF FIXED PLATFORMS LOCATED ON THE CONTINENTAL SHELF

The States Parties to this Protocol,
BEING PARTIES to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation,

RECOGNIZING that the reasons for which the Convention was elaborated also apply to fixed platforms located on the continental shelf,

TAKING ACCOUNT of the provisions of that Convention,

AFFIRMING that matters not regulated by this Protocol continue to be governed by the rules and principles of general international law,

HAVE AGREED as follows:

Article 1

1 The provisions of articles 5 and 7 and of articles 10 to 16 of the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation (hereinafter referred to as "the Convention") shall also apply *mutatis mutandis* to the offences set forth in article 2 of this Protocol where such offences are committed on board or against fixed platforms located on the continental shelf.

2 In cases where the Protocol does not apply pursuant to paragraph 1, it nevertheless applies when the offender or the alleged offender is found in the territory of a State Party other than the State in whose internal waters or territorial sea the fixed platform is located.

3 For the purposes of this Protocol, "fixed platform" means an artificial island, installation or structure permanently attached to the sea-bed for the purpose of exploration or exploitation or resources or for other economic purpose.

PROKOLL OM BEKÄMPANDE AV BROTT MOT SÄKERHETEN FÖR FASTA PLATTFORMAR BELÄGNA PÅ KONTINENTALSOCKELN

De stater som är parter i detta protokoll,
SOM ÄR PARTER i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet,

SOM ERKÄNNER att de skäl för vilka konventionen utarbetades även gäller för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln,

SOM BEAKTAR bestämmelserna i konventionen,

SOM BEKRÄFTAR att frågor, som inte regleras i detta protokoll, även i fortsättningen skall regleras genom folkrättens regler och principer,

HAR KOMMIT ÖVERENS OM följande.

Artikel 1

1 Bestämmelserna i artiklarna 5, 7 och 10–16 i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (nedan kallad konventionen) skall i tillämpliga delar gälla även brott som anges i artikel 2 i detta protokoll, i de fall då sådana brott begås ombord på eller mot fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln.

2 I de fall då protokollet inte äger tillämpning enligt punkt 1, skall det likväl tillämpas när den som har begått brottet eller är misstänkt för detta påträffas inom territorium tillhörigt annan stat som är part än den stat i vars inre vatten eller territorialhav den fasta plattformen är belägen.

3 Vid tillämpning av detta protokoll avses med "fast plattform" en konstgjord ö, anläggning eller konstruktion som är permanent fastgjord vid havsbottnen i syfte att utforska eller utvinna tillgångar eller för annat ekonomiskt ändamål.

¹ Översättning i enlighet med den i prop. 1989/90: 130 intagna texten.

Article 2.

1 Any person commits an offence if that person unlawfully and intentionally:

(a) seizes or exercises control over a fixed platform by force or threat thereof or any other form of intimidation; or

(b) performs an act of violence against a person on board a fixed platform if that act is likely to endanger its safety;

(c) destroys a fixed platform or causes damage to it which is likely to endanger its safety; or

(d) places or causes to be placed on a fixed platform, by any means whatsoever, a device or substance which is likely to destroy that fixed platform or likely to endanger its safety; or

(e) injures or kills any person in connection with the commission or the attempted commission of any of the offences set forth in subparagraphs (a) to (d).

2 Any person also commits an offence if that person:

(a) attempts to commit any of the offences set forth in paragraph 1; or

(b) abets the commission of any such offences perpetrated by any person or is otherwise an accomplice of a person who commits such an offence; or

(c) threatens, with or without a condition, as is provided for under national law, aimed at compelling a physical or juridical person to do or refrain from doing any act, to commit any of the offences set forth in paragraph 1, subparagraphs (b) and (c), if that threat is likely to endanger the safety of the fixed platform.

Article 3

1 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when the offence is committed:

(a) against or on board a fixed platform while it is located on the continental shelf of that State; or

(b) by a national of that State.

Artikel 2

1 En brottslig handling begår den som rättsstridigt och uppsåtligen

(a) genom våld eller hot om våld eller genom hot av annat slag tar en fast plattform i besittning eller utövar kontroll över den; eller

(b) utför en våldshandling mot någon ombord på en fast plattform, om gärningen är ägnad att äventyra plattformens säkerhet; eller

(c) förstör en fast plattform eller tillfogar den skada som är ägnad att äventyra dess säkerhet; eller

(d) på en fast plattform placerar eller låter placera, oavsett på vilket sätt, en anordning eller ett ämne som är ägnat att förstöra plattformen eller äventyra dess säkerhet; eller

(e) skadar eller dödar någon i samband med brott eller försök till brott som anges i (a)–(d).

2 En brottslig handling begår även den som

(a) försöker att begå något av de brott som anges i punkt 1; eller

(b) anstiftar någon till att begå sådant brott eller på annat sätt medverkar till sådant brott; eller

(c) hotar att begå något av de brott som anges i punkt 1 (b) och (c), om hotet är ägnat att äventyra den fasta plattformens säkerhet och, om så krävs enligt bestämmelserna i nationell lag, syftar till att förmå en fysisk eller juridisk person att utföra eller avstå från en handling.

Artikel 3

1 Varje stat som är part skall vidta sådana åtgärder som kan vara nödvändiga för att den skall kunna utöva sin domsrätt i fråga om de brott som anges i artikel 2 när brottet har begåtts

(a) mot eller ombord på en fast plattform medan den är belägen på den statens kontinentalsockel; eller

(b) av en medborgare i den staten.

2 State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

- (a) it is committed by a stateless person whose habitual residence is in that State;
- (b) during its commission a national of that State is seized, threatened, injured or killed; or
- (c) it is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act.

3 Any State Party which has established jurisdiction mentioned in paragraph 2 shall notify the Secretary-General of the International Maritime Organization (hereinafter referred to as "the Secretary-General"). If such State Party subsequently rescinds that jurisdiction, it shall notify the Secretary-General.

4 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraphs 1 and 2 of this article.

5 This Protocol does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.

Article 4

Nothing in this Protocol shall affect in any way the rules of international law pertaining to fixed platforms located on the continental shelf.

Article 5

1 This Protocol shall be open for signature at Rome on 10 March 1988 and at the Headquarters of the International Maritime Organization (hereinafter referred to as "the Organization") from 14 March 1988 to 9 March 1989 by any State which has signed the Convention. It shall thereafter remain open for accession.

2 States may express their consent to be bound by this Protocol by:

- (a) signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or

2 En stat som är part kan införa domsrätt i fråga om vilket som helst av dessa brott också när

- (a) brottet begåtts av en statslös person som har hemvist i den staten;
- (b) en medborgare i den staten gripes, hotas, skadas eller dödas i samband med brottet; eller
- (c) brottet har begåtts vid försök att tvinga denna stat att utföra eller avstå från någon handling.

3 En stat som är part, vilken har infört i punkt 2 nämnd domsrätt, skall underrätta Internationella sjöfartsorganisationens generalsekreterare (nedan kallad generalsekreteraren). Om en sådan stat senare upphäver denna domsrätt, skall den underrätta generalsekreteraren.

4 Varje stat som är part skall vidta nödvändiga åtgärder för att kunna utöva sin domsrätt beträffande de i artikel 2 angivna brotten i de fall då den misstänkte uppehåller sig inom dess territorium och den inte utlämnar honom till någon av de stater som är parter och som har infört domsrätt i enlighet med punkterna 1 och 2 i denna artikel.

5 Detta protokoll utesluter inte staffrättslig domsrätt enligt nationell lag.

Artikel 4

Ingenting i detta protokoll skall på något sätt påverka folkrättens regler angående fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln.

Artikel 5

1 Detta protokoll skall vara öppet för undertecknande i Rom den 10 mars 1988 och i Internationella sjöfartsorganisationens (nedan kallad organisationen) högkvarter från den 14 mars 1988 till den 9 mars 1989 av varje stat som har undertecknat konventionen. Därefter skall det förbli öppet för anslutning.

2 Stater kan uttrycka sitt samtycke att vara bundna av detta protokoll genom

- (a) undertecknande utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande; eller

(b) signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval; or

(c) accession.

3 Ratification, acceptance, approval or accession shall be effected by the deposit of an instrument to that effect with the Secretary-General.

4 Only a State which has signed the Convention without reservation as to ratification, acceptance or approval, or has ratified, accepted, approved or acceded to the Convention may become a Party to this Protocol.

Article 6

1 This Protocol shall enter into force ninety days following the date on which three States have either signed it without reservation as to ratification, acceptance or approval, or have deposited an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect thereof. However, this Protocol shall not enter into force before the Convention has entered into force.

2 For a State which deposits an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect of this Protocol after the conditions for entry into force thereof have been met, the ratification, acceptance, approval or accession shall take effect ninety days after the date of such deposit.

Article 7

1 This Protocol may be denounced by any State Party at any time after the expiry of one year from the date on which this Protocol enters into force for that State.

2 Denunciation shall be effected by the deposit of an instrument of denunciation with the Secretary-General.

3 A denunciation shall take effect one year, or such longer period as may be specified in the instrument of denunciation, after the receipt of the instrument of denunciation by the Secretary-General.

4 A denunciation of the Convention by a State Party shall be deemed to be a denunciation of this Protocol by that Party.

(b) undertecknande som förutsätter ratifikation, godtagande eller godkännande följt av ratifikation, antagande eller godkännande; eller

(c) anslutning.

3 Ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning skall ske genom deponering av tillämpligt instrument hos generalsekretären.

4 Endast stat som har undertecknat konventionen utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande eller som har ratificerat, antagit, godkänt eller anslutit sig till konventionen kan bli part i detta protokoll.

Artikel 6

1 Detta protokoll träder i kraft nittio dagar efter den dag då tre stater antingen har undertecknat det utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande eller deponerat ett ratifikations-, antagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument. Detta protokoll träder dock inte i kraft innan konventionen har trätt i kraft.

2 I förhållande till en stat som deponerar ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument avseende detta protokoll efter det att villkoren för protokollets ikraftträdande har uppfyllts träder ratifikationen, godtagandet, godkännandet eller anslutningen i kraft nittio dagar efter dagen för sådan deponering.

Artikel 7

1 Detta protokoll kan sägas upp av en stat vid vilken tidpunkt som helst efter ett år från den dag då protokollet träder i kraft för den staten.

2 Uppsägning skall ske genom deponering av uppsägningsinstrument hos generalsekretären.

3 En uppsägning träder i kraft ett år, eller den längre period som kan anges i uppsägningsinstrumentet, efter det att generalsekretären mottagit uppsägningen.

4 En stats uppsägning av konventionen skall anses som uppsägning av detta protokoll.

Article 8

1 A conference for the purpose of revising or amending this Protocol may be convened by the Organization.

2 The Secretary-General shall convene a conference of the States Parties to this Protocol for revising or amending the Protocol, at the request of one third of the States Parties, whichever is the higher figure.

3 Any instrument of ratification, acceptance, approval or accession deposited after the date of entry into force of an amendment to this Protocol shall be deemed to apply to the Protocol as amended.

Article 9

1 This Protocol shall be deposited with the Secretary-General.

2 The Secretary-General shall:

(a) inform all States which have signed this Protocol or acceded thereto, and all Members of the Organization, of:

(i) each new signature or deposit of an instrument of ratification, acceptance, approval or accession, together with the date thereof;

(ii) the date of entry into force of this Protocol;

(iii) the deposit of any instrument of denunciation of this Protocol together with the date on which it is received and the date on which the denunciation takes effect;

(iv) the receipt of any declaration or notification made under this Protocol or under the Convention, concerning this Protocol;

(b) transmit certified true copies of this Protocol to all States which have signed this Protocol or acceded thereto.

3 As soon as this Protocol enters into force, a certified true copy thereof shall be transmitted by the Depositary to the Secretary-General of the United Nations for registration and publication in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations.

Article 10

This Protocol is established in a single original in the Arabic, Chinese, English, French,

Artikel 8

1 En konferens kan sammankallas av organisationen i syfte att se över eller ändra detta protokoll.

2 Generalsekreteraren skall, i syfte att se över eller ändra detta protokoll, sammankalla en konferens med de stater som är parter i protokollet på begäran av en tredjedel eller fem av staterna, beroende på vilket antal som är högst.

3 Ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument som deponeras efter dagen för ikraftträdandet av en ändring i detta protokoll skall anses avse det ändrade protokollet.

Artikel 9

1 Detta protokoll skall deponeras hos generalsekreteraren.

2 Generalsekreteraren skall

(a) underrätta alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till detta protokoll och samtliga medlemmar i organisationen om

(i) varje nytt undertecknande eller ny deponering av ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument samt dagen för detta;

(ii) dagen för ikraftträdandet av detta protokoll;

(iii) deponering av uppsägningsinstrument avseende detta protokoll och dagen då det mottogs samt dagen då uppsägningen träder i kraft;

(iv) mottagande av en förklaring eller underrättelse enligt detta protokoll eller konventionen angående detta protokoll;

(b) sända bestyrkta kopior av detta protokoll till alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till protokollet.

3 Så snart detta protokoll träder i kraft skall depositarien sända en bestyrkt kopia till Förenta nationernas generalsekreterare för registrering och publicering enligt artikel 102 i Förenta nationernas stadga.

Artikel 10

Detta protokoll upprättas i ett enda original på arabiska¹, kinesiska¹, engelska, franska¹,

¹ De arabiska, kinesiska och franska texterna har här utlämnats.

Russian and Spanish languages, each text being equally authentic.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized by their respective Governments for that purpose, have signed this Protocol.

DONE AT ROME this tenth day of March one thousand nine hundred and eighty-eight.

ryska¹ och spanska¹, vilka texter är lika giltiga.

TILL BEKRÄFTELSE HÄR PÅ har undertecknade, därtill vederbörligen befullmäktigade av sina resp. regeringar, undertecknat detta protokoll.

UPPRÄTTAT I ROM den 10 mars 1988.

**PROTOCOL OF 2005 TO THE CONVENTION FOR THE SUPPRESSION OF
UNLAWFUL ACTS AGAINST THE SAFETY OF MARITIME NAVIGATION**

Preamble

THE STATES PARTIES to this Protocol,

BEING PARTIES to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation done at Rome on 10 March 1988,

ACKNOWLEDGING that terrorist acts threaten international peace and security,

MINDFUL of resolution A.924(22) of the Assembly of the International Maritime Organization requesting the revision of existing international legal and technical measures and the consideration of new measures in order to prevent and suppress terrorism against ships and to improve security aboard and ashore, and thereby to reduce the risk to passengers, crews and port personnel on board ships and in port areas and to vessels and their cargoes,

CONSCIOUS of the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, annexed to United Nations General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994, in which, *inter alia*, the States Members of the United Nations solemnly reaffirm their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States,

NOTING United Nations General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 and the Declaration to Supplement the 1994 Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed thereto,

RECALLING resolutions 1368 (2001) and 1373 (2001) of the United Nations Security Council, which reflect international will to combat terrorism in all its forms and manifestations, and which assigned tasks and responsibilities to States, and taking into account the continued threat from terrorist attacks,

RECALLING ALSO resolution 1540 (2004) of the United Nations Security Council, which recognizes the urgent need for all States to take additional effective measures to prevent the proliferation of nuclear, chemical or biological weapons and their means of delivery,

RECALLING FURTHER the Convention on Offences and Certain Other Acts Committed on Board Aircraft, done at Tokyo on 14 September 1963; the Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, done at The Hague on 16 December 1970; the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 23 September 1971; the Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, including Diplomatic Agents, adopted by the General Assembly of the United Nations on 14 December 1973; the International Convention against the Taking of Hostages, adopted by the General Assembly of the United Nations on 17 December 1979; the Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, done at Vienna on 26 October 1979 and amendments thereto adopted on 8 July 2005; the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, supplementary to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 24 February 1988; the Protocol for the Suppression of

- 2 -

Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988; the Convention on the Marking of Plastic Explosives for the Purpose of Detection, done at Montreal on 1 March 1991; the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted by the General Assembly of the United Nations on 15 December 1997; the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, adopted by the General Assembly of the United Nations on 9 December 1999, and the International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism adopted by the General Assembly of the United Nations on 13 April 2005,

BEARING IN MIND the importance of the United Nations Convention on the Law of the Sea done at Montego Bay, on 10 December 1982, and of the customary international law of the sea,

CONSIDERING resolution 59/46 of the United Nations General Assembly, which reaffirmed that international co-operation as well as actions by States to combat terrorism should be conducted in conformity with the principles of the Charter of the United Nations, international law and relevant international conventions, and resolution 59/24 of the United Nations General Assembly, which urged States to become parties to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation and its Protocol, invited States to participate in the review of those instruments by the Legal Committee of the International Maritime Organization to strengthen the means of combating such unlawful acts, including terrorist acts, and also urged States to take appropriate measures to ensure the effective implementation of those instruments, in particular through the adoption of legislation, where appropriate, aimed at ensuring that there is a proper framework for responses to incidents of armed robbery and terrorist acts at sea,

CONSIDERING ALSO the importance of the amendments to the International Convention for the Safety of Life at Sea, 1974, and of the International Ship and Port Facility Security (ISPS) Code, both adopted by the 2002 Conference of Contracting Governments to that Convention in establishing an appropriate international technical framework involving co-operation between Governments, Government agencies, national and local administrations and the shipping and port industries to detect security threats and take preventative measures against security incidents affecting ships or port facilities used in international trade,

CONSIDERING FURTHER resolution 58/187 of the United Nations General Assembly, which reaffirmed that States must ensure that any measure taken to combat terrorism complies with their obligations under international law, in particular international human rights, refugee and humanitarian law,

BELIEVING that it is necessary to adopt provisions supplementary to those of the Convention, to suppress additional terrorist acts of violence against the safety and security of international maritime navigation and to improve its effectiveness,

HAVE AGREED as follows:

ARTICLE 1

For the purposes of this Protocol:

- 1 "Convention" means the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, done at Rome on 10 March 1988.
- 2 "Organization" means the International Maritime Organization (IMO).

- 3 “Secretary-General” means the Secretary-General of the Organization.

ARTICLE 2

Article 1 of the Convention is amended to read as follows:

Article 1

- 1 For the purposes of this Convention:
- (a) “ship” means a vessel of any type whatsoever not permanently attached to the sea-bed, including dynamically supported craft, submersibles, or any other floating craft.
 - (b) “transport” means to initiate, arrange or exercise effective control, including decision-making authority, over the movement of a person or item.
 - (c) “serious injury or damage” means:
 - (i) serious bodily injury; or
 - (ii) extensive destruction of a place of public use, State or government facility, infrastructure facility, or public transportation system, resulting in major economic loss; or
 - (iii) substantial damage to the environment, including air, soil, water, fauna, or flora.
 - (d) “BCN weapon” means:
 - (i) “biological weapons”, which are:
 - (1) microbial or other biological agents, or toxins whatever their origin or method of production, of types and in quantities that have no justification for prophylactic, protective or other peaceful purposes; or
 - (2) weapons, equipment or means of delivery designed to use such agents or toxins for hostile purposes or in armed conflict.
 - (ii) “chemical weapons”, which are, together or separately:
 - (1) toxic chemicals and their precursors, except where intended for:
 - (A) industrial, agricultural, research, medical, pharmaceutical or other peaceful purposes; or
 - (B) protective purposes, namely those purposes directly related to protection against toxic chemicals and to protection against chemical weapons; or

- 4 -

- (C) military purposes not connected with the use of chemical weapons and not dependent on the use of the toxic properties of chemicals as a method of warfare; or
- (D) law enforcement including domestic riot control purposes,

as long as the types and quantities are consistent with such purposes;

- (2) munitions and devices specifically designed to cause death or other harm through the toxic properties of those toxic chemicals specified in subparagraph (ii)(1), which would be released as a result of the employment of such munitions and devices;
 - (3) any equipment specifically designed for use directly in connection with the employment of munitions and devices specified in subparagraph (ii)(2).
- (iii) nuclear weapons and other nuclear explosive devices.
- (e) “toxic chemical” means any chemical which through its chemical action on life processes can cause death, temporary incapacitation or permanent harm to humans or animals. This includes all such chemicals, regardless of their origin or of their method of production, and regardless of whether they are produced in facilities, in munitions or elsewhere.
 - (f) “precursor” means any chemical reactant which takes part at any stage in the production by whatever method of a toxic chemical. This includes any key component of a binary or multicomponent chemical system.
 - (g) “Organization” means the International Maritime Organization (IMO).
 - (h) “Secretary-General” means the Secretary-General of the Organization.
- 2 For the purposes of this Convention:
- (a) the terms “place of public use”, “State or government facility”, “infrastructure facility”, and “public transportation system” have the same meaning as given to those terms in the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, done at New York on 15 December 1997; and
 - (b) the terms “source material” and “special fissionable material” have the same meaning as given to those terms in the Statute of the International Atomic Energy Agency (IAEA), done at New York on 26 October 1956.

ARTICLE 3

The following text is added as article 2bis of the Convention:

Article 2bis

- 1 Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international human rights, refugee and humanitarian law.
- 2 This Convention does not apply to the activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law, and the activities undertaken by military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law.
- 3 Nothing in this Convention shall affect the rights, obligations and responsibilities under the Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons, done at Washington, London and Moscow on 1 July 1968, the Convention on the Prohibition of the Development, Production and Stockpiling of Bacteriological (Biological) and Toxin Weapons and on their Destruction, done at Washington, London and Moscow on 10 April 1972, or the Convention on the Prohibition of the Development, Production, Stockpiling and Use of Chemical Weapons and on their Destruction, done at Paris on 13 January 1993, of States Parties to such treaties.

ARTICLE 4

- 1 **The *chapeau* of article 3, paragraph 1 of the Convention is replaced by the following text:**

Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally:

- 2 **Article 3, paragraph 1(f) of the Convention is replaced by the following text:**

(f) communicates information which that person knows to be false, thereby endangering the safe navigation of a ship.

- 3 **Article 3, paragraph 1(g) of the Convention is deleted.**

- 4 **Article 3, paragraph 2 of the Convention is replaced by the following text:**

- 2 Any person also commits an offence if that person threatens, with or without a condition, as is provided for under national law, aimed at compelling a physical or juridical person to do or refrain from doing any act, to commit any of the offences set forth in paragraphs 1 (b), (c), and (e), if that threat is likely to endanger the safe navigation of the ship in question.

- 6 -

5 The following text is added as article 3bis of the Convention:

Article 3bis

- 1 Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally:
- (a) when the purpose of the act, by its nature or context, is to intimidate a population, or to compel a government or an international organization to do or to abstain from doing any act:
 - (i) uses against or on a ship or discharges from a ship any explosive, radioactive material or BCN weapon in a manner that causes or is likely to cause death or serious injury or damage; or
 - (ii) discharges, from a ship, oil, liquefied natural gas, or other hazardous or noxious substance, which is not covered by subparagraph (a)(i), in such quantity or concentration that causes or is likely to cause death or serious injury or damage; or
 - (iii) uses a ship in a manner that causes death or serious injury or damage; or
 - (iv) threatens, with or without a condition, as is provided for under national law, to commit an offence set forth in subparagraph (a)(i), (ii) or (iii); or
 - (b) transports on board a ship:
 - (i) any explosive or radioactive material, knowing that it is intended to be used to cause, or in a threat to cause, with or without a condition, as is provided for under national law, death or serious injury or damage for the purpose of intimidating a population, or compelling a government or an international organization to do or to abstain from doing any act; or
 - (ii) any BCN weapon, knowing it to be a BCN weapon as defined in article 1; or
 - (iii) any source material, special fissionable material, or equipment or material especially designed or prepared for the processing, use or production of special fissionable material, knowing that it is intended to be used in a nuclear explosive activity or in any other nuclear activity not under safeguards pursuant to an IAEA comprehensive safeguards agreement; or
 - (iv) any equipment, materials or software or related technology that significantly contributes to the design, manufacture or delivery of a BCN weapon, with the intention that it will be used for such purpose.

- 2 It shall not be an offence within the meaning of this Convention to transport an item or material covered by paragraph 1(b)(iii) or, insofar as it relates to a nuclear weapon or other nuclear explosive device, paragraph 1(b)(iv), if such item or material is transported to or from the territory of, or is otherwise transported under the control of, a State Party to the Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons where:
- (a) the resulting transfer or receipt, including internal to a State, of the item or material is not contrary to such State Party's obligations under the Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons and,
 - (b) if the item or material is intended for the delivery system of a nuclear weapon or other nuclear explosive device of a State Party to the Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons, the holding of such weapon or device is not contrary to that State Party's obligations under that Treaty.

6 The following text is added as article 3ter of the Convention:

Article 3ter

Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally transports another person on board a ship knowing that the person has committed an act that constitutes an offence set forth in article 3, 3bis or 3quater or an offence set forth in any treaty listed in the Annex, and intending to assist that person to evade criminal prosecution.

7 The following text is added as article 3quater of the Convention:

Article 3quater

Any person also commits an offence within the meaning of this Convention if that person:

- (a) unlawfully and intentionally injures or kills any person in connection with the commission of any of the offences set forth in article 3, paragraph 1, article 3bis, or article 3ter; or
- (b) attempts to commit an offence set forth in article 3, paragraph 1, article 3bis, paragraph 1(a)(i), (ii) or (iii), or subparagraph (a) of this article; or
- (c) participates as an accomplice in an offence set forth in article 3, article 3bis, article 3ter, or subparagraph (a) or (b) of this article; or
- (d) organizes or directs others to commit an offence set forth in article 3, article 3bis, article 3ter, or subparagraph (a) or (b) of this article; or
- (e) contributes to the commission of one or more offences set forth in article 3, article 3bis, article 3ter or subparagraph (a) or (b) of this article, by a group of persons acting with a common purpose, intentionally and either:
 - (i) with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of an offence set forth in article 3, 3bis or 3ter; or

- 8 -

- (ii) in the knowledge of the intention of the group to commit an offence set forth in article 3, *3bis* or *3ter*.

ARTICLE 5

1 Article 5 of the Convention is replaced by the following text:

Each State Party shall make the offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater* punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of those offences.

2 The following text is added as article *5bis* of the Convention:

Article *5bis*

- 1 Each State Party, in accordance with its domestic legal principles, shall take the necessary measures to enable a legal entity located in its territory or organized under its laws to be held liable when a person responsible for management or control of that legal entity has, in that capacity, committed an offence set forth in this Convention. Such liability may be criminal, civil or administrative.
- 2 Such liability is incurred without prejudice to the criminal liability of individuals having committed the offences.
- 3 Each State Party shall ensure, in particular, that legal entities liable in accordance with paragraph 1 are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal, civil or administrative sanctions. Such sanctions may include monetary sanctions.

ARTICLE 6

1 The *chapeau* of article 6, paragraph 1 of the Convention is replaced by the following text:

- 1 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater* when the offence is committed:

2 Article 6, paragraph 3 of the Convention is replaced by the following text:

- 3 Any State Party which has established jurisdiction mentioned in paragraph 2 shall notify the Secretary-General. If such State Party subsequently rescinds that jurisdiction, it shall notify the Secretary-General.

3 Article 6, paragraph 4 of the Convention is replaced by the following text:

- 4 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater* in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite the alleged offender to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraphs 1 and 2 of this article.

ARTICLE 7

The following text is added as the Annex to the Convention:

ANNEX

- 1 Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, done at The Hague on 16 December 1970.
- 2 Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 23 September 1971.
- 3 Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, including Diplomatic Agents, adopted by the General Assembly of the United Nations on 14 December 1973.
- 4 International Convention against the Taking of Hostages, adopted by the General Assembly of the United Nations on 17 December 1979.
- 5 Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, done at Vienna on 26 October 1979.
- 6 Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, supplementary to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 24 February 1988.
- 7 Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988.
- 8 International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted by the General Assembly of the United Nations on 15 December 1997.
- 9 International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, adopted by the General Assembly of the United Nations on 9 December 1999.

ARTICLE 8

1 Article 8, paragraph 1 of the Convention is replaced by the following text:

- 1 The master of a ship of a State Party (the “flag State”) may deliver to the authorities of any other State Party (the “receiving State”) any person who the master has reasonable grounds to believe has committed an offence set forth in article 3, *3bis*, *3ter*, or *3quater*.

2 The following text is added as article 8bis of the Convention:

Article 8bis

- 1 States Parties shall co-operate to the fullest extent possible to prevent and suppress unlawful acts covered by this Convention, in conformity with international law, and shall respond to requests pursuant to this article as expeditiously as possible.

- 10 -

- 2 Each request pursuant to this article should, if possible, contain the name of the suspect ship, the IMO ship identification number, the port of registry, the ports of origin and destination, and any other relevant information. If a request is conveyed orally, the requesting Party shall confirm the request in writing as soon as possible. The requested Party shall acknowledge its receipt of any written or oral request immediately.
- 3 States Parties shall take into account the dangers and difficulties involved in boarding a ship at sea and searching its cargo, and give consideration to whether other appropriate measures agreed between the States concerned could be more safely taken in the next port of call or elsewhere.
- 4 A State Party that has reasonable grounds to suspect that an offence set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* has been, is being or is about to be committed involving a ship flying its flag, may request the assistance of other States Parties in preventing or suppressing that offence. The States Parties so requested shall use their best endeavours to render such assistance within the means available to them.
- 5 Whenever law enforcement or other authorized officials of a State Party (“the requesting Party”) encounter a ship flying the flag or displaying marks of registry of another State Party (“the first Party”) located seaward of any State’s territorial sea, and the requesting Party has reasonable grounds to suspect that the ship or a person on board the ship has been, is or is about to be involved in the commission of an offence set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater*, and the requesting Party desires to board,
 - (a) it shall request, in accordance with paragraphs 1 and 2 that the first Party confirm the claim of nationality, and
 - (b) if nationality is confirmed, the requesting Party shall ask the first Party (hereinafter referred to as “the flag State”) for authorization to board and to take appropriate measures with regard to that ship which may include stopping, boarding and searching the ship, its cargo and persons on board, and questioning the persons on board in order to determine if an offence set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* has been, is being or is about to be committed, and
 - (c) the flag State shall either:
 - (i) authorize the requesting Party to board and to take appropriate measures set out in subparagraph (b), subject to any conditions it may impose in accordance with paragraph 7; or
 - (ii) conduct the boarding and search with its own law enforcement or other officials; or
 - (iii) conduct the boarding and search together with the requesting Party, subject to any conditions it may impose in accordance with paragraph 7; or
 - (iv) decline to authorize a boarding and search.

- 11 -

The requesting Party shall not board the ship or take measures set out in subparagraph (b) without the express authorization of the flag State.

- (d) Upon or after depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State Party may notify the Secretary-General that, with respect to ships flying its flag or displaying its mark of registry, the requesting Party is granted authorization to board and search the ship, its cargo and persons on board, and to question the persons on board in order to locate and examine documentation of its nationality and determine if an offence set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* has been, is being or is about to be committed, if there is no response from the first Party within four hours of acknowledgement of receipt of a request to confirm nationality.
- (e) Upon or after depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State Party may notify the Secretary-General that, with respect to ships flying its flag or displaying its mark of registry, the requesting Party is authorized to board and search a ship, its cargo and persons on board, and to question the persons on board in order to determine if an offence set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* has been, is being or is about to be committed.

The notifications made pursuant to this paragraph can be withdrawn at any time.

- 6 When evidence of conduct described in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* is found as the result of any boarding conducted pursuant to this article, the flag State may authorize the requesting Party to detain the ship, cargo and persons on board pending receipt of disposition instructions from the flag State. The requesting Party shall promptly inform the flag State of the results of a boarding, search, and detention conducted pursuant to this article. The requesting Party shall also promptly inform the flag State of the discovery of evidence of illegal conduct that is not subject to this Convention.
- 7 The flag State, consistent with the other provisions of this Convention, may subject its authorization under paragraph 5 or 6 to conditions, including obtaining additional information from the requesting Party, and conditions relating to responsibility for and the extent of measures to be taken. No additional measures may be taken without the express authorization of the flag State, except when necessary to relieve imminent danger to the lives of persons or where those measures derive from relevant bilateral or multilateral agreements.
- 8 For all boardings pursuant to this article, the flag State has the right to exercise jurisdiction over a detained ship, cargo or other items and persons on board, including seizure, forfeiture, arrest and prosecution. However, the flag State may, subject to its constitution and laws, consent to the exercise of jurisdiction by another State having jurisdiction under article 6.
- 9 When carrying out the authorized actions under this article, the use of force shall be avoided except when necessary to ensure the safety of its officials and persons on board, or where the officials are obstructed in the execution of the authorized actions. Any use of force pursuant to this article shall not exceed the minimum degree of force which is necessary and reasonable in the circumstances.

10 Safeguards:

- (a) Where a State Party takes measures against a ship in accordance with this article, it shall:
 - (i) take due account of the need not to endanger the safety of life at sea;
 - (ii) ensure that all persons on board are treated in a manner which preserves their basic human dignity, and in compliance with the applicable provisions of international law, including international human rights law;
 - (iii) ensure that a boarding and search pursuant to this article shall be conducted in accordance with applicable international law;
 - (iv) take due account of the safety and security of the ship and its cargo;
 - (v) take due account of the need not to prejudice the commercial or legal interests of the flag State;
 - (vi) ensure, within available means, that any measure taken with regard to the ship or its cargo is environmentally sound under the circumstances;
 - (vii) ensure that persons on board against whom proceedings may be commenced in connection with any of the offences set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* are afforded the protections of paragraph 2 of article 10, regardless of location;
 - (viii) ensure that the master of a ship is advised of its intention to board, and is, or has been, afforded the opportunity to contact the ship's owner and the flag State at the earliest opportunity; and
 - (ix) take reasonable efforts to avoid a ship being unduly detained or delayed.
- (b) Provided that authorization to board by a flag State shall not *per se* give rise to its liability, States Parties shall be liable for any damage, harm or loss attributable to them arising from measures taken pursuant to this article when:
 - (i) the grounds for such measures prove to be unfounded, provided that the ship has not committed any act justifying the measures taken; or
 - (ii) such measures are unlawful or exceed those reasonably required in light of available information to implement the provisions of this article.

States Parties shall provide effective recourse in respect of such damage, harm or loss.

- 13 -

- (c) Where a State Party takes measures against a ship in accordance with this Convention, it shall take due account of the need not to interfere with or to affect:
 - (i) the rights and obligations and the exercise of jurisdiction of coastal States in accordance with the international law of the sea; or
 - (ii) the authority of the flag State to exercise jurisdiction and control in administrative, technical and social matters involving the ship.
 - (d) Any measure taken pursuant to this article shall be carried out by law enforcement or other authorized officials from warships or military aircraft, or from other ships or aircraft clearly marked and identifiable as being on government service and authorized to that effect and, notwithstanding articles 2 and *2bis*, the provisions of this article shall apply.
 - (e) For the purposes of this article “law enforcement or other authorized officials” means uniformed or otherwise clearly identifiable members of law enforcement or other government authorities duly authorized by their government. For the specific purpose of law enforcement under this Convention, law enforcement or other authorized officials shall provide appropriate government-issued identification documents for examination by the master of the ship upon boarding.
- 11 This article does not apply to or limit boarding of ships conducted by any State Party in accordance with international law, seaward of any State’s territorial sea, including boardings based upon the right of visit, the rendering of assistance to persons, ships and property in distress or peril, or an authorization from the flag State to take law enforcement or other action.
- 12 States Parties are encouraged to develop standard operating procedures for joint operations pursuant to this article and consult, as appropriate, with other States Parties with a view to harmonizing such standard operating procedures for the conduct of operations.
- 13 States Parties may conclude agreements or arrangements between them to facilitate law enforcement operations carried out in accordance with this article.
- 14 Each State Party shall take appropriate measures to ensure that its law enforcement or other authorized officials, and law enforcement or other authorized officials of other States Parties acting on its behalf, are empowered to act pursuant to this article.
- 15 Upon or after depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, each State Party shall designate the authority, or, where necessary, authorities to receive and respond to requests for assistance, for confirmation of nationality, and for authorization to take appropriate measures. Such designation, including contact information, shall be notified to the Secretary-General within one month of becoming a Party, who shall inform all other States Parties within one month of the designation. Each State Party is responsible for providing prompt notice through the Secretary-General of any changes in the designation or contact information.

- 14 -

ARTICLE 9

Article 10, paragraph 2 is replaced by the following text:

- 2 Any person who is taken into custody, or regarding whom any other measures are taken or proceedings are being carried out pursuant to this Convention, shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that person is present and applicable provisions of international law, including international human rights law.

ARTICLE 10

1 Article 11, paragraphs 1, 2, 3 and 4 are replaced by the following text:

- 1 The offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater* shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them.
- 2 If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater*. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State Party.
- 3 States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater* as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State Party.
- 4 If necessary, the offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater* shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in a place within the jurisdiction of the State Party requesting extradition.

2 The following text is added as article 11bis, of the Convention:

Article 11bis

None of the offences set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* shall be regarded for the purposes of extradition or mutual legal assistance as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

3 The following text is added as article 11ter of the Convention:

Article 11ter

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin, political opinion or gender, or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

ARTICLE 11

1 Article 12, paragraph 1 of the Convention is replaced by the following text:

1 States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal proceedings brought in respect of the offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater*, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2 The following text is added as article 12bis of the Convention:

Article 12bis

1 A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of identification, testimony or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* may be transferred if the following conditions are met:

- (a) the person freely gives informed consent; and
- (b) the competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2 For the purposes of this article:

- (a) the State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;
- (b) the State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;
- (c) the State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

- 16 -

- (d) the person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which the person was transferred for time spent in the custody of the State to which the person was transferred.
- 3 Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with this article so agrees, that person, whatever that person's nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to that person's departure from the territory of the State from which such person was transferred.

ARTICLE 12

Article 13 of the Convention is replaced by the following text:

- 1 States Parties shall co-operate in the prevention of the offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater*, particularly by:
- (a) taking all practicable measures to prevent preparation in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories;
 - (b) exchanging information in accordance with their national law, and co-ordinating administrative and other measures taken as appropriate to prevent the commission of offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater*.
- 2 When, due to the commission of an offence set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater*, the passage of a ship has been delayed or interrupted, any State Party in whose territory the ship or passengers or crew are present shall be bound to exercise all possible efforts to avoid a ship, its passengers, crew or cargo being unduly detained or delayed.

ARTICLE 13

Article 14 of the Convention is replaced by the following text:

Any State Party having reason to believe that an offence set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* will be committed shall, in accordance with its national law, furnish as promptly as possible any relevant information in its possession to those States which it believes would be the States having established jurisdiction in accordance with article 6.

ARTICLE 14

Article 15, paragraph 3 of the Convention is replaced by the following text:

- 3 The information transmitted in accordance with paragraphs 1 and 2 shall be communicated by the Secretary-General to all States Parties, to Members of the Organization, to other States concerned, and to the appropriate international intergovernmental organizations.

ARTICLE 15

Interpretation and application

- 1 The Convention and this Protocol shall, as between the Parties to this Protocol, be read and interpreted together as one single instrument.
- 2 Articles 1 to 16 of the Convention, as revised by this Protocol, together with articles 17 to 24 of this Protocol and the Annex thereto, shall constitute and be called the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, 2005 (2005 SUA Convention).

ARTICLE 16

The following text is added as article 16bis of the Convention:

Final clauses of the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, 2005

The final clauses of the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, 2005 shall be articles 17 to 24 of the Protocol of 2005 to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation. . References in this Convention to States Parties shall be taken to mean references to States Parties to that Protocol.

FINAL CLAUSES

ARTICLE 17

Signature, ratification, acceptance, approval and accession

- 1 This Protocol shall be open for signature at the Headquarters of the Organization from 14 February 2006 to 13 February 2007 and shall thereafter remain open for accession.
- 2 States may express their consent to be bound by this Protocol by:
 - (a) signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or
 - (b) signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval; or
 - (c) accession.
- 3 Ratification, acceptance, approval or accession shall be effected by the deposit of an instrument to that effect with the Secretary-General.
- 4 Only a State which has signed the Convention without reservation as to ratification, acceptance or approval, or has ratified, accepted, approved or acceded to the Convention may become a Party to this Protocol.

- 18 -

ARTICLE 18

Entry into force

- 1 This Protocol shall enter into force ninety days following the date on which twelve States have either signed it without reservation as to ratification, acceptance or approval, or have deposited an instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General.
- 2 For a State which deposits an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect of this Protocol after the conditions in paragraph 1 for entry into force thereof have been met, the ratification, acceptance, approval or accession shall take effect ninety days after the date of such deposit.

ARTICLE 19

Denunciation

- 1 This Protocol may be denounced by any State Party at any time after the date on which this Protocol enters into force for that State.
- 2 Denunciation shall be effected by the deposit of an instrument of denunciation with the Secretary-General.
- 3 A denunciation shall take effect one year, or such longer period as may be specified in the instrument of denunciation, after the deposit of the instrument with the Secretary-General.

ARTICLE 20

Revision and amendment

- 1 A conference for the purpose of revising or amending this Protocol may be convened by the Organization.
- 2 The Secretary-General shall convene a conference of States Parties to this Protocol for revising or amending the Protocol, at the request of one third of the States Parties, or ten States Parties, whichever is the higher figure.
- 3 Any instrument of ratification, acceptance, approval or accession deposited after the date of entry into force of an amendment to this Protocol shall be deemed to apply to the Protocol as amended.

ARTICLE 21

Declarations

- 1 Upon depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State Party which is not a party to a treaty listed in the Annex may declare that, in the application of this Protocol to the State Party, the treaty shall be deemed not to be included in article 3*ter*. The declaration shall cease to have effect as soon as the treaty enters into force for the State Party, which shall notify the Secretary-General of this fact.

- 2 When a State Party ceases to be a party to a treaty listed in the Annex, it may make a declaration as provided for in this article, with respect to that treaty.
- 3 Upon depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State Party may declare that it will apply the provisions of article 3*ter* in accordance with the principles of its criminal law concerning family exemptions of liability.

ARTICLE 22

Amendments to the Annex

- 1 The Annex may be amended by the addition of relevant treaties that:
 - (a) are open to the participation of all States;
 - (b) have entered into force; and
 - (c) have been ratified, accepted, approved or acceded to by at least twelve States Parties to this Protocol.
- 2 After the entry into force of this Protocol, any State Party thereto may propose such an amendment to the Annex. Any proposal for an amendment shall be communicated to the Secretary-General in written form. The Secretary-General shall circulate any proposed amendment that meets the requirements of paragraph 1 to all members of the Organization and seek from States Parties to this Protocol their consent to the adoption of the proposed amendment.
- 3 The proposed amendment to the Annex shall be deemed adopted after more than twelve of the States Parties to this Protocol consent to it by written notification to the Secretary-General.
- 4 The adopted amendment to the Annex shall enter into force thirty days after the deposit with the Secretary-General of the twelfth instrument of ratification, acceptance or approval of such amendment for those States Parties to this Protocol that have deposited such an instrument. For each State Party to this Protocol ratifying, accepting or approving the amendment after the deposit of the twelfth instrument with the Secretary-General, the amendment shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State Party of its instrument of ratification, acceptance or approval.

ARTICLE 23

Depositary

- 1 This Protocol and any amendments adopted under articles 20 and 22 shall be deposited with the Secretary-General.
- 2 The Secretary-General shall:
 - (a) inform all States which have signed this Protocol or acceded to this Protocol of:
 - (i) each new signature or deposit of an instrument of ratification, acceptance, approval or accession together with the date thereof;
 - (ii) the date of the entry into force of this Protocol;

- 20 -

- (iii) the deposit of any instrument of denunciation of this Protocol together with the date on which it is received and the date on which the denunciation takes effect;
 - (iv) any communication called for by any article of this Protocol;
 - (v) any proposal to amend the Annex which has been made in accordance with article 22, paragraph 2;
 - (vi) any amendment deemed to have been adopted in accordance with article 22, paragraph 3;
 - (vii) any amendment ratified, accepted or approved in accordance with article 22, paragraph 4, together with the date on which that amendment shall enter into force; and
- (b) transmit certified true copies of this Protocol to all States which have signed or acceded to this Protocol.
- 3 As soon as this Protocol enters into force, a certified true copy of the text shall be transmitted by the Secretary-General to the Secretary-General of the United Nations for registration and publication in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations.

ARTICLE 24

Languages

This Protocol is established in a single original in the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish languages, each text being equally authentic.

DONE AT LONDON this fourteenth day of October two thousand and five.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized by their respective Governments for that purpose, have signed this Protocol.

2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet

Ingress

DE STATER SOM ÄR PARTER i detta protokoll,

SOM ÄR PARTER i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, antagen i Rom den 10 mars 1988,

SOM ERKÄNNER att terroristhandlingar hotar internationell fred och säkerhet,

SOM BEAKTAR resolution A.924(22) beslutad av Internationella sjöfartsorganisationens församling som efterfrågar en översyn av befintliga internationella rättsliga och tekniska åtgärder och övervägande av nya åtgärder för att förhindra och bekämpa terrorism mot fartyg och för att förbättra säkerheten ombord och i land och därigenom minska risken för passagerare, besättningar och hamnpersonal ombord på fartyg och i hamnområden och för fartyg och deras last,

SOM ÄR MEDVETNA om förklaringen om åtgärder för att undanröja internationell terrorism, bifogad Förenta nationernas generalförsamlings resolution 49/60 av den 9 december 1994, i vilken, bland annat, Förenta nationernas medlemsstater högtidligen bekräftar sitt kategoriska fördömande av alla terroredåd, terrormetoder och terrormanipulationer såsom brottsliga och oförsvarliga, var de än begås och vem som än begår dem, inbegripet handlingar som äventyrar de vänskapliga relationerna mellan stater och folk samt hotar staternas territoriella integritet och säkerhet,

SOM UPPMÄRKSAMMAR Förenta nationernas generalförsamlings resolution 51/210 av den 17 december 1996 och den förklaring till komplettering av 1994 års förklaring om åtgärder för att undanröja internationell terrorism som bifogades resolutionen,

SOM ERINRAR om resolutionerna 1368 (2001) och 1373 (2001) av Förenta nationernas säkerhetsråd, som ger uttryck för en internationell vilja att bekämpa terrorism i alla dess former och yttringar och som tilldelar staterna uppgifter och ansvar samt beaktar det fortsatta hotet från terroristattacker,

SOM OCKSÅ ERINRAR om Förenta nationernas säkerhetsråds resolution 1540 (2004), som erkänner det trängande behovet för alla stater att vidta ytterligare verkningsfulla åtgärder för att förhindra spridning av kärnvapen eller kemiska eller biologiska vapen och dessas spridningsanordningar,

SOM VIDARE ERINRAR om konventionen om brott och vissa andra handlingar begångna ombord på luftfartyg, antagen i Tokyo den 14 september 1963, konventionen för bekämpande av olaga besittningstagande

av luftfartyg, antagen i Haag den 16 december 1970, konventionen för bekämpande av brott mot den civila luftfartens säkerhet, antagen i Montreal den 23 september 1971, konventionen för förebyggande och bestraffning av brott mot diplomater och andra internationellt skyddade personer, antagen av Förenta nationernas generalförsamling i New York den 14 december 1973, den internationella konventionen mot tagande av gisslan, antagen av Förenta nationernas generalförsamling i New York den 17 december 1979, konventionen om fysiskt skydd av kärnämne, antagen i Wien den 3 mars 1980, protokollet för bekämpande av våldsbrott på flygplatser som används för civil luftfart i internationell trafik, antaget i Montreal den 24 februari 1988, protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln, antaget i Rom den 10 mars 1988, konventionen om märkning av plastiska sprängämnen i detekterings syfte, antagen i Montreal den 1 mars 1991, den internationella konventionen om bekämpande av bombattentat av terrorister, antagen av Förenta nationernas generalförsamling i New York den 15 december 1997, den internationella konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism, antagen av Förenta nationernas generalförsamling i New York den 9 december 1999 och den internationella konventionen för bekämpande av nukleär terrorism, antagen av Förenta nationernas generalförsamling den 13 april 2005,

SOM BEAKTAR betydelsen av Förenta nationernas havsrättskonvention, som antogs i Montego Bay den 10 december 1982, och på sedvänjan grundad internationell havsrätt,

SOM TAR HÄNSYN till Förenta nationernas generalförsamlings resolution 59/46, som bekräftade att internationellt samarbete såväl som åtgärder av stater för att bekämpa terrorism måste utföras i överensstämmelse med principerna i Förenta nationernas stadga, folkrätten och tillämpliga internationella konventioner, och till Förenta nationernas generalförsamlings resolution 59/24, som uppmanade staterna att bli parter i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet och dess protokoll, bjöd in staterna att delta i Internationella sjöfartsorganisationens juridiska kommittés översyn av de instrumenten för att förstärka medlen för att bekämpa sådana brott, inbegripet terroristhandlingar, och också uppmanade staterna att vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa ett effektivt genomförande av instrumenten, särskilt genom lagstiftning där så är lämpligt som avser att tillförsäkra att det finns en lämplig ordning för att ingripa mot väpnade rån och terroristhandlingar till sjöss,

SOM OCKSÅ TAR HÄNSYN till betydelsen av ändringarna av 1974 års internationella konvention om säkerheten för människoliv till sjöss och internationella koden för sjöfartsskydd på fartyg och i hamnanläggningar (ISPS), båda antagna av 2002 års konferens för de fördragslutande regeringarna till den konventionen, som upprättar en ändamålsenlig internationell teknisk struktur som innefattar samarbete mellan regeringar, förvaltningsorgan, nationella och lokala myndigheter samt sjöfarts- och hamnnäringsarna för att upptäcka säkerhetsrisker och vidta förebyggande åtgärder mot händelser som äventyrar säkerheten för fartyg eller hamnanordningar som används vid internationell handel,

SOM DESSUTOM TAR HÄNSYN till Förenta nationernas generalför-
samlings resolution 58/187, som åter fastslog att stater måste säkerställa
att alla åtgärder som vidtas för att bekämpa terrorism överensstämmer
med deras folkrättsliga åligganden, särskilt internationella mänskliga
rättigheter samt flyktingrätt och humanitär rätt,

SOM ANSER att det är nödvändigt att anta bestämmelser som komplet-
terar de bestämmelser som finns i konventionen för att bekämpa ytterli-
gare former av våldshandlingar begångna av terrorister och som riktas
mot den internationella sjöfartens säkerhet samt att förbättra bestämmel-
sernas effektivitet,

HAR KOMMIT ÖVERENS OM följande.

Artikel 1

I detta protokoll avses med

1. ”konvention”: konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens
säkerhet, antagen i Rom den 10 mars 1988,
2. ”organisation”: Internationella sjöfartsorganisationen (IMO), och
3. ”generalsekreterare”: organisationens generalsekreterare.

Artikel 2

Artikel 1 i konventionen ska ha följande lydelse:

Artikel 1

1. Vid tillämpning av denna konvention avses med

a) ”fartyg”: alla slags farkoster som inte är permanent förankrade vid
havsbotten, innefattande bärplansbåtar och svävare, ubåtar och
andra flytande farkoster,

b) ”transport”: att påbörja, anordna eller utöva effektiv kontroll, inbe-
gripet befogenhet att fatta beslut, över förflyttning av en person eller
ett föremål,

c) ”allvarlig skada”:

i) allvarlig kroppsskada,

ii) omfattande förstörelse av allmän plats, statlig eller annan offentlig
anläggning, infrastrukturanläggning eller allmänt transportsystem,
som resulterar i omfattande ekonomisk förlust, eller

iii) betydande skada på miljön, inbegripet luft, mark, vatten eller
växt- eller djurriket,

d) ”BCN-vapen”:

i) ”biologiska vapen”, som utgör

1) mikrobiella eller andra biologiska medel, eller toxiner oavsett ursprung eller framställningssätt, av sådana typer och i sådana mängder som inte har berättigande för profylaktiska ändamål, skyddsändamål eller andra fredliga ändamål, eller

2) vapen, utrustning eller spridningsanordningar avsedda att användas för sådana medel eller toxiner för fientliga ändamål eller i väpnad konflikt,

ii) ”kemiska vapen” som, i förening eller var för sig, utgör

1) giftiga kemikalier och deras utgångsämnen, utom när de är avsedda för

A) industriella, jordbruks-, forsknings-, medicinska, farmaceutiska eller andra fredliga ändamål,

B) skyddsändamål, nämligen sådana ändamål som direkt anknyter till skydd mot giftiga kemikalier och till skydd mot kemiska vapen,

C) militära ändamål som inte är förbundna med användning av kemiska vapen och som inte är beroende av användningen av kemikaliers giftiga egenskaper som en metod för krigföring, eller

D) åtgärder för upprätthållande av lag och ordning, inbegripet inhemsk kravallbekämpning,

så länge som typerna och mängderna är förenliga med sådana ändamål,

2) ammunition och anordningar som är särskilt utformade för att förorsaka död eller annan skada till följd av de giftiga egenskaperna hos de giftiga kemikalier som anges i punkt ii 1 och som skulle komma att släppas ut genom användning av ammunitionen eller anordningarna, eller

3) varje utrustning som är speciellt utformad för användning i direkt anslutning till att ammunition och anordningar enligt punkt ii 2 brukas,

iii) kärnvapen och andra kärnladdningar,

e) ”giftig kemikalie”: varje kemikalie som genom sin kemiska inverkan på livsprocesserna kan förorsaka död, tillfällig funktionsnedsättning eller bestående skada på människor eller djur; detta innefattar alla sådana kemikalier, oavsett ursprung eller produktionsmetod och

oavsett om de producerats i anläggningar, ammunition eller någon annanstans,

f) ”utgångsämne”: varje kemisk reaktant som i något skede utgör del av tillverkningen, oavsett metod, av en giftig kemikalie; detta innefattar varje nyckelkomponent i ett kemiskt system av binär eller flerkomponenttyp,

g) ”organisation”: Internationella sjöfartsorganisationen (IMO), och

h) ”generalsekreterare”: organisationens generalsekreterare.

2. I denna konvention har begreppen

a) ”allmän plats”, ”statlig eller annan offentlig anläggning”, ”infrastruktur-anläggning” och ”allmänt transportsystem” samma betydelse som i den Internationella konventionen om bekämpande av bombattentat av terrorister, antagen i New York den 15 december 1997, och

b) ”atområbränsle” och ”särskilt klyvbart material” samma betydelse som enligt Internationella atomenergiorganets (IAEA:s) stadgar, antagna i New York den 26 oktober 1956.

Artikel 3

Följande text läggs till som artikel 2bis i konventionen:

Artikel 2bis

1. Ingen bestämmelse i denna konvention ska inverka på andra rättigheter, skyldigheter och ansvar för stater och enskilda enligt folkrätten, särskilt ändamålen och grundsatserna i Förenta nationernas stadga och internationella mänskliga rättigheter samt flyktingrätt och humanitär rätt.

2. Denna konvention är inte tillämplig på sådan verksamhet av väpnade styrkor under en väpnad konflikt – med den innebörd som dessa termer har i internationell humanitär rätt – som regleras av sådan rätt, och på den verksamhet som utövas av en stats försvarsmakt då denna fullgör sina officiella uppgifter, i den utsträckning som verksamheten regleras av andra folkrättsliga regler.

3. Ingen bestämmelse i denna konvention ska inverka på de rättigheter, skyldigheter och det ansvar som enligt fördraget om förhindrande av spridning av kärnvapen, antaget i Washington, London och Moskva den 1 juli 1968, konventionen om förbud mot utveckling, framställning och lagring av bakteriologiska (biologiska) vapen och toxinvapen samt om deras förstöring, antagen i Washington, London och Moskva den 10 april 1972 eller konventionen om förbud mot utveckling, produktion, innehav och användning av kemiska vapen samt om

Artikel 4

1. Inledningen till artikel 3.1 i konventionen ersätts med följande text:

En brottslig handling i den mening som avses i denna konvention begår den som rättsstridigt och uppsåtligen

2. Artikel 3.1 f i konventionen ersätts med följande text:

f) meddelar uppgift som den personen vet är falsk och därigenom äventyrar ett fartygs säkra fart.

3. Artikel 3.1 g i konventionen upphävs.

4. Artikel 3.2 i konventionen ersätts med följande text:

2. En brottslig handling begår även den som hotar att begå något av de brott som anges i punkterna 1 b, c och e, om hotet är ägnat att äventyra ifrågavarande fartygs säkra fart och, om så krävs enligt bestämmelser i nationell lag, syftar till att förmå en fysisk eller juridisk person att utföra eller avstå från en handling.

5. Följande text läggs till som artikel 3bis i konventionen:

Artikel 3bis

1. En brottslig handling i den mening som avses i denna konvention begår den som rättsstridigt och uppsåtligen

a) när avsikten med handlingen, på grund av dess beskaffenhet eller sammanhang, är att injaga skräck i en befolkning eller att förmå en regering eller en internationell organisation att vidta eller avstå från att vidta en handling

i) mot eller ombord på ett fartyg använder eller från ett fartyg avlossar eller frigör sprängämne, radioaktivt material eller BCN-vapen på ett sätt som orsakar eller som är ägnat att orsaka dödsfall eller allvarlig skada,

ii) släpper ut olja, flytande naturgas eller andra farliga eller skadliga ämnen, som inte omfattas av punkt a i, från ett fartyg i sådan mängd eller koncentration att det orsakar eller är ägnat att orsaka dödsfall eller allvarlig skada,

iii) använder ett fartyg på ett sätt som orsakar dödsfall eller allvarlig skada, eller

iv) hotar, med eller utan villkor, om så krävs enligt bestämmelser i nationell lag, att begå ett sådant brott som anges i punkt a i, ii eller iii, eller

b) ombord på ett fartyg transporterar

i) sprängämne eller radioaktivt material, med vetskap om att det är avsett att användas för att orsaka, eller för hot om att orsaka, om så krävs enligt bestämmelser i nationell lag, dödsfall eller allvarlig skada med avsikten att injaga skräck i en befolkning eller att förmå en regering eller en internationell organisation att vidta eller avstå från att vidta en handling,

ii) BCN-vapen, med vetskap om att det är ett BCN-vapen enligt definitionen i artikel 1,

iii) atområbränsle, särskilt klyvbart material, eller utrustning eller material som är speciellt utformat eller anpassat för att förädla, använda eller tillverka särskilt klyvbart material, med vetskap om att det är avsett att användas i verksamhet med kärnladdning eller annan kärnteknisk verksamhet som inte omfattas av säkerhetsåtgärder i enlighet med ett avtal om fullständiga säkerhetsåtgärder med IAEA, eller

iv) utrustning, material eller mjukvara eller närliggande teknik som påtagligt bidrar till utformning, tillverkning eller spridning av ett BCN-vapen, med avsikten att de ska användas för sådant syfte.

2. Det utgör inte ett brott i den mening som avses i denna konvention att transportera ett föremål eller material som omfattas av punkt 1 b iii eller, i den utsträckning det hänför sig till ett kärnvapen eller annan kärnladdning, punkt 1 b iv, om föremålet eller materialet transporteras till eller från territoriet till en stat som är part i fördraget om förhindrande av spridning av kärnvapen, eller annars transporteras under en sådan stats kontroll, när

a) förflyttningen eller mottagandet, inbegripet när det sker inom en stat, av föremålet eller materialet inte strider mot en sådan stats skyldigheter enligt fördraget om förhindrande av spridning av kärnvapen, och

b) om föremålet eller materialet är avsett för avfyrningssystemet för ett kärnvapen eller annan kärnladdning som hör till en stat som är part i fördraget om förhindrande av spridning av kärnvapen, innehavet av ett sådant vapen eller en sådan anordning inte strider mot den stats skyldigheter enligt det fördraget.

Artikel 3ter

En person begår ett brott i den mening som avses i denna konvention, om den personen rättsstridigt och uppsåtligen transporterar en annan person ombord på ett fartyg med vetskap om att den personen har begått en gärning som utgör ett brott enligt artikel 3, 3bis eller 3quater eller enligt någon av de överenskommelser som anges i bilagan, och med uppsåt att hjälpa den personen att undgå lagföring.

Artikel 3quater

En person begår även ett brott i den mening som avses i denna konvention, om den personen

a) rättsstridigt och uppsåtligen skadar eller dödar en person i samband med något av de brott som anges i artikel 3.1, artikel 3bis eller artikel 3ter,

b) försöker begå ett sådant brott som anges i artikel 3.1, artikel 3bis 1 a i, ii eller iii eller punkt a i denna artikel,

c) medverkar till ett sådant brott som anges i artikel 3, artikel 3bis, artikel 3ter eller punkt a eller b i denna artikel,

d) värvar eller instruerar andra att begå ett sådant brott som anges i artikel 3, artikel 3bis, artikel 3ter eller punkt a eller b i denna artikel, eller

e) bidrar till att en grupp personer, som handlar med ett gemensamt syfte, begår ett eller flera sådana brott som anges i artikel 3, artikel 3bis, artikel 3ter eller punkt a eller b i denna artikel, under förutsättning att bidraget lämnas uppsåtligen och antingen

i) i syfte att främja gruppens brottsliga verksamhet eller brottsliga syfte, om verksamheten eller syftet innefattar att begå sådant brott som anges i artikel 3, 3bis eller 3ter, eller

ii) i vetskap om gruppens avsikt att begå ett sådant brott som anges i artikel 3, 3bis eller 3ter.

Artikel 5

Varje stat som är part ska belägga de brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater med lämpliga straff och därvid beakta brottens allvarliga karaktär.

Artikel 5bis

1. Varje stat som är part ska i överensstämmelse med sina nationella rättsliga principer vidta de åtgärder som fordras för att möjliggöra att en juridisk person som befinner sig inom dess territorium eller är stiftad i enlighet med dess lagar ställs till ansvar när en person som är ansvarig för ledningen eller kontrollen av denna juridiska person i denna sin egenskap har begått ett brott som avses i denna konvention. Ansvarsskyldigheten kan vara av straffrättslig, civilrättslig eller administrativ natur.

2. Lagföringen ska genomföras utan att det ska inverka på det straffrättsliga ansvaret för de personer som har begått brotten.

3. Varje stat som är part ska särskilt tillse att juridiska personer som är skyldiga enligt punkt 1 underkastas effektiva, proportionella och avskräckande straffrättsliga, civilrättsliga eller administrativa sanktioner. Påföljderna kan innefatta ekonomiska sanktioner.

Artikel 6

1. Inledningen till artikel 6.1 i konventionen ersätts med följande text:

1. Varje stat som är part ska vidta sådana åtgärder som kan vara nödvändiga för att den ska kunna utöva sin domsrätt i fråga om de brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater när brottet har begåtts

2. Artikel 6.3 i konventionen ersätts med följande text:

3. En stat som är part och som har infört i punkt 2 nämnd domsrätt ska underrätta generalsekreteraren. Om en sådan stat senare upphäver denna domsrätt, ska den underrätta generalsekreteraren.

3. Artikel 6.4 i konventionen ersätts med följande text:

4. Varje stat som är part ska vidta nödvändiga åtgärder för att kunna utöva sin domsrätt beträffande de i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater angivna brotten i de fall då den misstänkte uppehåller sig inom dess territorium och den inte utlämnar den misstänkte till någon av de stater som är parter och som har infört domsrätt i överensstämmelse med punkterna 1 och 2 i denna artikel.

Artikel 7

Följande text läggs till som bilagan till konventionen:

Prop. 2013/14:212
Bilaga 6

Bilaga

1. Konventionen för bekämpande av olaga besittningstagande av luftfartyg, antagen i Haag den 16 december 1970.
2. Konventionen för bekämpande av brott mot den civila luftfartens säkerhet, antagen i Montreal den 23 september 1971.
3. Konventionen om förebyggande och bestraffning av brott mot diplomater och andra internationellt skyddade personer, antagen av Förenta nationernas generalförsamling i New York den 14 december 1973.
4. Internationell konvention mot tagande av gisslan, antagen av Förenta nationernas generalförsamling i New York den 17 december 1979.
5. Konvention om fysiskt skydd av kärnämne, antagen i Wien den 3 mars 1980.
6. Protokoll för bekämpande av våldsbrott på flygplatser som används för civil luftfart i internationell trafik, antaget i Montreal den 24 februari 1988.
7. Protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln, antaget i Rom den 10 mars 1988.
8. Internationell konvention om bekämpande av bombattentat av terrorister, antagen av Förenta nationernas generalförsamling i New York den 15 december 1997.
9. Internationell konvention om bekämpande av finansiering av terrorism, antagen av Förenta nationernas generalförsamling i New York den 9 december 1999.

Artikel 8

1. Artikel 8.1 i konventionen ersätts med följande text:

1. Befälhavaren på ett fartyg som är registrerat i en stat som är part ("flaggstaten") får till myndigheterna i varje annan stat som är part (den "mottagande staten") överlämna en person som befälhavaren skäligen misstänker för att ha begått något av de i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater nämnda brotten.

Artikel 8bis

1. Stater som är parter ska samarbeta i största möjliga utsträckning, på ett sätt som överensstämmer med folkrätten, för att förebygga och bekämpa olagliga handlingar som omfattas av denna konvention och ska så skyndsamt som möjligt besvara framställningar enligt denna artikel.

2. Varje framställning enligt denna artikel bör, om möjligt, innehålla det misstänkta fartygets namn, IMO:s identifikationsnummer för fartyget, registreringshamnen, ursprungs- respektive ankomsthavn och all annan relevant information. Om en framställning framförs muntligen, ska den stat som gör framställningen bekräfta denna skriftligen så snart det är möjligt. Den stat till vilken en skriftlig eller muntlig framställning har riktats ska omedelbart bekräfta att den mottagit framställningen.

3. Stater som är parter ska beakta de faror och svårigheter som är förknippade med att borda ett fartyg till sjöss och att genomsöka dess last samt överväga om andra lämpliga åtgärder som de berörda staterna kommit överens om kan genomföras säkrare i nästa angränsningssamn eller på någon annan plats.

4. En stat som är part och som har skälig anledning att misstänka att ett sådant brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater har begåtts, begås eller är på väg att begås och som involverar ett fartyg som för dess flagg, får begära hjälp av andra stater som är parter för att förhindra eller bekämpa brottet. De stater som är parter och som tar emot en sådan begäran ska lämna den begärda hjälpen inom ramen för de medel som står till buds för dem.

5. Närhelst tjänstemän med uppgift att upprätthålla lag och ordning eller andra behöriga tjänstemän i en stat som är part (den ”påkallande staten”) upptäcker ett fartyg som för en annan stats flagg eller uppvisar en annan stats registreringsmärken (den ”första staten”) och som befinner sig till havs utanför en stats territorialhav och den påkallande staten har skälig anledning att misstänka att ett fartyg eller en person ombord på fartyget har varit, är eller är på väg att bli involverad i ett sådant brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater, och den påkallande staten vill borda fartyget

a) ska den begära, i enlighet med punkterna 1 och 2, att den första staten bekräftar den åberopade nationaliteten,

b) om nationaliteten bekräftas, ska den påkallande staten begära den första statens (i det följande benämnd ”flaggstaten”) tillstånd att borda fartyget och att vidta lämpliga åtgärder med avseende på fartyget, vilket kan omfatta att stoppa, borda och genomsöka fartyget, dess last och personer ombord samt att förhöra personer ombord för att

avgöra om ett sådant brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater har begåtts, begås eller är på väg att begås, och

Prop. 2013/14:212
Bilaga 6

c) flaggstaten ska antingen

i) ge den påkallande staten tillstånd att borda fartyget och att vidta lämpliga åtgärder enligt punkt b, på de villkor som den kan ställa upp enligt punkt 7,

ii) genomföra bordningen och genomsökningen med sina egna tjänstemän med uppgift att upprätthålla lag och ordning eller andra tjänstemän,

iii) genomföra bordningen och genomsökningen tillsammans med den påkallande staten, på de villkor som den kan uppställa enligt punkt 7, eller

iv) neka tillstånd att borda och genomsöka fartyget.

Den påkallande staten får inte borda fartyget eller vidta sådana åtgärder som anges i punkt b utan flaggstatens uttryckliga tillstånd.

d) När en stat som är part deponerar sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument, eller därefter, får den underrätta generalsekreteraren om att i fråga om fartyg som för dess flagg eller uppvisar dess registreringsmärken, får den påkallande staten tillåtelse att borda och genomsöka fartyget, dess last och personer ombord samt att förhöra personer ombord för att finna och granska dokumentation om dess nationalitet och avgöra om ett sådant brott som avses i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater har begåtts, begås eller är på väg att begås, om inte den första staten har svarat inom fyra timmar efter att den bekräftat mottagandet av en begäran om bekräftelse av nationalitet.

e) När en stat som är part deponerar sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument, eller därefter, får den underrätta generalsekreteraren om att i fråga om fartyg som för dess flagg eller uppvisar dess registreringsmärken, får den påkallande staten borda och genomsöka fartyget, dess last och personer ombord samt förhöra personerna ombord för att avgöra om ett sådant brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater har begåtts, begås eller är på väg att begås.

De underrättelser som lämnas enligt denna punkt kan återkallas när som helst.

6. När bevis på sådant handlande som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater har påträffats med anledning av bordning som genomförts enligt denna artikel, får flaggstaten ge tillstånd till den påkallande staten att hålla kvar fartyget, last och personer ombord i avvaktan på instruktioner från flaggstaten om hur den ska förfara. Den påkallande

staten ska omedelbart underrätta flaggstaten om resultatet av bordning, genomsökning och kvarhållande som genomförts enligt denna artikel. Den påkallande staten ska också omedelbart informera flaggstaten om den påträffat bevis om olaglig verksamhet som inte omfattas av denna konvention.

7. Flaggstaten får, i den utsträckning det är förenligt med de övriga bestämmelserna i denna konvention, förena sitt tillstånd enligt punkt 5 eller 6 med villkor, inbegripet att få ytterligare information från den påkallande staten, och villkor som gäller ansvaret för och omfattningen av de åtgärder som ska vidtas. Inga ytterligare åtgärder får vidtas utan flaggstatens uttryckliga tillstånd, utom när det är nödvändigt för att avvärja en överhängande fara för människors liv eller om åtgärderna har stöd i relevanta bilaterala eller multilaterala överenskommelser.

8. Flaggstaten har i fråga om alla bordningar enligt denna artikel rätt att utöva domsrätt över ett kvarhållet fartyg, last eller andra föremål och personer ombord, inbegripet beslag, förverkande, frihetsberövande och åtal. Flaggstaten får dock, i enlighet med sina grundlagar och lagstiftning, medge att en annan stat som har domsrätt enligt artikel 6 utövar domsrätten.

9. När åtgärder som tillåtits enligt denna artikel utförs, ska användandet av våld undvikas utom när det är nödvändigt för att garantera säkerheten för tjänstemännen och personerna ombord eller om tjänstemännen hindras att utöva de åtgärder som omfattas av tillståndet. Våldsanvändningen enligt denna artikel får inte vara mer omfattande än som med hänsyn till omständigheterna är nödvändigt och försvarligt.

10. Säkerhetsåtgärder:

a) När en stat som är part vidtar åtgärder mot ett fartyg enligt denna artikel ska den

i) ta vederbörlig hänsyn till vikten av att inte äventyra säkerheten för människoliv till sjöss,

ii) säkerställa att alla personer ombord behandlas på ett sätt som respekterar deras grundläggande mänskliga värdighet, och som står i överensstämmelse med tillämpliga folkrättsliga bestämmelser, inbegripet internationell humanitär rätt,

iii) säkerställa att bordning och genomsökning enligt denna artikel utförs i enlighet med tillämpliga folkrättsliga regler,

iv) ta vederbörlig hänsyn till säkerheten för fartyget och dess last,

v) ta vederbörlig hänsyn till vikten av att inte störa flaggstatens kommersiella eller rättsliga intressen,

vi) med tillgängliga medel säkerställa att alla åtgärder som vidtas med avseende på fartyget eller dess last under omständigheterna är miljömässigt hållbara,

vii) säkerställa att de personer ombord mot vilka rättsliga förfaranden kan komma att inledas med anledning av något av de brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater oberoende av plats erbjuds det skydd som anges i artikel 10.2,

viii) säkerställa att fartygets befälhavare underrättas om konventionsstatens avsikt att borda fartyget och erbjuds, eller har erbjudits, möjlighet att kontakta fartygets ägare och flaggstaten så snart som möjligt, och

ix) vidta rimliga åtgärder för att undvika att ett fartyg kvarhålls eller försenas utan tillräcklig grund.

b) Med utgångspunkten att tillstånd att borda ett fartyg inte i sig utgör grund för skadeståndsskyldighet, är stater som är parter ansvariga för all skada, men eller förlust som de orsakat och som härrör från åtgärder som vidtagits enligt denna artikel om

i) motiven för åtgärderna visade sig vara ogrundade, förutsatt dock att fartyget inte begått någon handling som rättfärdigar de vidtagna åtgärderna, eller

ii) åtgärderna är olagliga eller går utöver vad som rimligen krävdes i ljuset av den information som varit tillgänglig för att genomföra bestämmelserna i denna artikel.

Stater som är parter ska tillhandahålla effektiva rättsmedel beträffande skadan, menet eller förlusten.

c) Om en stat som är part vidtar åtgärder med avseende på ett fartyg i enlighet med denna konvention, ska den beakta kravet att inte inkräkta på eller påverka

i) kuststaters rättigheter och skyldigheter och utövande av domsrätt enligt den internationella havsrätten, eller

ii) flaggstatens rätt att utöva domsrätt och kontroll över administrativa, tekniska och sociala angelägenheter som berör fartyget.

d) Alla åtgärder som vidtas med stöd av denna artikel ska genomföras av tjänstemän med uppgift att upprätthålla lag och ordning eller andra behöriga tjänstemän på örlogsfartyg eller militärt luftfartyg eller andra fartyg eller luftfartyg som bär tydliga märken som visar att de är i statens tjänst och vederbörligen bemyndigade utan hinder av artiklarna 2 och 2bis, bestämmelserna i denna artikel ska tillämpas.

e) I denna artikel avses med ”tjänstemän med uppgift att upprätthålla lag och ordning eller andra behöriga tjänstemän” uniformerad eller annars tydligt identifierbar personal vid brottsbekämpande eller annan statlig myndighet som är vederbörligen bemyndigad av sin regering. För de särskilda brottsbekämpande åtgärder som omfattas av denna konvention ska tjänstemän med uppgift att upprätthålla lag och ordning eller andra behöriga tjänstemän uppvisa av staten utfärdade tillbörliga identitetshandlingar som fartygets befälhavare ska ha möjlighet granska vid bordning.

11. Denna artikel är inte tillämplig på och begränsar inte bordning av fartyg som utförs av en stat som är part i enlighet med folkrätten till havs utanför en stats territorialhav, inbegripet bordning som grundas på besöksrätten, tillhandahållande av hjälp åt personer, fartyg och egendom i nöd eller fara, eller på bemyndigande från flaggstaten att vidta åtgärder för att upprätthålla lag och ordning eller annan åtgärd.

12. Stater som är parter uppmanas att utveckla grundläggande förfaranden för gemensamma insatser enligt denna artikel och att rådgöra, efter vad som är lämpligt, med andra stater som är parter i syfte att harmonisera sådana grundläggande förfaranden för genomförande av insatser.

13. Stater som är parter får träffa överenskommelser eller komma överens om ordningar sinsemellan för att underlätta sådana insatser för att upprätthålla lag och ordning som vidtas i enlighet med denna artikel.

14. Varje stat som är part ska vidta ändamålsenliga åtgärder för att säkerställa att tjänstemän med uppgift att upprätthålla lag och ordning eller andra behöriga tjänstemän och sådana tjänstemän från andra stater som är parter och som handlar på deras uppdrag är bemyndigade att vidta åtgärder enligt denna artikel.

15. När en stat som är part deponerar sitt ratifikations-, godkännande-, godtagande- eller anslutningsinstrument, eller därefter, ska staten utse den myndighet eller, om så behövs, de myndigheter som ska ta emot och besvara framställningar om hjälp, bekräftelse av nationalitet och tillstånd att vidta lämpliga åtgärder. Generalsekreteraren ska underrättas om utpekandet och om kontaktuppgifter inom en månad från det att staten blev part och ska därefter underrätta alla andra stater som är parter inom en månad efter utpekandet. Varje stat som är part ansvarar för att genom generalsekreteraren lämna omedelbar underrättelse om varje ändring av utpekandet eller kontaktuppgifterna.

Artikel 9

Artikel 10.2 ersätts med följande text:

2. Den som tas i fängsligt förvar eller gentemot vilken andra åtgärder vidtas eller förfaranden genomförs med stöd av denna konvention,

ska garanteras en rättvis behandling som innefattar åtnjutandet av alla rättigheter och garantier i enlighet med lagstiftningen i den stat inom vars territorium personen befinner sig och i enlighet med tillämpliga folkrättsliga bestämmelser, däribland principerna om de mänskliga rättigheterna.

Prop. 2013/14:212
Bilaga 6

Artikel 10

1. Artikel 11.1–11.4 ersätts med följande text:

1. De brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater ska anses vara utlämningsbara enligt gällande utlämningsavtal mellan de stater som är parter. Stater som är parter åtar sig att uppta sådana brott bland de utlämningsbara brotten i varje framtida utlämningsavtal mellan dem.

2. Om en stat som är part, vilken gör utlämning beroende av förekomsten av ett avtal, mottar en utlämningsframställning från en annan stat som är part, med vilken den inte har något utlämningsavtal, kan den anmodade staten, om den så önskar, betrakta denna konvention som laglig grund för utlämning för de brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater. För utlämning ska gälla de övriga villkor som föreskrivs i den anmodade statens lag.

3. Stater som är parter, vilka inte gör utlämning beroende av förekomsten av ett avtal, ska sinsemellan betrakta de brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater som utlämningsbara, varvid dock de villkor som föreskrivs i den anmodade statens lag ska gälla.

4. Om så är nödvändigt, ska de brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater i fråga om utlämning mellan stater som är parter behandlas som om de hade begåtts inte endast på den plats där de ägde rum utan även på en plats inom jurisdiktionsområdet för den stat som är part, vilken gör utlämningsframställningen.

2. Följande text läggs till som artikel 11bis i konventionen:

Artikel 11bis

Inget av de brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater ska med avseende på utlämning eller ömsesidig rättslig hjälp betraktas som ett politiskt brott, ett brott förknippat med ett politiskt brott eller ett brott inspirerat av politiska motiv. Följaktligen får en framställning om utlämning eller ömsesidig rättslig hjälp som grundar sig på ett sådant brott inte avslås endast av det skälet att framställningen avser ett politiskt brott, ett brott förknippat med ett politiskt brott eller ett brott inspirerat av politiska motiv.

Artikel 11ter

Ingen bestämmelse i denna konvention ska tolkas så att utlämnings-skyldighet eller skyldighet att lämna ömsesidig rättslig hjälp upp-kommer om den anmodade staten har grundad anledning att anta att en framställning om utlämning för brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater eller om ömsesidig rättslig hjälp avseende sådant brott har gjorts i syfte att åtala eller straffa en person i anledning av dennas ras, trosbekännelse, nationalitet, etniska ursprung, politiska uppfattning eller kön, eller att bifall till framställningen skulle vara till men för den personens ställning av något av dessa skäl.

Artikel 11

1. Artikel 12.1 i konventionen ersätts med följande text:

1. Stater som är parter ska lämna varandra största möjliga bistånd vid straffrättsliga förfaranden som inletts med anledning av brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater, häri inbegripet tillhanda-hållande av bevismaterial som de förfogar över och som behövs vid förfarandet.

2. Följande text läggs till som artikel 12bis i konventionen:

Artikel 12bis

1. En person som är i fängsligt förvar eller undergår verkställighet av en påföljd inom territoriet för en stat som är part och vars närvaro i en annan stat som är part begärs för identifiering, vittnesmål eller annan medverkan för att få fram bevisning för utredning av eller åtal för så-dant brott som avses i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater, får överföras under förutsättning att

a) personen frivilligt och välinformerad ger sitt samtycke, och

b) båda staternas behöriga myndigheter ger sitt tillstånd, med förbe-håll för sådana villkor som dessa stater kan anse vara lämpliga.

2. Vid tillämpningen av denna artikel gäller att

a) den stat till vilken personen överförs ska ha behörighet och skyl-dighet att hålla den överförda personen i fängsligt förvar, såvida inte den stat från vilken personen överförs begär eller tillåter något annat,

b) den stat till vilken personen överförs ska ofördröjligen fullgöra sin skyldighet att återlämna personen till fängsligt förvar i den stat från vilken personen överfördes i enlighet med vad de båda staterna i för-väg eller på annat sätt kommit överens om,

c) den stat till vilken personen överförs får inte kräva att den stat varifrån personen överfördes inleder ett utlämningsförfarande för att personen ska återlämnas, och

d) den överförda personen ska i fråga om verkställigheten av den påföljd som verkställs i den stat varifrån överförandet skedde tillgodoräknas den tid som tillbringas i fängsligt förvar i den stat till vilken personen överfördes.

3. Utan samtycke av den stat som är part från vilken personen ska överföras i enlighet med denna artikel, får inte den personen, oavsett personens nationalitet, inom territoriet för den stat till vilken överförandet sker åtalas eller häktas eller bli föremål för någon annan frihetsberövande åtgärd med avseende på gärningar som har begåtts eller domar som har meddelats före personens avresa från territoriet för den stat från vilken personen överfördes.

Artikel 12

Artikel 13 i konventionen ersätts med följande text:

1. Stater som är parter ska samarbeta för att förhindra de brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater, särskilt genom att

a) vidta alla praktiskt möjliga åtgärder för att inom sina respektive territorier förhindra förberedelse till sådana brott inom eller utanför deras territorier, och

b) utbyta upplysningar i enlighet med sin nationella lag samt samordna lämpliga administrativa och andra åtgärder i syfte att förhindra brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater.

2. När ett fartygs resa har fördröjts eller avbrutits till följd av brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater, ska den stat som är part, inom vars territorium fartyget eller dess passagerare eller besättning befinner sig, ha skyldighet att vidta alla tänkbara ansträngningar för att undvika att fartyget, dess passagerare, besättning eller last otillbörligt kvarhålls eller försenas.

Artikel 13

Artikel 14 i konventionen ersätts med följande text.

Varje stat som är part, vilken har anledning att befara att ett brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater kommer att begås ska, i enlighet med sin nationella lag, så snabbt som möjligt lämna alla uppgifter av betydelse som den innehar till de stater som den förmodar skulle vara de stater som har infört domsrätt i överensstämmelse med artikel 6.

Artikel 14

Artikel 15.3 i konventionen ersätts med följande text:

3. Uppgifter som har överlämnats enligt punkterna 1 och 2 ska av generalsekreteraren delges alla stater som är parter, medlemmar av organisationen, andra berörda stater och vederbörande internationella mellanstatliga organisationer.

Artikel 15

Tolkning och tillämpning

1. Konventionen och detta protokoll ska, i förhållandet mellan parterna i detta protokoll, läsas och tolkas som ett enda instrument.

2. Artiklarna 1–16 i konventionen, som de har ändrats genom detta protokoll, ska tillsammans med artiklarna 17–24 i detta protokoll och bilagan till den, utgöra och kallas 2005 års konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (2005 års SUA-konvention).

Artikel 16

Följande text läggs till som artikel 16bis i konventionen:

Slutbestämmelser i 2005 års konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet

Slutbestämmelserna i 2005 års konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet ska vara artiklarna 17–24 i 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet. Hänvisningar i denna konvention till stater som är parter ska förstås som hänvisningar till stater som är parter i det protokollet.

Slutbestämmelser

Artikel 17

Undertecknande, ratifikation, godtagande, godkännande och anslutning

1. Detta protokoll ska vara öppet för undertecknande i organisationens högkvarter från och med den 14 februari 2006 till och med den 13 februari 2007 och ska därefter förbli öppet för anslutning.

2. Stater kan uttrycka sitt samtycke att vara bundna av detta protokoll genom

a) undertecknande utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande,

b) undertecknande som förutsätter ratifikation, godtagande eller godkännande, eller

Prop. 2013/14:212
Bilaga 6

c) anslutning.

3. Ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning ska ske genom deponering av tillämpligt instrument hos generalsekreteraren.

4. Endast en stat som har undertecknat konventionen utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande eller som har ratificerat, godtagit, godkänt eller anslutit sig till konventionen får bli part i detta protokoll.

Artikel 18

Ikraftträdande

1. Detta protokoll träder i kraft nittio dagar efter den dag då tolv stater antingen har undertecknat det utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande eller har deponerat ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument hos generalsekreteraren.

2. I förhållande till en stat som deponerar ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument avseende detta protokoll efter det att villkoren för ikraftträdande enligt punkt 1 har uppfyllts, träder ratifikationen, godtagandet, godkännandet eller anslutningen i kraft nittio dagar efter dagen för sådan deponering.

Artikel 19

Uppsägning

1. Detta protokoll kan sägas upp av en stat som är part vid vilken tidpunkt som helst efter den dag då protokollet träder i kraft för den staten.

2. Uppsägning ska ske genom deponering av uppsägningsinstrument hos generalsekreteraren.

3. En uppsägning träder i kraft ett år, eller den längre period som anges i uppsägningsinstrumentet, efter det att generalsekreteraren mottagit uppsägningen.

Artikel 20

Översyn och ändringar

1. En konferens kan sammankallas av organisationen i syfte att se över eller ändra detta protokoll.

2. Generalsekreteraren ska, i syfte att se över eller ändra detta protokoll, sammankalla en konferens med de stater som är parter i protokollet på

begäran av en tredjedel av de stater som är parter eller av tio stater, beroende på vilket antal som är högst.

3. Ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument som deponeras efter dagen för ikraftträdandet av en ändring i detta protokoll ska anses avse det ändrade protokollet.

Artikel 21

Förklaringar

1. Vid deponering av ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument kan en stat som är part, som inte är part i något av de fördrag som förtecknats i bilagan, förklara att vid tillämpningen av detta protokoll i förhållande till den staten, ska fördraget anses inte vara inkluderat i artikel 3ter. Förklaringen upphör att gälla så snart som fördraget träder i kraft för staten som är part, som ska underrätta generalsekreteraren om detta förhållande.

2. När en stat som är part upphör att vara part i något av de fördrag som förtecknats i bilagan, får den avge en sådan förklaring som avses i denna artikel i fråga om det fördraget.

3. Vid deponering av ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument, får en stat som är part förklara att den kommer att tillämpa bestämmelserna i artikel 3ter i enlighet med principerna i dess strafflagstiftning om ansvarsfrihet i familjerelationer.

Artikel 22

Ändringar av bilagan

1. Bilagan får ändras genom tillägg av relevanta fördrag som

a) är öppna för alla stater,

b) har trätt i kraft, och

c) minst tolv stater som är parter i detta protokoll har ratificerat, godtagit, godkänt eller anslutit sig till.

2. Efter att detta protokoll har trätt i kraft, får varje stat som är part föreslå en sådan ändring av bilagan. Varje förslag till ändring ska meddelas generalsekreteraren skriftligen. Generalsekreteraren ska vidarebefordra alla förslag som uppfyller kraven i punkt 1 till alla medlemmar i organisationen och efterfråga staternas samtycke till att ändringsförslaget antas.

3. Den föreslagna ändringen av bilagan ska anses vara antagen när fler än tolv stater som är parter samtyckt till den genom en skriftlig underrättelse till generalsekreteraren.

4. Den antagna ändringen av bilagan ska träda i kraft trettio dagar efter deponeringen hos generalsekreteraren av det tolfte ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrumentet avseende en sådan ändring för de stater som är parter och som deponerat ett sådant instrument. För varje stat som är part och som ratificerar, godtar eller godkänner ändringar efter att det tolfte instrumentet deponerats hos generalsekreteraren ska ändringen träda i kraft den trettionde dagen efter deponeringen av den statens ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrument.

Artikel 23

Depositarie

1. Detta protokoll och alla ändringar som antagits enligt artiklarna 20 och 22 ska deponeras hos generalsekreteraren.

2. Generalsekreteraren ska

a) underrätta alla stater som har undertecknat detta protokoll eller anslutit sig till protokollet om

i) varje nytt undertecknande eller ny deponering av ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument och dagen för detta,

ii) dagen för protokollets ikraftträdande,

iii) deponering av uppsägningsinstrument avseende detta protokoll och dagen då det mottogs samt dagen då uppsägningen träder i kraft

iv) varje underrättelse som föreskrivs i någon artikel i protokollet,

v) varje förslag att ändra bilagan som lagts fram i enlighet med artikel 22.2,

vi) varje ändring som ska anses ha antagits i enlighet med artikel 22.3, och

vii) varje ändring som ratificerats, godtagits eller godkänts i enlighet med artikel 22.4 och dagen då ändringen träder i kraft, samt

b) sända bestyrkta kopior av detta protokoll till alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till protokollet.

3. Så snart detta protokoll träder i kraft ska generalsekreteraren sända en bestyrkt kopia av texten till Förenta nationernas generalsekreterare för registrering och publicering enligt artikel 102 i Förenta nationernas stadga.

Detta protokoll upprättas i ett enda original på arabiska, kinesiska, engelska, franska, ryska och spanska, vilka texter är lika giltiga.

UPPRÄTTAT I LONDON den 14 oktober 2005.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade, därtill vederbörligen befullmäktigade av sina regeringar, undertecknat detta protokoll.

**PROTOCOL OF 2005 TO THE PROTOCOL FOR THE SUPPRESSION OF
UNLAWFUL ACTS AGAINST THE SAFETY OF FIXED PLATFORMS LOCATED ON
THE CONTINENTAL SHELF**

THE STATES PARTIES to this Protocol,

BEING PARTIES to the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf done at Rome on 10 March 1988,

RECOGNIZING that the reasons for which the Protocol of 2005 to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation was elaborated also apply to fixed platforms located on the continental shelf,

TAKING account of the provisions of those Protocols,

HAVE AGREED as follows:

ARTICLE 1

For the purposes of this Protocol:

- 1 “1988 Protocol” means the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988.
- 2 “Organization” means the International Maritime Organization.
- 3 “Secretary-General” means the Secretary-General of the Organization.

ARTICLE 2

Article 1, paragraph 1, of the 1988 Protocol is replaced by the following text:

- 1 The provisions of article 1, paragraphs 1(c), (d), (e), (f), (g), (h) and 2(a), of articles 2*bis*, 5, 5*bis* and 7, and of articles 10 to 16, including articles 11*bis*, 11*ter* and 12*bis*, of the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, as amended by the Protocol of 2005 to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, shall also apply *mutatis mutandis* to the offences set forth in articles 2, 2*bis* and 2*ter* of this Protocol where such offences are committed on board or against fixed platforms located on the continental shelf.

ARTICLE 3

1 Article 2, paragraph 1(d) of the 1988 Protocol is replaced by the following text:

- (d) places or causes to be placed on a fixed platform, by any means whatsoever, a device or substance which is likely to destroy that fixed platform or likely to endanger its safety.

- 2 **Article 2, paragraph 1(e) of the 1988 Protocol is deleted.**
- 3 **Article 2, paragraph 2 of the 1988 Protocol is replaced by the following text:**
 - 2 Any person also commits an offence if that person threatens, with or without a condition, as is provided for under national law, aimed at compelling a physical or juridical person to do or refrain from doing any act, to commit any of the offences set forth in paragraphs 1(b) and (c), if that threat is likely to endanger the safety of the fixed platform.

ARTICLE 4

- 1 **The following text is inserted as article 2bis:**

Article 2bis

Any person commits an offence within the meaning of this Protocol if that person unlawfully and intentionally, when the purpose of the act, by its nature or context, is to intimidate a population, or to compel a government or an international organization to do or to abstain from doing any act:

- (a) uses against or on a fixed platform or discharges from a fixed platform any explosive, radioactive material or BCN weapon in a manner that causes or is likely to cause death or serious injury or damage; or
- (b) discharges, from a fixed platform, oil, liquefied natural gas, or other hazardous or noxious substance, which is not covered by subparagraph (a), in such quantity or concentration that causes or is likely to cause death or serious injury or damage; or
- (c) threatens, with or without a condition, as is provided for under national law, to commit an offence set forth in subparagraph (a) or (b).

- 2 **The following text is inserted as Article 2ter:**

Article 2ter

Any person also commits an offence within the meaning of this Protocol if that person:

- (a) unlawfully and intentionally injures or kills any person in connection with the commission of any of the offences set forth in article 2, paragraph 1, or article 2bis; or
- (b) attempts to commit an offence set forth in article 2, paragraph 1, article 2bis, subparagraph (a) or (b), or subparagraph (a) of this article; or
- (c) participates as an accomplice in an offence set forth in article 2, article 2bis or subparagraph (a) or (b) of this article; or
- (d) organizes or directs others to commit an offence set forth in article 2, article 2bis or subparagraph (a) or (b) of this article; or

- 3 -

- (e) contributes to the commission of one or more offences set forth in article 2, article *2bis* or subparagraph (a) or (b) of this article, by a group of persons acting with a common purpose, intentionally and either:
 - (i) with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of an offence set forth in article 2 or *2bis*; or
 - (ii) in the knowledge of the intention of the group to commit an offence set forth in article 2 or *2bis*.

ARTICLE 5

1 Article 3, paragraph 1 of the 1988 Protocol is replaced by the following text:

- 1 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in articles 2, *2bis* and *2ter* when the offence is committed:
 - (a) against or on board a fixed platform while it is located on the continental shelf of that State; or
 - (b) by a national of that State.

2 Article 3, paragraph 3 of the 1988 Protocol is replaced by the following text:

- 3 Any State Party which has established jurisdiction mentioned in paragraph 2 shall notify the Secretary-General. If such State Party subsequently rescinds that jurisdiction, it shall notify the Secretary-General.

3 Article 3, paragraph 4 of the 1988 Protocol is replaced by the following text:

- 4 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in articles 2, *2bis* and *2ter* in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite the alleged offender to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraphs 1 and 2.

ARTICLE 6

Interpretation and application

- 1 The 1988 Protocol and this Protocol shall, as between the Parties to this Protocol, be read and interpreted together as one single instrument.
- 2 Articles 1 to 4 of the 1988 Protocol, as revised by this Protocol, together with articles 8 to 13 of this Protocol shall constitute and be called the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, 2005 (2005 SUA Fixed Platforms Protocol).

ARTICLE 7

The following text is added as article 4bis of the Protocol:

Final clauses of the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, 2005

The final clauses of the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, 2005, shall be articles 8 to 13 of the Protocol of 2005 to the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf. References in this Protocol to States Parties shall be taken to mean references to States Parties to the 2005 Protocol.

FINAL CLAUSES

ARTICLE 8

Signature, ratification, acceptance, approval and accession

- 1 This Protocol shall be open for signature at the Headquarters of the Organization from 14 February 2006 to 13 February 2007 and shall thereafter remain open for accession.
- 2 States may express their consent to be bound by this Protocol by:
 - (a) signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or
 - (b) signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval; or
 - (c) accession.
- 3 Ratification, acceptance, approval or accession shall be effected by the deposit of an instrument to that effect with the Secretary-General.
- 4 Only a State which has signed the 1988 Protocol without reservation as to ratification, acceptance or approval, or has ratified, accepted, approved or acceded to the 1988 Protocol may become a Party to this Protocol.

ARTICLE 9

Entry into force

- 1 This Protocol shall enter into force ninety days following the date on which three States have either signed it without reservation as to ratification, acceptance or approval, or have deposited an instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General. However, this Protocol shall not enter into force before the Protocol of 2005 to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation has entered into force.

- 5 -

- 2 For a State which deposits an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect of this Protocol after the conditions in paragraph 1 for entry into force thereof have been met, the ratification, acceptance, approval or accession shall take effect ninety days after the date of such deposit.

ARTICLE 10

Denunciation

- 1 This Protocol may be denounced by any State Party at any time after the date on which this Protocol enters into force for that State.
- 2 Denunciation shall be effected by the deposit of an instrument of denunciation with the Secretary-General.
- 3 A denunciation shall take effect one year, or such longer period as may be specified in the instrument of denunciation, after the deposit of the instrument with the Secretary-General.

ARTICLE 11

Revision and amendment

- 1 A conference for the purpose of revising or amending this Protocol may be convened by the Organization.
- 2 The Secretary-General shall convene a conference of States Parties to this Protocol for revising or amending the Protocol, at the request of one third of the States Parties, or five States Parties, whichever is the higher figure.
- 3 Any instrument of ratification, acceptance, approval or accession deposited after the date of entry into force of an amendment to this Protocol shall be deemed to apply to the Protocol as amended.

ARTICLE 12

Depositary

- 1 This Protocol and any amendments adopted under article 11 shall be deposited with the Secretary-General.
- 2 The Secretary-General shall:
- (a) inform all States which have signed this Protocol or acceded to this Protocol of:
 - (i) each new signature or deposit of an instrument of ratification, acceptance, approval or accession together with the date thereof;
 - (ii) the date of the entry into force of this Protocol;

- 6 -

- (iii) the deposit of any instrument of denunciation of this Protocol together with the date on which it is received and the date on which the denunciation takes effect;
 - (iv) any communication called for by any article of this Protocol; and
 - (b) transmit certified true copies of this Protocol to all States which have signed or acceded to this Protocol.
- 3 As soon as this Protocol enters into force, a certified true copy of the text shall be transmitted by the Secretary-General to the Secretary-General of the United Nations for registration and publication in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations.

ARTICLE 13

Languages

This Protocol is established in a single original in the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish languages, each text being equally authentic.

DONE AT LONDON this fourteenth day of October two thousand and five.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized by their respective Governments for that purpose, have signed this Protocol.

2005 års protokoll till protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln

Prop. 2013/14:212
Bilaga 8

DE STATER SOM ÄR PARTER i detta protokoll,

SOM ÄR PARTER i protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln, antaget i Rom den 10 mars 1988,

SOM ERKÄNNER att de skäl för vilka 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet utarbetades även gäller för fasta plattformar som är belägna på kontinentalsockeln,

SOM BEAKTAR bestämmelserna i de protokollen,

HAR KOMMIT ÖVERENS OM följande.

Artikel 1

I detta protokoll avses med

1. ”1988 års protokoll”: protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln, antaget i Rom den 10 mars 1988,
2. ”organisation”: Internationella sjöfartsorganisationen, och
3. ”generalsekreterare”: organisationens generalsekreterare.

Artikel 2

Artikel 1.1 i 1988 års protokoll ersätts med följande text:

1. Bestämmelserna i artiklarna 1.1 c, d, e, f, g och h, 1.2 a, 2bis, 5, 5bis och 7 samt 10–16, inklusive artiklarna 11bis, 11ter och 12bis i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, som den ändrats genom 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, ska i tillämpliga delar gälla även brott som anges i artiklarna 2, 2bis och 2ter i detta protokoll, i de fall då sådana brott begås ombord på eller mot fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln.

Artikel 3

1. Artikel 2.1 d i 1988 års protokoll ersätts med följande text:

d) på en fast plattform placerar eller låter placera, oavsett på vilket sätt, en anordning eller ett ämne som är ägnat att förstöra plattformen eller äventyra dess säkerhet.

2. Artikel 2.1 e i 1988 års protokoll upphävs.

3. Artikel 2.2 i 1988 års protokoll ersätts med följande text:

2. En brottslig handling begår även den som hotar att begå något av de brott som anges i punkt 1 b och c, om hotet är ägnat att äventyra den fasta plattformens säkerhet och, om så krävs enligt bestämmelserna i nationell lag, syftar till att förmå en fysisk eller juridisk person att utföra eller avstå från en handling.

Artikel 4

1. Följande text läggs till som artikel 2bis:

Artikel 2bis

En brottslig handling i den mening som avses i detta protokoll begår den som rättsstridigt och uppsåtligen, när avsikten med handlingen på grund av dess beskaffenhet eller sammanhang är att injaga skräck i en befolkning eller att förmå en regering eller en internationell organisation att vidta eller avstå från att vidta en handling

a) mot eller ombord på en fast plattform använder eller från en plattform avlossar eller frigör sprängämne, radioaktivt material eller BCN-vapen på ett sätt som orsakar eller som är ägnat att orsaka dödsfall eller allvarlig skada,

b) släpper ut olja, flytande naturgas eller andra farliga eller skadliga ämnen, som inte omfattas av punkt a, från en fast plattform i sådan mängd eller koncentration att det orsakar eller är ägnad att orsaka dödsfall eller allvarlig skada, eller

c) hotar, med eller utan villkor, om så krävs enligt bestämmelser i nationell lag, att begå ett sådant brott som anges i punkt a eller b.

2. Följande text läggs till som artikel 2ter:

Artikel 2ter

En brottslig handling i den mening som avses i detta protokoll begår även den som

a) rättsstridigt och uppsåtligen skadar eller dödar en person i samband med något av de brott som anges i artikel 2.1 eller artikel 2bis,

b) försöker begå ett sådant brott som anges i artikel 2.1, artikel 2bis a eller b eller punkt a i denna artikel,

c) medverkar till ett sådant brott som anges i artikel 2, artikel 2bis eller punkt a eller b i denna artikel,

d) värvar eller instruerar andra att begå ett sådant brott som anges i artikel 2, artikel 2bis eller punkt a eller b i denna artikel, eller

e) bidrar till att en grupp personer, som handlar med ett gemensamt syfte, begår ett eller flera av de brott som anges i artikel 2, artikel 2bis eller punkt a eller b i denna artikel, under förutsättning att bidraget lämnas uppsåtligen och antingen

i) i syfte att främja gruppens brottsliga verksamhet eller brottsliga syfte, om verksamheten eller syftet innefattar att begå ett sådant brott som anges i artikel 2 eller 2bis, eller

ii) i vetskap om gruppens avsikt att begå ett sådant brott som anges i artikel 2 eller 2bis.

Artikel 5

1. Artikel 3.1 i 1988 års protokoll ersätts med följande text:

1. Varje stat som är part ska vidta sådana åtgärder som kan vara nödvändiga för att den ska kunna utöva sin domsrätt i fråga om de brott som anges i artiklarna 2, 2bis och 2ter när brottet har begåtts

a) mot eller ombord på en fast plattform medan den är belägen på den statens kontinentalsockel, eller

b) av en medborgare i den staten.

2. Artikel 3.3 i 1988 års protokoll ersätts med följande text:

3. En stat som är part, vilken har infört i punkt 2 nämnd domsrätt, ska underrätta generalsekreteraren. Om en sådan stat senare upphäver denna domsrätt, ska den underrätta generalsekreteraren.

3. Artikel 3.4 i 1988 års protokoll ersätts med följande text:

4. Varje stat som är part ska vidta nödvändiga åtgärder för att kunna utöva sin domsrätt beträffande de i artiklarna 2, 2bis och 2ter angivna brotten i de fall då den misstänkte uppehåller sig inom dess territorium och den inte utlämnar den misstänkte till någon av de stater som är parter och som har infört domsrätt i enlighet med punkterna 1 och 2.

Artikel 6

Tolkning och tillämpning

1. 1988 års protokoll och detta protokoll ska, i förhållandet mellan parterna i detta protokoll, läsas och tolkas som ett enda instrument.

2. Artiklarna 1–4 i 1988 års protokoll, som de har ändrats genom detta protokoll ska, tillsammans med artiklarna 8–13 i detta protokoll, utgöra och kallas 2005 års protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (2005 års SUA-protokoll om fasta plattformar).

Artikel 7

Följande text läggs till som artikel 4bis i protokollet:

Slutbestämmelser i 2005 års protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln

Slutbestämmelserna i 2005 års protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln ska vara artiklarna 8–13 i 2005 års protokoll till protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln. Hänvisningar i detta protokoll till stater som är parter ska förstås som hänvisningar till stater som är parter i 2005 års protokoll.

Slutbestämmelser

Artikel 8

Undertecknande, ratifikation, godtagande, godkännande och anslutning

1. Detta protokoll ska vara öppet för undertecknande i organisationens högkvarter från och med den 14 februari 2006 till och med den 13 februari 2007 och ska därefter förbli öppet för anslutning.
2. Stater kan uttrycka sitt samtycke att vara bundna av detta protokoll genom
 - a) undertecknande utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande,
 - b) undertecknande som förutsätter ratifikation, godtagande eller godkännande, eller
 - c) anslutning.
3. Ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning ska ske genom deponering av tillämpligt instrument hos generalsekreteraren.
4. Endast en stat som har undertecknat 1988 års protokoll utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande eller som har ratificerat, godtagit, godkänt eller anslutit sig till 1988 års protokoll får bli part i detta protokoll.

Artikel 9

Ikraftträdande

Prop. 2013/14:212
Bilaga 8

1. Detta protokoll träder i kraft nittio dagar efter den dag då tre stater antingen har undertecknat det utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande eller har deponerat ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument hos generalsekreteraren. Dock träder detta protokoll inte i kraft innan 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet har trätt i kraft.

2. I förhållande till en stat som deponerar ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument avseende detta protokoll efter det att villkoren för ikraftträdande enligt punkt 1 har uppfyllts, träder ratifikationen, godtagandet, godkännandet eller anslutningen i kraft nittio dagar efter dagen för sådan deponering.

Artikel 10

Uppsägning

1. Detta protokoll kan sägas upp av en stat som är part vid vilken tidpunkt som helst efter den dag då protokollet träder i kraft för den staten.

2. Uppsägning ska ske genom deponering av uppsägningsinstrument hos generalsekreteraren.

3. En uppsägning träder i kraft ett år, eller den längre period som anges i uppsägningsinstrumentet, efter det att generalsekreteraren mottagit uppsägningen.

Artikel 11

Översyn och ändringar

1. En konferens kan sammankallas av organisationen i syfte att se över eller ändra detta protokoll.

2. Generalsekreteraren ska, i syfte att se över eller ändra detta protokoll, sammankalla en konferens med de stater som är parter i protokollet på begäran av en tredjedel av de stater som är parter eller av fem stater, beroende på vilket antal som är högst.

3. Ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument som deponeras efter dagen för ikraftträdandet av en ändring i detta protokoll ska anses avse det ändrade protokollet.

Artikel 12

Depositarie

1. Detta protokoll och alla ändringar som antagits enligt artikel 11 ska deponeras hos generalsekreteraren.

2. Generalsekreteraren ska

a) underrätta alla stater som har undertecknat detta protokoll eller anslutit sig till protokollet om

i) varje nytt undertecknande eller ny deponering av ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument och dagen för detta,

ii) dagen för protokollets ikraftträdande,

iii) deponering av uppsägningsinstrument avseende detta protokoll och dagen då det mottogs samt dagen då uppsägningen träder i kraft, och

iv) varje underrättelse som föreskrivs i någon artikel i protokollet, samt

b) sända bestyrkta kopior av detta protokoll till alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till protokollet.

3. Så snart detta protokoll träder i kraft ska generalsekreteraren sända en bestyrkt kopia av texten till Förenta nationernas generalsekreterare för registrering och publicering enligt artikel 102 i Förenta nationernas stadga.

Artikel 13

Språk

Detta protokoll upprättas i ett enda original på arabiska, kinesiska, engelska, franska, ryska och spanska, vilka texter är lika giltiga.

UPPRÄTTAT I LONDON den 14 oktober 2005.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade, därtill vederbörligen befullmäktigade av sina regeringar, undertecknat detta protokoll.

Sammanfattning av departementspromemorian Sveriges tillträde till överenskommelser inom FN om bekämpande av terrorism (Ds 2011:43)

Prop. 2013/14:212
Bilaga 9

I promemorian föreslås att Sverige ska tillträda

- den internationella konventionen för bekämpande av nukleär terrorism,
- 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (protokollet till SUA-konventionen), och
- 2005 års protokoll till SUA-konventionens protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (protokollet till plattformprotokollet).

Bestämmelserna i konventionen för bekämpande av nukleär terrorism bedöms inte kräva några lagändringar. Däremot lämnas förslag till en ändring i lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet, som innebär att straffansvaret enligt denna lag ska vara tillämpligt även i förhållande till sådan brottslighet som avses i artikel 2 i konventionen.

Som en följd av förslaget att Sverige ska tillträda protokollet till SUA-konventionen föreslås tillägg i lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg. De kompletterande bestämmelserna innebär dels att en annan stat ska kunna få tillstånd att borda ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium i enlighet med konventionen och dess protokoll, dels att svenska staten under vissa förutsättningar ska svara för skada i samband med sådana tillstånd. Bestämmelserna i protokollet till plattformprotokollet bedöms inte kräva några lagändringar.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2013.

Promemorians lagförslag

1 Förslag till lag om ändring i lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg

Härigenom föreskrivs att lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg¹ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Efter framställning av annan stat får regeringen medge den staten att ingripa mot ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium i enlighet med

1. Förenta nationernas konvention den 19 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen, *eller*

2. tilläggsprotokollet mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen till Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet.

1. Förenta nationernas konvention den 19 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen,

2. tilläggsprotokollet mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen till Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet, *eller*

3. *Förenta nationernas konvention den 10 mars 1988 för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet med dess protokoll den 14 oktober 2005.*

Ett sådant medgivande får dock lämnas endast om det finns skälig anledning att anta att fartyget används för brottslighet som begås på den främmande statens territorium eller som är avsedd att fullbordas där eller som annars riktar sig mot den statens intressen samt att brottsligheten motsvarar brott för vilket enligt svensk lag är föreskrivet fängelse i ett år eller mer.

Regeringen får förena ett medgivande med de villkor som anses behövliga.

För skada med anledning av beslut enligt denna lag är staten ansvarig i enlighet med 3 kap. 2 § skadeståndslagen (1972:207) utan den begränsning som föreskrivs i 3 kap. 7 § samma lag.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2013.

¹ Senaste lydelse av lagen 2005:585.

2 Förslag till lag om ändring i lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet

Prop. 2013/14:212
Bilaga 10

Härigenom föreskrivs att 2 § lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §

Med särskilt allvarlig brottslighet avses i denna lag

1. mord, dråp, grov misshandel, människorov, olaga frihetsberövande, grovt olaga tvång, mordbrand, grov mordbrand, allmänfarlig ödeläggelse, sabotage och spridande av gift eller smitta, om syftet med gärningen är att injaga skräck i en befolkning eller en befolkningsgrupp eller att förmå en regering eller en internationell organisation att vidta eller att avstå från att vidta en åtgärd,

2. terroristbrott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott, grovt sabotage, kapning, sjö- eller luftfartssabotage och flygplatssabotage,

3. sådan brottslighet som avses i artikel 1 i den internationella konventionen den 17 december 1979 mot tagande av gisslan, artikel 7 i konventionen den 3 mars 1980 om fysiskt skydd av kärnämne *samt* artikel 2 i den internationella konventionen den 15 december 1997 om bekämpande av bombattentat av terrorister,

3. sådan brottslighet som avses i artikel 1 i den internationella konventionen den 17 december 1979 mot tagande av gisslan, artikel 7 i konventionen den 3 mars 1980 om fysiskt skydd av kärnämne, artikel 2 i den internationella konventionen den 15 december 1997 om bekämpande av bombattentat av terrorister *samt artikel 2 i den internationella konventionen den 13 april 2005 för bekämpande av nukleär terrorism,*

4. mord, dråp, misshandel, grov misshandel, människorov, olaga frihetsberövande, grov skadegörelse, mordbrand, grov mordbrand samt hot om sådana brott, om gärningen utförs mot sådana internationellt skyddade personer som avses i konventionen den 14 december 1973 om förebyggande och bestraffning av brott mot diplomater och andra internationellt skyddade personer, samt

5. brott enligt 3 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2013.

Förteckning över remissinstanserna

Yttrande över promemorian har avgetts av Hovrätten för Västra Sverige, Stockholms tingsrätt, Malmö tingsrätt, Justitiekanslern, Domstolsverket, Åklagarmyndigheten, Rikspolisstyrelsen, Säkerhetspolisen, Säkerhets- och integritetsskyddsmyndigheten, Kriminalvården, Brottsförebyggande rådet, Brottsoffermyndigheten, Migrationsverket, Datainspektionen, Inspektionen för strategiska produkter, Försvarsmakten, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap, Kustbevakningen, Totalförsvarets forskningsinstitut, Statskontoret, Tullverket, Strålsäkerhetsmyndigheten, Sjöfartsverket, Transportstyrelsen, Affärsverket svenska kraftnät, Uppsala universitet (Juridiska fakultetsnämnden), Lunds universitet (Juridiska fakultetsstyrelsen), Länsstyrelsen i Stockholms län, Länsstyrelsen i Skåne län, Sveriges advokatsamfund och Sveriges domareförbund.

Riksdagens ombudsmän har avstått från att yttra sig.

Svar har inte inkommit från Sveriges redareförening, Amnesty International, Svenska avdelningen av Internationella Juristkommissionen och Svenska Helsingforskommittén för mänskliga rättigheter.

Regeringen har följande förslag till lagtext.

1 Förslag till lag om ändring i lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg

Härigenom föreskrivs att lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg¹ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Efter framställning av annan stat får regeringen medge den staten att ingripa mot ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium i enlighet med

1. Förenta nationernas konvention den 19 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen, *eller*

2. tilläggsprotokollet mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen till Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet.

1. Förenta nationernas konvention den 19 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen,

2. tilläggsprotokollet mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen till Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet, *eller*

3. Förenta nationernas konvention den 10 mars 1988 för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet med dess protokoll den 14 oktober 2005.

Ett sådant medgivande får dock lämnas endast om det finns skäligen anledning att anta att fartyget används för brottslighet som begås på den främmande statens territorium eller som är avsedd att fullbordas där eller som annars riktar sig mot den statens intressen samt att brottsligheten motsvarar brott för vilket enligt svensk lag är föreskrivet fängelse i ett år eller mer.

Regeringen får förena ett medgivande med de villkor som anses behövliga.

För skada med anledning av beslut enligt denna lag är staten ansvarig i enlighet med 3 kap. 2 § skadeståndslagen (1972:207) utan den begränsning som föreskrivs i 3 kap. 7 § samma lag.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2014.

¹ Senaste lydelse av lagen 2005:585.

Förslag till lag om ändring i lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet

Härigenom föreskrivs att 2 § lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §

Med särskilt allvarlig brottslighet avses i denna lag

1. mord, dråp, grov misshandel, människorov, olaga frihetsberövande, grovt olaga tvång, mordbrand, grov mordbrand, allmänfarlig ödeläggelse, sabotage och spridande av gift eller smitta, om syftet med gärningen är att injaga skräck i en befolkning eller en befolkningsgrupp eller att förmå en regering eller en internationell organisation att vidta eller att avstå från att vidta en åtgärd,

2. terroristbrott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott, grovt sabotage, kapning, sjö- eller luftfartssabotage och flygplatssabotage,

3. sådan brottslighet som avses i artikel 1 i den internationella konventionen den 17 december 1979 mot tagande av gisslan, artikel 7 i konventionen den 3 mars 1980 om fysiskt skydd av kärnämne *samt* artikel 2 i den internationella konventionen den 15 december 1997 om bekämpande av bombattentat av terrorister,

3. sådan brottslighet som avses i
a) artikel 1 i den internationella konventionen den 17 december 1979 mot tagande av gisslan,

b) artikel 7 i konventionen den 3 mars 1980 om fysiskt skydd av kärnämne,

c) artikel 2 i den internationella konventionen den 15 december 1997 om bekämpande av bombattentat av terrorister, *och*

d) artikel 2 i den internationella konventionen den 13 april 2005 för bekämpande av nukleär terrorism,

4. mord, dråp, misshandel, grov misshandel, människorov, olaga frihetsberövande, grov skadegörelse, mordbrand, grov mordbrand samt hot om sådana brott, om gärningen utförs mot sådana internationellt skyddade personer som avses i konventionen den 14 december 1973 om förebyggande och bestraffning av brott mot diplomater och andra internationellt skyddade personer, samt

5. brott enligt 3 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2014.

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2014-03-13

Närvarande: F.d. justitieråden Dag Victor och Per Virdesten samt justitierådet Olle Stenman.

Sveriges tillträde till överenskommelser inom FN om bekämpande av terrorism

Enligt en lagrådsremiss den 6 mars 2014 (Justitiedepartementet) har regeringen beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om ändring i lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg,
2. lag om ändring i lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet.

Förslagen har inför Lagrådet föredragits av kanslirådet Eva Marie Hellstrand.

Förslagen föranleder följande yttrande av Lagrådet:

Allmänt

Enligt 8 kap. 20 § regeringsformen är Lagrådets uppgift att avge yttranden över lagförslag. Vad regeringen beslutat om är också att inhämta Lagrådets yttrande över de i ingressen angivna lagförslagen. Bakgrunden till lagförslagen är emellertid att regeringen avser att föreslå att riksdagen ska godkänna tre överenskommelser inom FN om bekämpande av terrorism. I remissen återspeglas detta inte bara genom att det finns särskilda avsnitt angående godkännandena utan också i att tillträdet till de tre överenskommelserna är vad som anges som primärt när det gäller remissens huvudsakliga innehåll.

Remissens innehåll avviker emellertid från vad som är normalt när det gäller förslag om att riksdagen ska godkänna internationella överenskommelser. I sådana förslag brukar regeringen redovisa en fyllig genomgång av överenskommelsernas innehåll och en analys av i vad mån det behövs någon lagstiftning för att Sverige ska kunna tillträda överenskommelserna. I detta hänseende är den nu framlagda remissen påfallande kortfattad. I allt väsentligt hänvisar regeringen i stället till den bakomliggande promemorian, som utarbetats med utgångspunkt i en analys som gjorts av en särskilt utsedd utredare, och de bedömningar som gjordes i promemorian. Vad som kommenteras särskilt i remissen, och då i flera fall påfallande kortfattat, är endast sådana synpunkter som kommit fram vid remissbehandlingen av promemorian.

Detta innebär att det för den som vill göra en självständig värdering av frågorna om godkännande och i vilken utsträckning de aktuella överens-

kommelserna kräver lagstiftning inte kan utgå från vad som står i remissen utan dessutom måste ta direkt del av det bakomliggande beredningsunderlaget.

Såvitt gäller Lagrådet innebär detta inte några omedelbara problem då beredningsunderlaget regelmässigt bifogas de överlämnade remisserna. Inom ramen för en sedvanlig lagrådsgranskning finns det normalt inte heller utrymme för någon närmare självständig analys av om överenskommelserna kräver andra lagstiftningsåtgärder än de som regeringen föreslår.

Frågan vilket underlag som regeringen bör överlämna till riksdagen när det gäller förslag om att godkänna internationella överenskommelser är inte något som det direkt ankommer på Lagrådet att yttra sig om. Lagrådet vill emellertid ifrågasätta om en på samma sätt som den nu överlämnade remissen utformad proposition till riksdagen med förslag om godkännande av internationella överenskommelser uppfyller de krav som bör ställas på ett sådant förslag.

Förslaget till lag om ändring i lagen om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg

I lagen finns bestämmelser om att regeringen får medge annan stat att ingripa mot ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium. Enligt förslaget utvidgas den möjligheten genom hänvisning till ytterligare en internationell överenskommelse. Dessutom föreslås, med hänvisning till regleringen i denna överenskommelse, en särskild skadeståndsregel enligt vilken staten är ansvarig i enlighet med 3 kap. 2 § skadeståndslagen för skada med anledning av ett sådant medgivande utan den begränsning som föreskrivs i 3 kap. 7 § samma lag. Enligt den senare bestämmelsen får talan om ersättning inte föras med anledning av bl.a. beslut av regeringen om inte beslutet upphävts eller ändrats.

Lagrådet har inte någon invändning mot bedömningen i remissen av det behov av lagändring som följer av den aktuella överenskommelsen. Lagrådet finner emellertid anledning att stryka under att ett avsteg från den, i flera sammanhang omdiskuterade, regleringen i 3 kap 7 § skadeståndslagen framstår som ett också från principiella utgångspunkter viktigt ställningstagande. Lagrådet finner mot den bakgrunden anledning att anmärka att det föreslagna fjärde stycket föreslås omfatta inte endast fall enligt den aktuella överenskommelsen utan också de andra i lagen reglerade fallen utan närmare motivering än att detta ”får anses vara såväl lämpligt som rimligt”. Enligt Lagrådet bör frågan utvecklas närmare innan riksdagen föreläggts ett förslag i den delen.

2 §

Som framgår av lagens rubrik finns i lagen bestämmelser om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet. Förslaget i remissen innebär att sådan brottslighet som avses i artikel 2 i den internationella konventionen för bekämpande av nukleär terrorism läggs till bland den brottslighet som enligt lagen är att anse som särskilt allvarlig.

Lagrådet har inte någon invändning i sak mot detta. Lagrådet finner emellertid anledning att framhålla att det av remissen inte framgår i vilken utsträckning brottslighet av det aktuella slaget är att anse som särskilt allvarlig redan enligt gällande lag och i vilken utsträckning förslaget innebär en vidgad kriminalisering.

Att detta inte utvecklats synes ha ett visst samband med vad som inledningsvis anfördes under Allmänt. I remissen redovisas således inte någon analys av förhållandet mellan den angivna artikeln och svensk lag utan den som vill ta del av en sådan måste gå till den bakomliggande promemorian (s. 36 ff).

Enligt Lagrådet bör frågan om i vilken utsträckning den föreslagna lagändringen innebär en utvidgning av det straffbelagda området utvecklas ytterligare innan förslaget läggs till grund för lagstiftning.

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 27 mars 2014

Närvarande: Statsministern Reinfeldt, ordförande, och statsråden Björklund, Ask, Larsson, Erlandsson, Borg, Billström, Adelsohn Liljeroth, Ohlsson, Norman, Attefall, Engström, Kristersson, Elmsäter-Svärd, Ullenhag, Hatt, Löf, Enström, Svantesson

Föredragande: statsrådet Ask

Regeringen beslutar proposition 2013/14:212 Sveriges tillträde till överenskommelser inom FN om bekämpande av terrorism